

ΕΤΟΣ 1^{ον}
ΑΡ 13

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ





Κάθε κομψή κυρία δεν πρέπει να βιασθή να ράψη τα φορέματά της. 'Ας επισκεφθῇ τὸν **ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ** τῆς διπλωματούχου μεδίστας.

Δ'ΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θά εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς χειμερινῆς σαιζὸν με χάρι, Παριζιάνικο γούστο καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκτὰ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.

ΑΝΘΗ

Διὰ Βάζα.

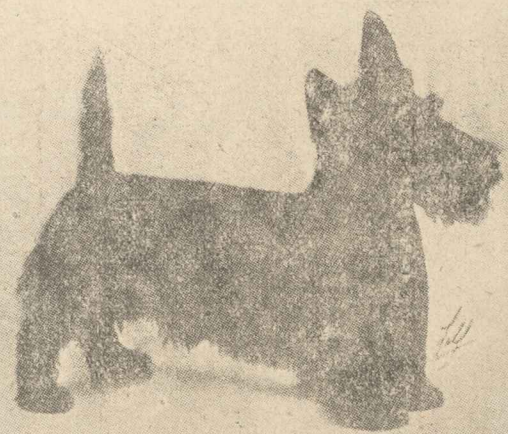
Διὰ Φορέματα.

Διὰ Μπουτυνιέρες

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

ΠΑΡΑΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ



ΚΛΙΝΙΚΗ ΔΙΑ ΚΥΝΑΣ
Δ'ΟΣ ΠΕΤΡΟΥ Κ. ΚΙΑΠΠΕ

ΟΔΟΣ ΠΕΤΑ 6, ΠΑΡΑΔΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ,
ΕΝΑΝΤΙ ΑΓΓΛ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Τηλέφ. 21-264

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑ ΤΜΗΜΑΤΑ:

- 1) 'Εξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν ἀσθενῶν, ἀντιλυσσικὸν ἰνστιτούτον, λουτρά θεραπευτικά.
- 2) 'Ινστιτούτον καλλωνῆς: (κούρευμα κυνῶν δι' ἡλεκτρικῶν τελειωτῶν μηχανημάτων, λουτρά κυνῶν καὶ στέγνωμα δι' ἡλεκτρισμοῦ).
- 3) Pension διὰ κύνας.

ΟΔΟΣ ΠΕΤΑ 6, ΠΑΡΑΔΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ,
ΕΝΑΝΤΙ ΑΓΓΛ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Τηλέφ. 21-264.

«ΓΚΡΑΣ»

Ἐνα σὶκ δῶρον εἶνε ἓνα μπουκάλι ἀρώματος

«AIR DE GRACE»

λεπτοῦ, μεθυστικοῦ
Τιμὰὶ 75-125-150
Πλουσιωτάτη συλλογὴ ἀρωμάτων εἰς χῆμα.
ΓΚΡΑΣ Περικλέους 48.

Γ. Ν. Μουμουτζῆς

Ἱατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρως Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐδὲς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1.

Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 π.μ.

Ἀριθ. τηλεφ. 80215

Συνιστῶμεν τὴν **ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ** τοῦ κ. **ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ**. Ὑψηλότητος τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

Μενάνδρου 27-Ἀθῆναι. Τηλ. 1-60

ΟΙΚΙΑ διώροφος ἐν Γλυφάδι με ὅλα τὰ χρειώδη, με κήπον καὶ ἄφθονον νερὸ ἀνταλλάσσει καὶ με ἀνάλογον ἐν Ἀθήναις διαμέρισμα εἰς πολυκατοικίαν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ
ΜΙΑ ΜΟΝΟΝ ΕΠΕΤΥΧΕ



ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΣΑΣ ΠΡΟΣΕΛΑΒΟΝ!

Ἡ μόνη ἐλπίς τῆς γυναῖκος διὰ τὴν ἐπιτύχη εἰς τὴν σταδιοδρομίαν της, ἢ τὴν πραγματοποιήσῃ τὸν γάμο πού ὀνειρεύεται, εἶνε τὸ ὁμορφό, φρέσκο καὶ βελουδένιο δέγμα, χωρὶς ἀνοικτούς πόρους ἢ μαύρα στίγματα.

Ἡ μεταμόρφωσις αὐτῆ τοῦ δέρματος ἐπιτυγχάνεται τώρα μόνον ἐν τῶς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ κάθε Κυρία, ἐὰν μεταχειρισθῇ τὴν νέα Κρέμα **ΤΟΚΑΛΟΝ** (λευκὴ, μὴ λιπαρά).

Ἡ κρέμα αὐτὴ συνίσταται ἀπὸ νοπὴ κρέμα καὶ καθαρὸν ἐλαιόλαδο, ἐν συνδυασμῷ μετὰ στυπτικῶν οὐσιῶν, αἵτινες λευκαίνουν καὶ τὸ νῶτον τὸ δέγμα.

Εἰσδύουσα ἀμέσως εἰς αὐτό, καταπραίνει τὸν ἐρεθισμὸν τῶν δερματικῶν ἀδένων, συστέλλει τοὺς ἀνοικτούς πόρους, διαλύει τὰ μαύρα στίγματα μέχρι τελείας ἐξαλείψεως αὐτῶν, μαλακώνει καὶ λευκαίνει καὶ τὴν πλέον ξηρὰν ἐπιδερμίδα.

Ἐξ ἄλλου, εἶνε τόσο ὀλίγον δαπανηρά, ὥστε καμιά Κυρία δὲν πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς νὰ χρησιμοποίησῃ τὴν νέα Κρέμα **ΤΟΚΑΛΟΝ** (λευκὴ, μὴ λιπαρά).

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Παντὸς εἶδους ὁρολόγια, παλαιὰ ὁρμα, εἰκόνες Βυζαντινῆς, παντὸς εἶδους νομίσματα Κατοδίστρια (Φοῖνιξ), παντὸς εἶδους παρὰσημα, ἀγοράζω με μὴ μὰς ἀνωτέρας ὅλων τῶν ἄλλων νομισμάτων.

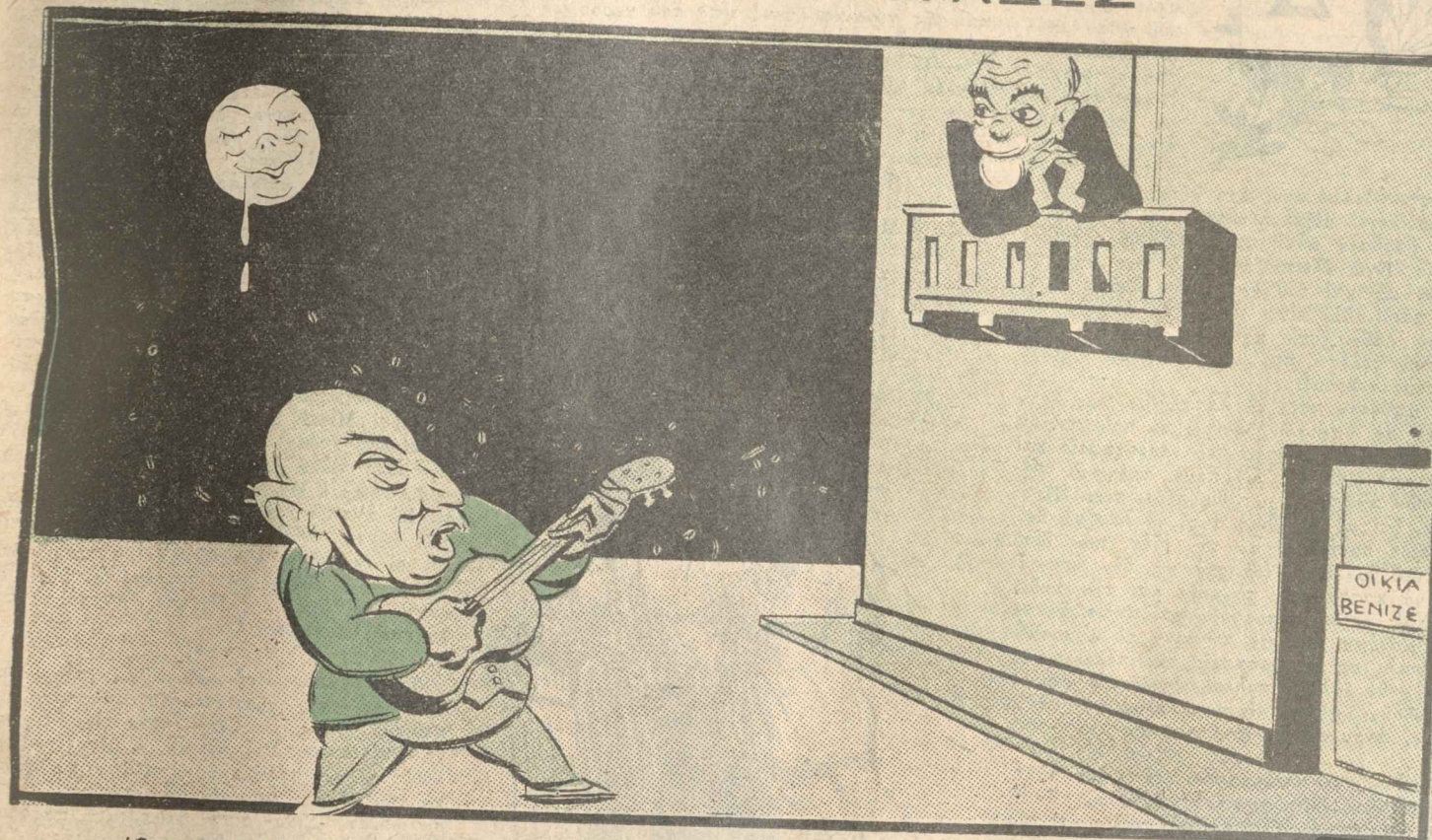
Ὅστις μὰς πωλήσῃ τὸ χρυσοῦν τοῦ ὁρολόγιον, ἀναλαμβάνομεν τὴν τιμὴν τῆς μηχανῆς του εἰς νικελίνα καὶ σά. Μὴν πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας προτοῦ μὰς ἐπισκεφθῇτε, καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας.

Χρ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρολογοποιὸς — Χρυσόχοος.
Εὐπάλδος καὶ Ἀθηνᾶς 56, ἑνὰντι Δημοτικού Θεάτρου.



ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΚΑΝΤΑΔΕΣ



Ὁ κ. ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ: (Στὸν κ. Σπ. Μερκουρή). Κι' ἂν βγοῦν ἀλήθεια, ὅσα νομίζεις παραμύθια, κι' ἂν δυστυχῆσῃς, στὴν πόρτα μ' ἔλα νὰ χτυπήσῃς.....



Ὁ κ. ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ: Θὰ στὴν ἀνοιξῶ καὶ θὰ σὲ σφίξω στὰ χέρια μου χωρὶς ντροπὴ, κι' ὁ κόσμος «πνίξτον» θὰ μοῦ πῇ!....

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΕΝΑΣ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ ΚΛΑΙΕΙ Σ' ΕΝΑΝ ΤΑΦΟ...



ΙΑΣΚΕΔΑΔΕΣ καλὰ σὲ μέρα; με ρώτησε ὁ ἀδελφός μου ὅταν γύρισα σπίτι. Ἐστρεψα ἄποτομα τὸ κεφάλι μου — ποὺ ἦταν ἀκόμα ζαλισμένο ἀπὸ τὸ φριχτὸ θέαμα ποὺ εἶδα πρὶν ἀπὸ λίγο — καὶ κούταξα περιεργὸς τὸν ἀδελφὸ μου. Δὲν ἤξερα ἂν αὐτὸν μιλῶσε σοβαρὰ. Ἐξακολουθοῦσε, λοιπόν, νὰ ἐγὼ τὴν θάλασσα αὐτὴ πόλιν, ὅπως ὄλοι οἱ Ρώσοι: Ἐγὼ εἶπα πολλά γόνια ἀπὸ τὴν Ρωσία, μὰ καὶ τὸν καλὸν ποὺ ζῶσα ἐκεῖ, μικρὸ παιδί, δὲν εἶπα ποτὲ τὴν φοβικὴ δύναμι νὰ λάβω ἴστω καὶ αὐτὸ μέρο, σ' αὐτὴ τὴν τελετῇ, ποὺ μοῦ φαινόταν ἀσέβεια πρὸς τοὺς νεκρούς.

Δὲν ὑπόθεσα ποτὲ νὰ καταλάβω πὼς ἦταν δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ πνιγνόνταν κάθε ψυχρὸσάββατο στὸ νεκροταφεῖο καὶ πίνον καὶ διασκεδάζουν πάνω ἀπὸ τοὺς τάφους τῶν ἀγαπημένων τους προσώπων. Ἡ ἐξήγησι, ὅτι μετὰ τὸ θάνατο αὐτὸ ἦθελαν νὰ δείξουν πὼς συνήθιζαν μετὰ τὴν ἰδέα, πὼς ὄλοι θὰ κατεβύοντο μετὰ τὴν ἰδέα, δὲν ἦταν ἱκανὴ νὰ κατανικήσῃ τὸ φόβο καὶ τὴν ἀηδία μου. Ναί, ἔστωμα ἀπὸ φόβο καὶ ἀηδία μετὰ τὴν σκέψιν μοναχὰ πὼς θὰ πνιγνῶντο τὸ ψυχρὸσάββατο πάλι στὸ νεκροταφεῖο τῆς πόλεως καὶ πὼς θὰ ἔβλεπα πολλοὺς γνωστούς μου νὰ τραγουδοῦν καὶ νὰ πίνουν ἐκπαισμένοι στοὺς τάφους, ἀνάμεσα στοὺς σταυρούς.

Τὶ εἶδα στὸ νεκροταφεῖο τὴ μέρα αὐτή; Εἶδα πλῆθος ἀνθρώπων νὰ τραγουδοῦν τὴν ἁγία τῶν τάφων μετὰ τὴν ἰδέα καὶ αἰῶνες. Ἄντι νὰ προσπαθοῦν νὰ συντηρηθοῦν στὸν ἐαυτὸν τους καὶ νὰ πλησιάσουν μετὰ τὴν προσευχὴ τῆς ψυχῆς τῶν νεκρῶν. Ἐπρόκειτο νὰ κάνουν κῆποι μετὰ τὴν ἰδέα καὶ τὴν ἰδέα νὰ γάρουν καὶ οἱ πεθαμένοι!... Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μ' ἔκανε νὰ σὺννω ἀπὸ τὸ κομμάτι μου τὴν καρδίαν βαρετὴ σὺν ὁλόκληρην, δὲν ἦταν τὸ πὺρ ἡ ἀνέστη εὐθυμία τῶν ζωντανῶν ὅμως ἀπὸ τοὺς σεβάστους νεκρούς, ὅσο ἕνα ἄλλο θέαμα, πρὶν ἀπαρτῆται.

Σ' ἕνα φωτικὸν τάφο, ποὺ εἶχε μονάχα στολίδι του ἕνα ξύλινο σταυρὸ, εἶδα καθισμένον ἕνα μουρὸ μετὰ κόκκινα μαλλιά, μετὰ ἄστια ποὺ γυάλιζαν σὺν τῷ τρελλοῦ. Στὸ ἕνα γόνο κομποῦσε ἕνα μουρὸ καὶ καὶ μετὰ ἄλλο γυποῦσε τὸ στήθος του, βογγώντας καὶ παρσουλώντας.

Ἦταν μικρὸ κοριτσάκι, κομμμένο πίσω ἀπὸ ἕνα καυδέντρο, κοντὰ στὴν τάφο, παρκαλοῦντες τὸ μουρὸ μετὰ ἄστια ὁρῶντο τὴν ἀπὸ τῶνο. Ὁ μουρὸς διακρινόμενος ἔπινε καὶ διακρινόμενος τὸ στήθος του. Δὲν ἦταν δὲν σκόλο νὰ καπνίζαν καπνὸν — ὅτι μὲτὰ σκόλο ἦταν ὁλοῦν θὰ ἔπινε καταγὰς ἀπὸ τὸ μεθύσι.

Ρώτησα μερικὸν ἄλλον μουρὸν ποὺ γλυντοῦσαν καὶ κείνοι στοὺς διπλανοὺς τάφους, ποὺς ἦταν αὐτὸς ὁ γωοικός. Ἦνας γέρος, ἔλκων ἐκτεθειμένον, οὐδ' ἀποκρίθηκε:

— Ἦνε ὁ Μαρξ, ὑποκόμισα! — Καὶ ὁ τάφος τίνος εἶνε; — Τῆς γυναίκας του, τῆς Ἀντόρας. — Τὴν ἀναπόδω, λοιπόν, τόσο πολὺ; — Ναί, ἀπὸ τὸν καλὸν ποὺ τὴν ἔβαλε στὸν τάφο!... — Δὲν σὲ καταλαβαίνω...

Ὁ γέρος σκώθηκε, μετὰ πηλίσας πρὶν κοντὰ καὶ οὐδ' εἶπε:

— Ὁ Μαρξ εἶνε πολὺ καλὸς ἄνθρωπος, ἀπαποῦσα. Ὅταν ὅμως πεί, γίνεται ἡθελὸς ἄνθρωπος! Κι' ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν πρῶν αὐτὸν τὸν βόλιν εἶνε μεθύμενος, ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν

βοῇ στὴν καλὴ του. Κανεὶ δὲν τοῦ μὲν τὸν μιλῶν. Παρ' ὅλα αὐτὰ, κατὰ βάθος δὲν εἶνε κακὴ καρδίαν. Ἀνθρώποι εἶμαστε ὄλοι καὶ ὄλοι: καὶ ἔστωμε τὰ ἐλαττώματά μας. Ἡ φιλοσοφία τοῦ μεθύμενου γέροντος ἔρχεται νὰ μ' ἐκνευρίσῃ. Ἐξ ἄλλου, τὰ νεύρα μου ἦσαν ἤδη ἐκτεθειμένα ἀπὸ τὸ ἀποκρουστικὸν θέαμα ποὺ ἔβλεπα τριγύρω μου.

— Ἐλα, πῆς μου τὴν ἱστορία τοῦ Μαρξ καὶ τῆς γυναίκας του! εἶπα τὸν γέροντα μετὰ ἀποτομα ὅσο.

— Ἡ Ἀντόρα, ἡ μακαρίτισσα γυναῖκα τοῦ Μαρξ, εἶνε ὑποκόμισα στὰ γόνατα τοῦ ἀντόρος τῆς. Ὅχι, μονάχα τὴν ἄκουε νηπτικές, αὐτὴ καὶ τὸ παιδί του, τὴν Μαρξίαν — νὰ, τὸ κοριτσάκι ποὺ τὴν ἔβλεπε ἀκούσιμον, σὲ κείνη καὶ τὸ δέντρο — καὶ τὴν ἔβλεπε κίβλας στὸ ξύλο. Μὲ μὲσα, ἡ Ἀντόρα, ποὺ τὴν ἔβλεπε ὁ Μαρξ νὰ πωλᾷ στοὺς δρόμους διακρινόμενος, δὲν ὑπόθεσε νὰ πωλήσῃ τίποτε. Κι' ὅταν ὁ ἀντόρος τῆς τὴν συνάντησε καὶ εἶδε πὼς δὲν εἶχε λεπτὰ νὰ τοῦ δώσῃ, τὴν ἔπινε στὸ ξύλο. Καὶ ἂν δὲν ἐπισκόνταν ὁ Μαρξ, ἔπινε τὸν γόνο γυναικῆς, νὰ τοῦ καὶ νὰ πῇ τὸ Μαρξ ἀπὸ τὸ λατὸν, ὅτι τὴν ἄκουε στὸν τόπον τῆς γυναίκας του.

Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, ἡ Ἀντόρα ἔρχεται



Ὁ Μαρξ, ἕνας τσιγγάνος γυναικῆς, ἔτρεξε καὶ τὸν ἔπινε ἀπὸ τὸ λατὸν.

Νὰ εἰδῇ στὰ πόδια τῆς. Εἶνε ἡνίκα ποτὶ καὶ κόκκαλο ἀπὸ τὴν κακοπερία. Ὅπου μετὰ νύγτα συγκοῦντο, ἀφίγγοντας ὁρατὸν τὸ κοριτσάκι τῆς. Ὅσο γιὰ τὸ Μαρξ, ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ εἶδε νεκρὸν τὴν γυναῖκα του, ἄλλαξε, ἔπινε ἄλλος ἄνθρωπος. Μετακίνησε γιὰ τὸ καὶ ποὺ τῆς ἔκανε. Κατάλαβε ὅτι αὐτὸς τὴν ἔπινε πρὶν τῆς ὥρας τῆς στὸν ἄλλο κόσμο. Καὶ ὅμως νὰ τὴν ἀγαπήσῃ!... Συγγὰ τὸν βλέπουμε στὴν ταβέρναν νὰ κλαίει καὶ νὰ γυναικίστῃ τὴν ἐπιστὰς δυνατὸς βίγνα. Ὁ ἀντόρος τῆς ἀποπᾶς τότε τὸν μουρὸν ἀπὸ τὴν γόνο, τῆς καὶ τ' ἔδειξε. Μὰ εἶνε πρὶν τῆς καπνῆς, ὅσο τὸν ἔβλεπε τὴν κεφαλὴν. Ἐννοεῖ πᾶνω πρὶν τῆς καὶ δὲν ἄκουε ν' ἀποκοιμηθῇ, ἀποκοιμῶντα τὴν γόνο τῆς γυναικῆς του.

Ποῦ πῆς; τῆς εἶπε ὁ πατέρας τῆς, ἀπλῶν νοντα: τὸν μουρὸν μετὰ τὸν καπνῆ. — Μπαμπά!... ἡθελῶν τὸ κοριτσάκι, τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του. — Πιές, ποὺ σὺν λέω! Ποῦ πῆς νὰ μεθύσῃς καὶ σὺ!... Πιές, εἰδαὶ ἔτρεξε τὴν σὲ περιμένει!... Ἡ τελευταία αὐτὴ ἀπειλὴ ἔτρεξε τὴν ἀποτελεστικὴ τῆς. Ἡ Μαρξίαν ἔπινε τὴν μουρὸν καὶ ἔπινε ἄλλες καὶ καπνῆς. Ἀμέσως τὴν ἐπιστὰς δυνατὸς βίγνα. Ὁ ἀντόρος τῆς ἀποπᾶς τότε τὸν μουρὸν ἀπὸ τὴν γόνο, τῆς καὶ τ' ἔδειξε. Μὰ εἶνε πρὶν τῆς καπνῆς, ὅσο τὸν ἔβλεπε τὴν κεφαλὴν. Ἐννοεῖ πᾶνω πρὶν τῆς καὶ δὲν ἄκουε ν' ἀποκοιμηθῇ, ἀποκοιμῶντα τὴν γόνο τῆς γυναικῆς του. Ποῦ πῆς; τῆς εἶπε ὁ πατέρας τῆς, ἀπλῶν νοντα: τὸν μουρὸν μετὰ τὸν καπνῆ. — Μπαμπά!... ἡθελῶν τὸ κοριτσάκι, τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του. — Πιές, ποὺ σὺν λέω! Ποῦ πῆς νὰ μεθύσῃς καὶ σὺ!... Πιές, εἰδαὶ ἔτρεξε τὴν σὲ περιμένει!... Ἡ τελευταία αὐτὴ ἀπειλὴ ἔτρεξε τὴν ἀποτελεστικὴ τῆς. Ἡ Μαρξίαν ἔπινε τὴν μουρὸν καὶ ἔπινε ἄλλες καὶ καπνῆς. Ἀμέσως τὴν ἐπιστὰς δυνατὸς βίγνα. Ὁ ἀντόρος τῆς ἀποπᾶς τότε τὸν μουρὸν ἀπὸ τὴν γόνο, τῆς καὶ τ' ἔδειξε. Μὰ εἶνε πρὶν τῆς καπνῆς, ὅσο τὸν ἔβλεπε τὴν κεφαλὴν. Ἐννοεῖ πᾶνω πρὶν τῆς καὶ δὲν ἄκουε ν' ἀποκοιμηθῇ, ἀποκοιμῶντα τὴν γόνο τῆς γυναικῆς του.

Καὶ ὁ γέρος ἔκανε τὸ σταυρὸ του καὶ ἐκκαπνῆ στὴν παρὰ του.

Πλησίασα τὸ Μαρξ. Εἶνε μεθύσει γιὰ καλὰ. Τὰ γόνατα του τρέμανε. Τὸ κρατὶ εἶχε σπᾶσει στὰ μουστάκια, στὴν γένεια του καὶ στὸ πρῶτον τῆς τῆς. Τὰ μᾶτια του γυάλιζαν ἀνάμεσα στὰ χόρτες του. Τὰ γόνατα του φιδόταν κατὰ ἀπεδομένα λόγια.

Πλησίασα περὶσσότερο, σπᾶσα πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο, καὶ μπόρεσα τότε ν' ἀκούσω τὸ παρσουλτικὸν του.

— Ποῦ εἶσαι, γυναῖκα; ταυλῆς. Σῆχω νὰ δῆς τί γίνεται τριγύρω σου! Σῆχω νὰ δῆς πὼς χιρίσεται ὁ κόσμος!...

Τέντωσε ὅσο τὸ αὐτὸ τοῦ πᾶνω ἀπὸ τὸν τάφο, σὺν νὰ περὶσσει ν' ἀκούσῃ νὰ θιγνῇ ἀπὸ μὲσα μετὰ καπνῆ. Μὰ οἱ τάφοι δὲν ἀκούον. Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ Μαρξ δὲν ἤθελε νὰ τὸ καταλάβῃ αὐτὸ.

— Γιατὶ δὲν μετὰ ἀπάντα; ὡτῆς τὴν κοῦρα ταυλῆς. Εἶσαι θυμωμένη ὑπὸν καπνῆ μου. Ναί, κατὰ τῆς ὅτι σπᾶσα. Καὶ ἔστω νὰ μὴ ἔγινε ἄδικο, δυστυχισμένη μου Ἀντόρα. Πολλὰ φράξαι σὲ ἄκουε νηπτικές, ἔστω καὶ τὴν κόση μας. Σὲς ἔδεοντα ταυλῆ καὶ τὴν δὲν κατ. Νομίζεις ὅμως πὼς δὲν ὑπόθεσα γι' αὐτὴν ποὺ ἔκανε; Πονοῦσα περὶσσότερο καὶ ἀπὸ τῆς, ποὺ ἔτρεξε τὸ ξύλο! Σ' ἀναπόδωσα. Ἀντόρα!...

Καὶ ὁ Μαρξ ἐκνευρίσθη τὸν μουρὸν μετὰ τὸν καπνῆ στὸν τάφο του.

— Καὶ τὴν ἔβλεπε σ' ἀναπόδω, Ἀντόρα! — συνήγαγε ὁ Μαρξ, ἀπὸ ἡμῶν καμποῦ καπνῆ. — Ἦνα ποὺ καὶ ἀπάντα γιὰ τὸ καλὸν ποὺ ἔκανε. Εἶνε ψυχρὸσάββατο σήμερον. Ὅλοι οἱ ζωντανοὶ πνιγνόνταν καὶ τὸν καπνῆ. Ὅλοι εἶνε εὐθυνοὶ καὶ γαρύμενοι. Καὶ ἀπάντα ἐνὸς ὁμοῦ. Πῆ μου, Ἀντόρα, πὼς μετὰ εἶνε συγκοῦσε!...

Τὸ παρσουλτικὸν τοῦ μεθύμενου πᾶνω ἀπὸ τὸν τάφο τῆς — γυναίκας του, ποὺ τὴν εἶχε πεθάνει ὁ ἴδιος στὸ ξύλο, ἔκανε τὴν αὐτὴν καὶ ἀκούον. Στὸ μετὰ, ὁ Μαρξ ἐξακολουθοῦσε νὰ παρκαλῇ μετὰ τὴν γυναικῆς του νὰ ἐγὼ ἀπὸ τὴν τάφο τῆς καὶ νὰ τὴν συγκοῦσε. Σιγὰ σιγὰ, ὅμως, μετὰ πρῶτον ἄλλαν ἔπινε στὴν ψυχὴ τοῦ μουρῆ. Ἀγύστε νὰ θυμῶν ὁλοκλήρως πὼς ἡ γυναῖκα του δὲν ἦταν διατεθειμένη νὰ σκαυθῇ ἀπὸ τὸν τάφο τῆς.

Δὲν ἀπάντα; ὡτῆς μετὰ ὁλοκλήρως φωνῆ. Εἶσαι ἡνίκα θυμωμένη μετὰ τὸν καπνῆ. Ἐλπίων, καὶ γὰρ νὰ σὲ τιμωροῦμαι, ὅτι ἐγὼ σὲ... Ναί, θὰ μεθύσω! Ὅτι μεθύσω καὶ ἡ κόση σου! Ὅτι μεθύσω καὶ ὁ κόσμος! Κι' ὁ ἀντόρος νὰ γαρύμενος γόνο ἀπὸ τὸν τάφο σου! Μαρξίαν! Ἐλπίων ἔδω!

Τὸ κοριτσάκι, ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκεται πρὶν ὅτι τὸ δέντρο καὶ νὰ κούτῃ τὸν καπνῆ ἀπὸ τὸν τάφο τῆς.

— Ἐλα δὲ, Μαρξίαν! ἐπᾶνελα ὁ μεθύμενος.

Ἡ Μαρξίαν προγύγασε μετὰ δειλὰ θύματα.

— Πιές! τῆς εἶπε ὁ πατέρας τῆς, ἀπλῶν νοντα: τὸν μουρὸν μετὰ τὸν καπνῆ.

— Μπαμπά!... ἡθελῶν τὸ κοριτσάκι, τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του.

— Πιές, ποὺ σὺν λέω! Ποῦ πῆς νὰ μεθύσῃς καὶ σὺ!... Πιές, εἰδαὶ ἔτρεξε τὴν σὲ περιμένει!...

Ἡ τελευταία αὐτὴ ἀπειλὴ ἔτρεξε τὴν ἀποτελεστικὴ τῆς. Ἡ Μαρξίαν ἔπινε τὴν μουρὸν καὶ ἔπινε ἄλλες καὶ καπνῆς. Ἀμέσως τὴν ἐπιστὰς δυνατὸς βίγνα. Ὁ ἀντόρος τῆς ἀποπᾶς τότε τὸν μουρὸν ἀπὸ τὴν γόνο, τῆς καὶ τ' ἔδειξε. Μὰ εἶνε πρὶν τῆς καπνῆς, ὅσο τὸν ἔβλεπε τὴν κεφαλὴν. Ἐννοεῖ πᾶνω πρὶν τῆς καὶ δὲν ἄκουε ν' ἀποκοιμηθῇ, ἀποκοιμῶντα τὴν γόνο τῆς γυναικῆς του.

Ποῦ πῆς; τῆς εἶπε ὁ πατέρας τῆς, ἀπλῶν νοντα: τὸν μουρὸν μετὰ τὸν καπνῆ. — Μπαμπά!... ἡθελῶν τὸ κοριτσάκι, τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του. — Πιές, ποὺ σὺν λέω! Ποῦ πῆς νὰ μεθύσῃς καὶ σὺ!... Πιές, εἰδαὶ ἔτρεξε τὴν σὲ περιμένει!... Ἡ τελευταία αὐτὴ ἀπειλὴ ἔτρεξε τὴν ἀποτελεστικὴ τῆς. Ἡ Μαρξίαν ἔπινε τὴν μουρὸν καὶ ἔπινε ἄλλες καὶ καπνῆς. Ἀμέσως τὴν ἐπιστὰς δυνατὸς βίγνα. Ὁ ἀντόρος τῆς ἀποπᾶς τότε τὸν μουρὸν ἀπὸ τὴν γόνο, τῆς καὶ τ' ἔδειξε. Μὰ εἶνε πρὶν τῆς καπνῆς, ὅσο τὸν ἔβλεπε τὴν κεφαλὴν. Ἐννοεῖ πᾶνω πρὶν τῆς καὶ δὲν ἄκουε ν' ἀποκοιμηθῇ, ἀποκοιμῶντα τὴν γόνο τῆς γυναικῆς του.

Καὶ ὁ γέρος ἔκανε τὸ σταυρὸ του καὶ ἐκκαπνῆ στὴν παρὰ του.

Ν. ΟΥΣΠΕΝΣΚΥ

ΤΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ ΑΝΔΡΟΓΥΝΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Πὼς ἐρωτεύονται, πὼς παντρεύονται καὶ πὼς ζοῦν στὸ σπιτί τους οἱ διασημότεροι ἡθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου).



Τὰ εὐτυχισμένα ζευγάρια τοῦ Χόλλυγουντ: Ὁ Φαίριμανγκ καὶ ἡ Μαίρη Πικφορντ.

Ντοῦγκ, ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν χαϊδευτικὰ οἱ ἀμερικανοὶ, εἰσπράττειν στὸ Σόλν-Μόρις τῆς Ἑλβετίας, πληροφρόνηται ὅτι τὸν ὑπογράφει μετὰ τὸν ὅτιον παρσείδω ἡ γυναῖκα του θὰ σπᾶσει γιὰ λίγες ὥρες στὴν Νίκαια, καὶ ὅτι ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ἑλβετία ἐπισπράττειν μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ προφύγῃ νὰ τὴν φιλήσῃ! Ἐπειδὴ δὲ, ὅταν ἐφθάσῃ στὴν Νίκαια, τὸ ὑπογράφειν εἶχε κίβλας ξεκίνησε, ἐπισπράττειν ὅσο-ὅσο μὲν δὲν ἐπᾶνε τὸν ἀνδρόγυνον Μπλ. Πάουελ — Καρόλα Λορτ, Τζὼν Μπάρνστον — Ντολφὺς Κοστέλλο, Μπλ. Λάιν-Μπερτ Ντάνιελς καὶ Ντοῦγκας Φαίριμανγκς οὐδὲν καὶ Τζὼν Κρόουφορντ.

Ὅλοι αὐτοὶ εἶνε ἀστέρες ποὺ ἔχουν παντρευτῆς ἀστέρες. Συγγὰ ὅμως εἶνε καὶ οἱ γάμοι ἀστέρων μετὰ τὸν ἀστέρα. Ἦνας ἀπὸ τοὺς ποὺ εὐτυχισμένους γάμους αὐτοῦ τοῦ εἶδους μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὁ γάμος τῆς Νόρμα Σήρερ, τῆς διάσημης ἀμερικανίδας στᾶς, καὶ τοῦ Τζὼν Τόλμπεργκ, τοῦ διευθυντοῦ τῆς κινηματογραφικῆς ἐταιρείας Μετρώ-Γκλίντον. Εἶνε πραγματικὰ ἀστέρας ἔστω πὼς δύο γιγάντες τῆς ἐργασίας σὺν τὴν Νόρμα καὶ τὸν Σήρερ τῆς ἔχουν ἀρκετὰ σταθερὰ νεύρα καὶ ἀρκετὰ ὥρα διαβόηται, ὅστε νὰ μποροῦν νὰ ἐκπληρώσῃν μὲ ἀρκετὴν σφύριχὴ ζοῆ. Ἡ ἡλπίς ὅμως εἶνε πὼς σὺν εὐτυχίαν τους συντελεῖ καὶ ἕνας σπουδαῖος παρσείδω: Τὸ καλὸν τους! Ἡ ἀμερικανίδας στᾶς δὲν μοιάζει μετὰ τῆς ἐξωστῆς καὶ ἔστω καὶ ἀκαταμάχητης τῆς μητέρας. Δὲν ἔχουν ἀκόμα καταργήσει τὴν μητρικότητα. Καὶ μοιλατῆς ἡ εὐφυΐας ἀστέρας.

Μοιλατῆς ἡ ἀλγία εἶνε αὐτὴ. Τὸ Χόλλυγουντ δὲν ἀποτελεῖ θέσπια τὸν τόπον τὸν ἰδεῶν οὐκοῦν καὶ τὸν πᾶν ἐρωτῶν. Ἦνα τέτοιο πρᾶγμα δὲν μπορεῖ νὰ συμβαῖν γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, πρῶτα ἀπ' ὅλα, εἶνε μὲ πᾶν διαμνηστικὴ. Ὅλοι οὐκοῦν τὸ Χόλλυγουντ ἐνδραφερόνται πρῶτον γιὰ τὴν ἐργασίαν τους καὶ κατόπιν γιὰ ὅλα τ' ἄλλα. Πρῶτα ἡ ἐργασία καὶ ἔπειτα τὸ σπῆ, ὁ ἔρω, ἡ προσωπικὴ ἐννοια καὶ. Ἀπὸ τὸν πρῶτον ὡς τὸν τελευταῖον οἱ οἱ Χόλλυγουντ, ἀνδρες καὶ γυναῖκες ἐργάζονται, καὶ ἡ ἐργασία τὸν ἡθοῦν τὸν κινηματογράφου εἶνε ἀρκετὰ ἐκνευριστικὴ. Εἶνε λοιπὸν φυσικὸν ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἔχουν οὔτε τὸν καπνῆ, οὔτε τὴν ἡθελῶν διαβόηται, ὅτι ἕνα μεγάλο, βαθὺ καὶ πιστὸ ἔρωτα. Προσποῦν τὴν ἐφῆμερος ἐρωτικὴς περιπέτειας, ποὺ τοὺς διασκεδάζουν, ἀλλὰ δὲν τοὺς βάθουν σὲ μεγάλες ἐννοιας. Κι' εἶται δημοφιλῶντα τὰ σπῆματα εἰδύλλια ποὺ ὁ ὁλοῦν σ' ἕνα ταχὺ γάμο καὶ καταλήγουν στὸ διαζύγιον.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἰσχύει γιὰ ὅλους. Στὸ Χόλλυγουντ ὑπάρχουν πολλὰ εὐτυχισμένα ἀνδρόγυνα, πραγματικῶς εὐτυχισμένα καὶ ὄχι μόνον ἐπαφανακῶς. Καὶ τὰ ἀνδρόγυνα αὐτὰ ἔχουν πολλῶν χρόνων ἐγγαμὴ ζοῆ πρῶτον.

Τὸ ὑπόδειγμα τῶν εὐτυχισμένων αὐτῶν ἀνδρόγυνων τοῦ Χόλλυγουντ ἀποτελεῖ χωρὶς συζήτησι τὸ ζεῦγος Ντοῦγκας Φαίριμανγκς — Μαίρης Πικφορντ. Οἱ δύο διάσημοι αὐτοὶ εἶνε παντρεμένοι πρῶτον ἀπὸ δέκα χρόνια καὶ μοιλατῆς ἡγεμονία σὺν νεύματι. Ὁ κόσμος διαβάσει μετὰ τῆς σπῆς τελευταίας ἐφημερίδας, ὅτι πρὸ ὀλίγων ἐβδομαδῶν ὁ



Αἱ ἀφανεῖς σφύριχες τῶν ἀστέρων. Καθὼς ὁ Τζὼν Κρόουφορντ καὶ ἡ γυναῖκα του. Ὁ Πάολ Λούκας καὶ ἡ γυναῖκα του. Ὁ Ρίτσαρντ Ντὺν καὶ ἡ γυναῖκα του. Οἱ θηλυκοὶ ἀστέρες καὶ οἱ σφύριχες τῆς. Ἡ Νόρμα Σήρερ καὶ ὁ σφύριχες τῆς. Ἡ Ζανίτ Γκαίνορ καὶ ὁ σφύριχες τῆς. Ἡ Ντόρροθ Μάικλ καὶ ὁ σφύριχες τῆς.

πρῶτον νὰ τὸν ἐξηγήσῃ γιὰ τὸ ἀπειροφῆτο πλῆθος τῶν θαυμαστῶν του ποὺ θὰ τὸν δοιμαρδοῦν καὶ μετὰ μετὰ ἀμύθητα ἐρωτικὰ γράμματα, μπουκέτα, μοιλατῆς καὶ. Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐξηγήσῃ γιὰ αὐτὸς θὰ ἐγὼ τὴν δόξα, καὶ πῆς τὴν μέρα, ἐνὸς ἐκείνη θὰ μὲν ἀρκετῆς καὶ ἀγνοῦσῃ. Πρέπει ἀκόμα νὰ εἶνε νόστιμη καὶ θελκτικὴ γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὸν συγκρατῇ. Πρέπει νὰ μὴν ἐγὼ καθόλου νεύρα, γιὰτὶ ὅλα τὰ νεύρα θὰ τὰ ἐγὼ ὁ ἴδιος τῆς. Πρέπει νὰ καταλαβαίνῃ τὴν δουλειάν του. Πρέπει νὰ ἔξω πότε εἶνε προτιμότερον νὰ τὸν ἀρκετῇ ὁ ἀναπαύει μόνος του καὶ πότε εἶνε ἀποφασιστὸν νὰ καθίσῃ μετὰ του καὶ νὰ τοῦ κᾶν συντροφιά.

Καθὼς βλέπετε, ἡ ἀπαιτήσις οὐτὴ λίγες εἶνε, οὔτε μαρξ. Καὶ ὅμως ἕνα πλῆθος ἀστέρων ἔχουν παντρευτῆς μετὰ τῆς ἀπλῆς θηπῆς καὶ ἐνὸς εὐτυχισμένους στὸ σπιτί τους. Ἀν τοὺς ἀποφασιστοῦμε ὅλους, πρέπει νὰ κᾶν ἕνα πολὺ μακρὸν κατάλογο. Φτάνει λοιπὸν ν' ἀναφέρω μετὰ τῆς γνωστῶν, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν Γουόρνερ Μπάρνστον, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἔχει δεκατρία χρόνια παντρεμένοι καὶ τὸν Βίκτορ Μάξ Λάγκλεν ποὺ ἔχει διδάσκει χρόνια ἐγγαμὴν βίον πρῶτον, καὶ συνεχίζοντας μετὰ τὸν Ρίτσαρντ Γουίγκ, τὸν Κλάιβ Μπρόουκ, τὸν Τζὼν Κρόουφορντ, τὸν Πάολ Λούκας, τὸν Ρίτσαρντ Ντὺν, τὸν Σάμ Φορδ καὶ πλῆθος ἄλλων.

Μὰ ἂν ὁ ὁλοῦς τοῦ κινηματοῦ ποὺ παντρεύεται ἕνα διάσημο ἡθοῦν εἶνε δύσκολος, ἀκόμη δυσκολότερος εἶνε ὁ ὁλοῦς τοῦ ἀνδρὸς ποὺ παντρεύεται μετὰ ἕνα γνωστὴν στᾶς. Ἀπὸ τὸν ἀνδρὸς ποὺ ἀνδρὸς ἔπινε τὸν ἀνδρὸ

Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ κ. ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΣ



Ο πρόγονός του έδρασαν στη θάλασσα. Ο ίδιος άρχισε από τη θάλασσα και κατέληξε... στην πολιτική. Ο πάππος του Γ. Χατζηκυριάκου-Γκ. Κα, είχε δύο καρδιά και μ' αὐτά έλαβε μέρος στον Άγωνα. Σε μία ναυμαχία, πού έγινε κοντά στα Έγγλεζονήσια, ο στολίσκος του καπετάν-Γιάννη κατετρόπωσε τρία πολεμικά καράβια και τή έκυνήγησε ως τή λιμάνι τής Σμύρνης. Έκει ο πολυμύρς Φωριανός έκυρτίσεν ένα σκάφος έκθαλά, τή έδωσε σ' ένα καράβι του και θορυβητικά τή έφερε σ' τον νησί του. Τήν χαρακτηριστική αὐτή τόλμη έκληρονόμησεν ο γγγόνος του. Ο ναύαρχος Άλ. Χατζηκυριάκος έσπούδασε στήν Σχολή Δοκίμων. Τό 1897, σέ ηλικία 21 ετών, έτοιμοτέθηκε ως σημαφόρος-ύπαρχος στό τορπιλλόβλο επί. Από τότε άρχίζει ή δράση του στό ναυτικό. Οι συνάδελφοί του τόν θυμούνται διαγώνιστο, αὐτοπόλο κ' άποφοριστικό. Καί τέτοιος παρέμεινε ως σήμερα.

Ο κ. Χατζηκυριάκος είνε επαναστατική ιδιοσυγκρασία. Έλαβε μέρος στό κίνημα τού Γουδή, ως αντίπαλος τού στόλου, στό κίνημα τής Θεσσαλονίκης, στό κίνημα τού 1922, στό κίνημα τού Παγκάλου καί... σ' άντικίνημα γιά τήν κατάλυση τής εκδικατορίας Πλαστήρα. Με άλλα λόγια δέν έγινε κίνημα στήν Ελλάδα χωρίς τή συμμετοχή τού τολμηρού ναύαρχου.

Πριν όμως ιδίστε τή χαρακτηριστική σημαία τής ζωής τού κ. Χατζηκυριάκου είνε ανάγκη νά γνωρίσετε τή μορφή του. Τά φρόνιμα του τυχνά σκεπάζουν δύο μάτια, στή δύναμη τών όποιων έλλάχιστοι μπόρεσαν νά μείνουν άσυγκίνητοι. Η θέλησή του προσαγής. Άλλοιμονό όταν άρχισε νά σφίγγη τή μοῦση του. Ο ούρανος συννεφιάζει καί ο κεραυνός είνε έτοιμος νά πέση. Τέ χείλη του σφιγμένα κλειστά, νά λάμει τον μετρημένο καί σταθερό, καί όταν χαμηλά φράά γαλάζει, νοιώζει κανείς ότι είνε... θησιωμένος.

Η βίολοσότης τού κ. Χατζηκυριάκου, πού είνε τή εξωτερική του γνώριμα, γίνεται συχνά άρρηκτη φαεινή παρεξηγήσιμη. Καί δέν τήν παθαίνουν μόνοι όσοι τόν γνωρίζουν γιά πρώτη φορά, αλλά καί στενοί του φίλοι.

—Στενοχωρημένο σέ βλέπω, ναύαρχέ μου! τί συμβαίνει; τόν ρώτησε κάποτε ένας φίλος του.

—Άπεναντίας, είμαι πολύ εύχαριστημένος! άποκρίθηκε ο ναύαρχος καί έγινε... σοβαρότερος.

Πρώτη φορά έξελέγη δουλευτής ο κ. Χατζηκυριάκος τού 1923. Από τότε άρχίζει ή πολιτική του σταδιοδρομία. Μαζύ με τόν κ. Παπαναστασίου εγκαινιάζουν, ύστερα από θυελλώδεις συνεδριάσεις τής Βουλής, τήν Δημοκρατία. Όλίγους μήνες πριν είχαν έλθει στή Ελλάδα ο κ. Βενιζέλος, ο όποιος εφάνηκε δυστακτικός. Δέν ήθελε τήν Βασιλεία άλλ' ούτε καί τήν Δημοκρατία. Ο κ. Χατζηκυριάκος δέν έκρατήθηκε καί τόν επροκάλισε στή Βουλή.

—Πρέπει νά μάς δηλώση ο κ. Βενιζέλος τί είνε, τέλος πάντων! είνε στήν άγρευση του.

Η άγρευσις τού κ. Χατζηκυριάκου έγινε άφορητή νά... λιποθύμησιν ο κ. Βενιζέλος καί σέ λίγες μέρες νά φύγη από τήν Ελλάδα. Λέγεται μάλιστα ότι ή μαχητικότητα τού ναύαρχου έφτασε μέχρι τού σημείου όστε νά ελπί γιά τόν άρχηγό τών Φιλελευθέρων:

—Η θά φύγη από τήν Ελλάδα ή θά τόν σκοτώσω!

Με τήν ιδία πείσμα, χωρίς ποτέ νά υποχωρήσιν, ο κ. Χατζηκυριάκος έπολέμησε καί πολεμά τούς πολιτικούς αντίπαλους του.

Στό κίνημα τού Παγκάλου ο κ. Χατζηκυριάκος...

άκος έγινε άρχηγός τού στόλου. Τά θωρηκτα καί τά αντιτορπιλικά πού ήσαν στό Ναύσταθμο, ήλθαν κατόπιν διαταγής του στό Φάληρο. Ο ναύαρχος θρονώνατο στό θωρηκτό 'Αλέξανδρος, όπου είχε εγκαταστήσει τή έπιτελείω του καί έδωσε διαταγή νά μὴν έπιτραπή σέ κανένα ή άνοδος. Ένας όμως δημοσιογράφος, σ'όν όποιον είχε ξεχωριστή συμπάθεια, κατώρθωσε νά τόν ιδή.

—Τί είνε, μορφέ; ρώτησεν ο ναύαρχος.

—Πώς βλέπετε τήν κατάσταση;

—Καλά!

—Καλά;

—Γιατί άμφιβάλλεις;

Ο δημοσιογράφος φωνάζανε αρμοκρατικώς.

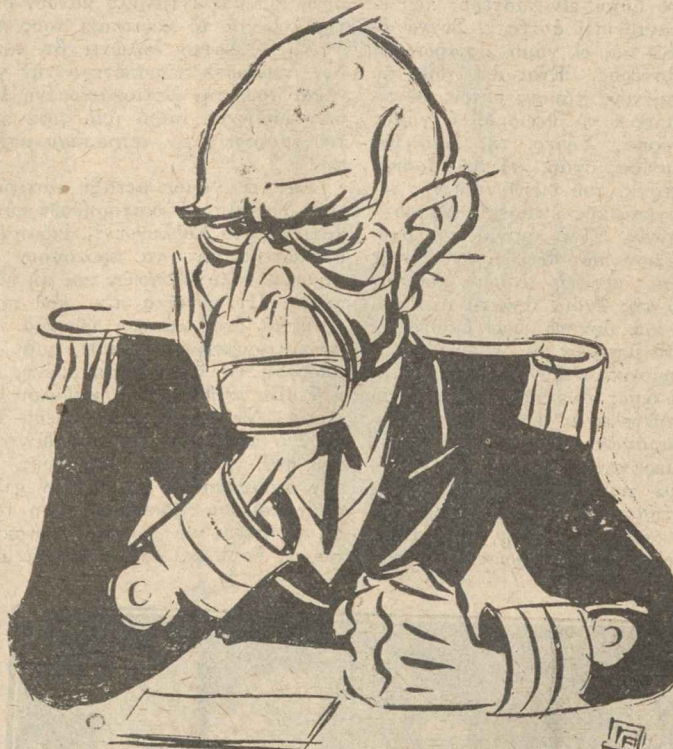
—Ναύαρχέ μου, είνε, στήν Άθήνα είνε σκοτεινά τά πράγματα!

Ο ναύαρχος έμεινε άτάραχος.

—Κύρια απάνω, άποκρίθηκε καί έδειξε τή καρέκλα τού 'Αλέξανδρου, δά γυρνώ τις μπουκαλιές στήν Άθήνα καί σέ δύς λεπτά θά έχουν τελεσθεί όλα!

—Μά υπάρχουν καί δικοί μας στήν Άθήνα. Θά τούς σκοτώσετε κ' αὐτούς;

Ο ναύαρχος έκμαχόλασε.



Ο κ. Άλ. Χατζηκυριάκος
(Σκίτσος τού κ. Γερ. Γρηγόρη)

—Βρέ, κοντέ, είνε, μήπως ή κανονίς θά είνε πραγματικές; Με τόν κόπο μονάχα θά χ... ύλοι!

Τά περιάγματα πού γίνοντα εις όρος του ο ναύαρχος δέν τή ξεχνάει. Καί σέ πρώτη εκκασία τή άγνασπόδαι με τή παραπάνω μάλιστα. Είχε πάει τού 1925 μαζί με τόν στρατηγό Πάγκαλο γιά νά επεξεργασή τήν στρατιά τού Έβρου. Στήν Άλεξανδρούπολη, όπου έγινεν ή επεξεργασία, ο κ. Παγκάλος τού είνε:

—Ναύαρχε, άνέβα καί σὺ στό άίλογο!

—Μά δέν έξωρ ήπιασιν, έπειτα φράω καί ναυτικά... παρατήρησεν ο κ. Χατζηκυριάκος.

Η έπιμονή όμως τού κ. Παγκάλου τόν έκαμε νά δεχτή. Καθάλλα λοιπόν στό άίλογο με τή στολή τού ναύαρχου, έπήγαμε πλάι σ'όν στρατηγό. Άλλά κάθε τόσο ο Παγκάλος γυρνώσε καί τού έλεγε σέ βρος ειρωνικό:

—Κόρε ναύαρχε, τή πηδάλιον άνοστήρα!

Καί έπειτα:

—Κόρε ναύαρχε, τή πηδάλιον δεξιά!

Ο ναύαρχος δέν έδεξε καθόλου ότι πειραχτηκε. Περαιτέρω κ' αὐτός τή σεαί τιν. Καί δέν άργησε νά ρθή. Στό βαθύν, πού έμύχιναν

γιά νά επιστρέψουν σ'όν Πειραιά, ο κ. Παγκάλος άρχισε νά ζαλίζεται. Όταν μάλιστα ή 'Αρκαδία έπλεε σ' άνοκιά, ή κατώτατος του ξεφορέθηκε. Καί ένώ τήν όρμη έχόρευε έπάνω στό κύμα, ο ναύαρχος είνε σ'όν δικιότατο:

—Δέν πειράζει, στρατηγέ μου. Πάσε καλά τή γκάμια όστε καί σπληνών... καί τή καράβι θά πάη πρῖμα!

Ο κ. Χατζηκυριάκος έχει τή περισώτητα... έπιθετα. Τό πραγματικό του όνομα δέν γράφεται παρά μόνο σ'όν έφημερίδες, ένά ο κόσμος τόν λέγει: Χατζηπαύλαρχο, Χατζηναύαρχο ή καί... Χατζηκυριάκω! Τά παρατσούκλια αὐτά είνε ή άδυναμία τού κοινού, ένά ή άδυναμία τού ναύαρχου είνε... νά φωτογραφίζεται προφίλ.

Όταν ο κ. Χατζηκυριάκος θροικετα σ'όν ύποπτείο τών Ναυτικών, σέ όλα τή γράφεται ύπαρχη άπόλυτη τάξη. Όλοι είνε σκυμμένοι σ'όν δουλειά τους, κανένας δέν τολμά νά κόψη ράβι σ'όν διαδρόμους. Γιατί ο ναύαρχος καί εκεί δέν ξεχνάει νά κινή κέρδους, όπως έκανε καί στό καράβι.

Μιά μέρα ένά κατέβαινε τή σκάλα συναντήθηκε με έναν άξιωματικό, ο όποιος έκάπνιζε. Ο άξιωματικός χορής νά πετάξη τή τσιγάρο του, τόν έχαρτίρησε.

Ο ναύαρχος όμως, πριν άνταποδώσει τόν χαιρετισμό συνέστησε σ'όν άξιωματικό νά σβύση τή τσιγάρο του.

Έτσι, αὐτοστρος άλλα δικαίος, είνε σέ κάθε του ένεργεια. Γι' αὐτό καί ο ίδιος συνηθίζει νά λέγη:

—Παλιότορμα, αλλά εξακολουθώ νά είμαι στρατιώτης!

Όσο ταρωχόδης είνε ή σταδιοδρομία του, τόσο ήσυχος είνε ή οικογενειακή του ζωή. Στό ίδιόκαπτε μέγαρό του, στήν οδό Όμηρου 25, περνά τις περισσότερες ώρες του. Αισιότατα ξεχωριστή χαρά όταν τόν άδικτα ενδιαρία καί πρηνάει σ'όν Άσπράδα, όπου έχει ένα ώραότατο κτήμα.

Έκει ο ναύαρχος περνάει μέρες ησυχίας γαλήνης, σκαλίζοντας τόν κήπο του ή κάνοντας μαρινούδες περιπάτους. Τους δικούς του τούς θέλει πιστούς: σ'όν οικογενειακές παραδόσεις. Γι' αὐτό με τόν γιό του τόν Νίκο—έναν από τούς καλύτερους νέους μας ζωγράφους—πὺν άγάτησε μαζί νάα καί τήν παντρεύτηκε, χωρίς τήν άδειά του έκαμνε κάθε σέση.

Τά πολιτικά ερονσφένια ο ναύαρχος τή άγνοεί όταν έκτελει ύπηρεσίαν. Η συμπεριφορά του σ'όν άξιωματικούς, είνε άνθρώπιν στή δική του παράταξι, είνε θροικοντα στήν άντίθετη είνε πάντοτε ή ίδια. Κάποτε τόν παρακάλεσαν νά αναλάβη υπό τήν προστασία ένά νέο άξιωματικό, πολιτικό του στασίον φίλο.

Όταν κάνει τή δουλειά του δέν έχει άνάγκη κανένα! άποκρίθηκε ο ναύαρχος. Μόλις ηρώτησε ή εκδικατορία Πλαστήρα, μαρκελ φίλοι τού κ. Χατζηκυριάκου έπρεξαν σ'όν του.

—Ναύαρχε, τού είπαν, κινδυνεύεις. Είνε άνάγκη νά κωρύγης!

Έκείνος έμεινε άτάραχος. Έδειξε τή μονιόλη του, άκουσε τούς κινδύνους πού τού έξέθεσαν οι φίλοι του καί δειχώντας τήν περσιπορφά του, είνε:

—Όποιος θέλει άς κοπάσει!

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΣΚΕΨΕΙΣ

—Τό νά είνε κανείς πολύ διαφεροστημένος με τόν έαυτό του, είνε άδυναμία, τή νά είνε όμως πολύ εύχαριστημένος, είνε ήλιότης.

—Η έπιείκεια συνήθως σημαίνει άδιαφορία.

—Τίποτε δέν τελειώνει τόσο καλά όσο έλπίζει κανείς, ούτε τόσο κακά όσο φοβάται.

ΠΩΣ ΕΦΘΑΣΑ ΣΤΟ ΖΕΝΙΘ !...

(Άρθρο τής περίφημης πρωτανωνίστριας τής οδόνης Ντολορές Ντέλ Ριο).



Η Ντολορές Ντέλ Ριο.

Έξωσσία χιλιόμετρα μακριά άπό τήν Μεξικό, ο πατέρας μου ένε ένα μεγάλο κτήνος (ίσταστικό), όπου γεννιόταν έδώ καί 23 χρόνια μ' όπου πέρασε μία ήσυχη κ' εύπαισμένη ζωή, όταν ήμουν μικρό κορίτσι...

Τό οικογενειακό μου όνομα είνε Ντολορές Άσοίνσκολ.

Ο πατέρας μου ο σενός Χ. Α. Άσοίνσκολ, είνε πασίγνωστος σ'όν τραπέζιους κ' σ'όν καλούς τού Μεξικού. Όσο γιά μένα, είμαι μοναχοκόρη. Δέν έχω ούτε άδελφούς, ούτε ήδελφές...

Όταν ήμουν έπτά έτών, μ' έπήγαν στό Μεξικό καί μ' έβαλαν έστωετική στό μοναστήρι τού Άγίου Ιωσήφ. Έκει μέσα μιλούσαν μόνο γαλλικά κ' όπας καταλαβαίνετα ήκανα πολύ γρήγορα μεγάλες προόδους σ' αυτή τή γλώσσα.

Έπειτα, όταν έώλεσα τή δεκατέσσερα χρόνια, οι γονείς μου μ' έπήγαν στήν Εύρώπη γιά νά σ'όνι-πληρώσω άς σπουδές μου κ' έτσι μου δόθηκε ή ευκαιρία νά γνωρίσω με τή καλύτερη μέλη τής ευρωπαϊκής άριστοκρατίας, εκτός από τούς πρώην βασιλείς τής Ισπανίας, ο όποιον ήσαν από χρόνια πολύ καλά τήν οικογένειά μου.

Όταν ξαναγύρισα τήν πατρίδα μου, μπήκα πάλι γιά ένα χρόνο στό μοναστήρι τού Άγίου Ιωσήφ, γιά νά τελειώσω πάλι τή μορφωσί μου. Ο πατέρας πέρασε γρήγορα καί μία ήμερα άπογαρήτση τις φίλες μου καί τις καλές άδελφές τού μοναστηρίου καί ξαναγύρισα στήν οικογένειά μου. Άρχισα τότε ν' άφροδύ-νω τόν καιρό μου σ'όν άριστοκρατικές δεξιώσεις, σέ φιλική και ήσυχά καί νά περνά τή καλοκαίρι μου σ'όν κομικές λουτροπόλεις. Μ' άρεσε ή πολυτέλεια, ή άμορφη ζωή κ' ή πρὺλλε διασκεδάσεις.

Σέ μία μεγάλη λοιπόν φιλική καιρό, γνώρισα τόν Δόν Ιάκωβο Μαρινέ Ντέλ Ριο, έναν από τούς πιο δημοφιλείς νέους τού Μεξικού, μεγαλοκτηνία καί γόνυ μαζί από τις καλύτερες οικογένειες τής πόλεως. Ο νέος αυτός ήταν βαθύπλουτος. Ένα από τή πολλά ερονσφένια τής οικογένειάς Ντέλ Ριο έχε έκτασι πού υπερέβαινε τις τετρακόσες χιλιάδες εκτάρια!...

Όταν συνάντησα τόν Δόν Ιάκωβο, ήμουν δεκάετη έτών κ' έκείνος τριαντάδω. Κ' όπας συνήθως σ'όν κομικές γιορτές χόρευα με Ισπανούς καί με Μεξικανούς, έτσι καί τήν ήμερα πού γνώρισα τόν Ντέλ Ριο, χόρευα μαζί τόν ένα ύπερόχο ταγκό. Ο Δόν Ιάκωβος από τή στιγμή εκείνη μ' άγαπούσε μ' έναν πρελλό καί παράφορο έ-

ρωτα...

Παντρεύτηκαμε λοιπόν ύστερ' άπό πέντε μήνες. Ο γάμος μας ήταν ένα άπό τή μεγαλύτερα κομικά γεγονότα τής πρωτεύουσας τού Μεξικού. Παρευρέθηκαν σ' αὐτόν ή μεγαλύτερες προσώποιότητες τής πολιτικής, όλοι οι έξνο, διπλωμάτα κ' όλοι οι πύλοι εύγενείς τού Μεξικού.

Η σελήνη τού μελιτός μας κινήθηκε ένάμιση χρόνο. Κάνανε ένα μεγάλο ταξίδι κ' έπειτα γυρίσαμε στό Μεξικό κ' εξακολουθήσαμε νά ζούμε άνάμεσα σ'όν φίλους μας καί άμέμφητη κ' εύτυχισμένη ζωή, ως τήν ήμερα πού μ' έπεσε ή καρδιά μου σ'όν έπαινο τού Δόν Ιάκωβου.

Δύο μήνες ύστερ' από τήν επιστροφή μου στό Μεξικό — ο μίστερ Έντουιν Κάριον, ο πασίγνωστος σ'όν ηθοποιό Κλάση Οδίνστωρ.

Ο μίστερ Κάριον ένθουσιάστηκε όταν με γνώρισε καί είνε σ'όν άντρα μου ότι θά μπορούσε νά γίνει καλή τίποτε καλό, όσο κ' έν τήν

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...



Ο πύργος με τις τριανταφυλλιές

Της Μ. Ντελλού



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Να, εγώ είμαι, του άπάντησε ο Τέσσα με βραχνασμένη φωνή, μέσα στην όποια αντιχούσε ένας λιγμός. Ξέρεις; 'Η Μαγκαλί απέκρουσε την πρότασή μου.

Ο δούξ του Στάλιντσε έπηρε ένα τριαντάφυλλο από κάποιο άνθο-δοχείο κι άρχισε να το μάδη νευρικά.

— Ω! Της τό ελπες πως θέλεις να την κάνης σύζυγό σου; ρώτησε με ήρεμα. Και τί σου άπάντησε; Σου έλεπε τον λόγο, για τον όποιο δεν δέχεται την πρότασή σου;

— Να! Δεν θέλει να παντρευθί έναν άνδρα που ανώτερης κοινωνικής τάξεως απ' τη δική της, γιατί έχει τη γνώμη, ότι καθέννας πρέπει να μένη στη σειρά του και δεν θέλει να γίνει δεκτή κατά χάριν από την οικογένειά μου.

— Αυτό δείχνει πόσο φρόνημα είχε! είπε με άργη φωνή ο Τέσσα. Βέβαια, του άπάντησε ο Άρτσι. Άλλά τέτοιοι γάμοι γίνονται συχνά στην εποχή μας... Μου φαίνεται μάλλον ότι δεν της είμαι συμπαιχνιδός.

Ο δούξ εστήτησε το χέρι του στον ώμο του φίλου του και του έλεπε με αγάπη:

— Μην το πιστεύεις αυτό, αγαπητέ μου Άρτσι! Έγώ ο ίδιος άκουσα, μία μέρα τη μίς Μαγκαλί να επδοκαμάζει τη λαϊκή Στάλιντσε, ή όποια έξεθείσε τα χαρίσματά σου... Είσα από τους άνθρώπους εκείνους που φτάνει να τους γνωρίση κανείς για να τους εκτιμήση...

— Φαίνεται όμως ότι ή εκτίμησις αυτή δεν φτάνει μέχρι του σημείου να με θέλη για σύζυγό της! είπε μελαγχολικά ο νεαρός λόρδος. Δεν έδωσας να μου άπάντηση μ' ένα όχι κι είδα ότι ήταν περητικό να έτιμωμο περισσότερο... Άς είχε... Στάλιντσε άτυχής στον έρωτά μου...

Η δούχισσα άρχισε να παίζει τη στιγμή εκείνη έναν παλιό χορό. Ο λόρδος Τέσσα πέταξε το μαδημένο τριαντάφυλλο και έλεπε:

— Αημονόνα ότι προσέλασα τη δούκισσα ν' Έλάνο για το χορό αυτό... Θάρρης, Άρτσι;

— Όχι... Θα μείνω εδώ για να συνέλθω λίγο από την απογοήτευσί μου. Θα τη θυμάμαι για πολύ καιρό, Τέσσα...

Ένα ελαφρό χαμόγελο, γεμάτο μελαγχολία, φάνηκε στα χείλη του δονιός.

— Αγαπητέ μου φίλε, είπε, όλα περνάνε στον κόσμο αυτό... Έτσι, όπως πούλαχσον έλπιζω, θα περάση ή απογοήτευσί σου αυτή...

Και διευνόηθηκε προς την αβούσα, αφού προηγουμένως έσφιξε το χέρι του φίλου του...

Η Μαγκαλί έντομεταξύ είχε καταφύγει στο βάθος του θερμοκηπίου, προκειμένου πώς έχει πονοκέφαλο. Είχε άνοιξει την πόρτα προς τον κήπο και δροσίζταν...

Η αίσθησις του λόρδου Ντοβίτς την είχε συγκινήσει κάπως, όπως την είχε συγκινήσει ένα παρόμοιο διάβημα που είχε κάνει λίγο πριν απ' αυτόν ο κύριος Φερδινάνδος ντε Βολιμπέργκε. Είχε άνοηθεί και στους δύο, άν και έντομισε τον έξωστικό χαρακτήρα τους. Ποτέ καινού ή γλώσσα σκέψης δεν είχε περάσει απ' το κεφάλι της και το διάβημα των δύο νέων την άπεινε άδιάφορη. Όλ' αυτά όμως έννοθαν μέσα της έναν μυστικό πόνο και άποσταθήντως από τον θάνατο της δεξιώσεως για να ήσυχιάη κάπως.

Τό φως ήταν λιγιστό. Εκεί, ή ένδοξα των λουλουδιών αναπαύονταν νικητικά κι ο αθηναϊσμός άδρας πού συνιστά από τους κήπους την άνακρίτιδα.

Έξωστος, ή Μαγκαλί έκανε μία κίνηση τοδίου. Κάποια σούλ παρουσιάζονταν ή όποια προχωρούσε προς αυτήν.

Αναγνώρισε σέ λίγο τον Ούλλιαν Ρόσβελ, τον νοσηματία του δονιός. Είχε μάθει από την Τέσσα, ότι ο δούξ τον είχε άποστήσει και άπορούσε τώρα πως βρισκόταν εκεί.

Ο Ρόσβελ όπτόσο, χωρίς να προσέξη στην ταραχή της, προχώρησε προς το μέρος της και



— Άς είχε... είπε μελαγχολικά ο Άρτσι. Στάλιντσε άτυχής στον έρωτά μου...

κάνοντας μία υπόλοιπι, της έλεπε:

— Δεσποινίς Μαγκαλί, θα ήθελα πολύ να σας μιλήσω.

— Έμμένα; έκανε ή Μαγκαλί ξαφνιασμένη.

— Να, σέ σας, της άπάντησε ο Ρόσβελ.

— Και τί θέλετε;

— Απλούστατα, δεσποινίς, θα ήθελα να σας προτείνω να γίνετε σύζυγός μου, άπάντησε ο Ρόσβελ μ' έναν τόνο κάπως άπότομο.

Ήταν τόσο άπροσδόκητη για τη νέα ή πρότασις αυτή, ώστε για μερικά στιγμές τ άχασε κι άπόμεινε άφανη.

— Έπειτα είπε:

— Δεν πιστεύω να μιλάτε σοβαρά, κύριε;

— Μιλάω σοβαράτατα.

Τότε ή Μαγκαλί έθυωσε περιήφρανα το κεφάλι της και του άπάντησε με περιήφρανα:

— Άπορώ, με την αλήθεια, πως τολμήσατε να κάνετε μία τέτοια σκέψη.

— Γιατί; είπε με θρασύτητα ο Ρόσβελ. Γιατί εγώ είμαι σαφάντα πένη χρόνων και σεις μόλις δεκαοχτώ; Τέτοιοι γάμοι γίνονται πολύ συχνά και πιστεύσατέ με, δεν είναι όλ χειρότεροι.

Μα ή Μαγκαλί τον διέκρινε με μία έπιτακτική χειρονομία, λέγοντας του:

— Αφήστε, σας παρακαλώ, αυτό το θέμα, γιατί δεν μπορώ να σας άπάντησω, παρά με άπόλυτη άρνησι.

Ο Ρόσβελ συνοφρυώθηκε κι άπάντησε με τόνο θυμωμένο:

— Τριτάχιστον μπορέτε να σκεφθήτε ίσως. Φαντάζεστε ίσως, ότι με την άωμοφριά σας και με τα χαρίσματά σας θα κάνετε κανένα άριστοκρατικό γάμο. Αυτό είναι πολύ δύσκολο. Σας τό βεβαιώνω εγώ και σας παρακαλώ, πιστέψατε στην πείρα μου.

— Δεν είναι ίσως τόσο δύσκολο, όσο φαντάζεσθε! άπάντησε ή Μαγκαλί με ειρωνία.

Μία άστραπή ύποψιας πέρασε από τα μάτια του Ρόσβελ.

— Αληθινά; ρώτησε ειρωνικά. Μήπως σας έκαναν κιόλας κανένα τέτοιο πρότασι; Πώς απ' τους εύγενείς λόρδους ληρομόνησε τις οικογενειακές του παραδόσεις, για να προσφέρη τ' όνομά του στη Μαγκαλί Ντωλέ;

— Υποθέτω, ότι δεν περιμένετε άπάντησι σέ μία τόσο άδιάκριτη έρώτησι, είπε ή Μαγκαλί περιφρονητικά, ένδο συγχρόνως έκανε μερικά βήματα για ν' άπομακρυνθί.

Ο Ρόσβελ όμως, ο όποιος είχε γίνει πολύ πελιδνός, στάθηκε μπροστά της.

— Όχι, τόσο γρήγορα, μίς Ντωλέ, της έλεπε. Μην παύσετε άποκατατοικό ήθος. Πιθανόν να σας πηγαίνι, αλλά έπί, του παρόντος θέλω να άπάντησι στην έρώτησί μου.

— Κι' ένδο θέλω να υ' άφήσετε να περάσω! άπάντησε ή Μαγκαλί έπιτακτικά.

Ο Ρόσβελ, χωρίς να φανή, ήτι την πρόταξη, έξακολούθησε να την κυτάζει κατάματα... Κατόπιν της έλεπε:

— Δεν υποθέτω να σας έκανε αυτή την πρότασι ο δούξ του Στάλιντσε.

Η Μαγκαλί κλονίστηκε ελαφρά και το πρόσωπό της έγινε κατακόκκινο. Κατόρθωσε όμως να συγκρατηθί κι έβριξε στον νοσηματία ένα περιφρονητικό βλέμμα.

— Στ' αλήθεια, του έλεπε, δεν μπορώ να έξηγήσω την παράδοξη διαγωγή σας! Με ποιό δικαίωμα μου άπευθίνετε τις έρωτικές αυτές; Γιατί έρχεσθε έτσι κοντά, άντι να με πλησιάζετε σ' ένα φανερό;

— Αυτό είναι δική μου δουλειά, μίς Μαγκαλί. Ένεינו που έπθνω και θέλω —τό θέλω άπολύτως, υ' έννοείτε;— είναι να γίνετε σύζυγός μου.

— Με πολύ παράδοξο τρόπο κάνετε την πρότασι αυτή. Κι' έπειδή φαίνεται ότι δεν με καταλάβατε πρόό λόγου, σας λέω και πάλι: Π ο τ έ !...

Τότε ο Ρόσβελ έβλεψε το χέρι του κι έπασε το χέρι της

Μαγκαλί, πριν έκείνη προφτάσει να προσφυλαχθί.

— Πέστε μου, γιατί άνοησθε; Γιατί; τη ρώτησε με φρονή ύποψησις που έτρεψε από άογή.

— Γιατί μου έμπεσσε περιφρόνησι. Κάτι περισσότερο μάλιστα από περιφρόνησι: Άηδία! άπάντησε ή Μαγκαλί με θάρρος.

Ο Ρόσβελ άρρησε να χέρι της και άρχισε να γελάει σαρκαστικά και άπαύσι.

— Ά! Και σεις έτσι μου μιλάτε... Βλέπω ότι και σεις, όπως κι' έκείνη, μου άπάντατε με τα ίδια λόγια. Έ κ ε ί ν η όμως πληρώσε άνοηία την άνοησί της. Άλλά έσας θέλω να σας νικήσω. Τό θέλω! Θα γίνης σύζυγός μου, μίς Μαγκαλί.

— Προτιμώ να πεθάνω!

Ο Ρόσβελ γέλασε και πάλι και έλεπε:

— Όχι. Δεν θα πεθάνετε. Άλλά θα ύπακούσετε. Έξω πολλά πράγματα για σας. Θα μπορούσα να σας κάνω να ξαναβρήτε την οκνηρία της μητέρας σας. Συλλογισθείτε! Τι εύτυχία για σας, άν ο Φέντι ξαναβρούσε την οικογένειά του και γινόταν πλούσιος! Έτσι δεν θα είχε ποτέ άνάγκη του ύπεροπτικού του προστάτου!

— Τα λόγια σας αυτά δεν μπορούν να με κάνουν ν' άλλάξω την άπόφασή μου! άπάντησε σταθερά ή Μαγκαλί. Ο Θεός θα κανονισί τα πράγματα, όπως αυτός νομίζει καλύτερα. Αφήστε με να περάσω, παρακαλώ!

Ο Ρόσβελ όμως δεν κοιμήθηκε καθόλου. Και ψυθύρισε:

— Άς καταφύγω στα μεγάλα μέσα...

Η Μαγκαλί έννοωσε τότε να καρφώνονται έπάνω της τα βλέμματα που από φανερόζον και των όποιων ή λάμψις έμεινε μέσα της. Θυμήθηκε άμέσως τα λόγια της 'Ισαβέλλας, ή όποια της είχε πει, ότι ο Ρόσβελ έζησε σ' ένα σπίτι που ήταν μαθητής ένδο βραχυάνου, που του έδωσε τό ύπνοπικό και τον μαγνητισμό.

Ένας άνατανύκτος τρόμος την κυριεύσε και μία κραυγή ή γυνίας έξερνε απ' το στόμά της.

— Σώμα! της έλεπε ο Ρόσβελ, πόνώντας της με δύναμη το χέρι. Σώμα, γιατί άλλως...

Άλλά την ίδια στιγμή, βήματα βασιτικά άκούστηκαν. Πιχ ή Ρόσβελ προφτάσε να φύγη ένα νευρικό χέρι των άρπαξε τον πύναξε με δύναμη, τον έσπρωξε και τον πέταξε κακήν κακώς έξω απ' το θερμοκήπιο.

Ήταν ο Τέσσα, ο όποιος κατόπιν έβλεψε την πόρτα κι έξαναγύρισε κοντά στη Μαγκαλί.

Ο γρησός λόρδος άδουτηρητό ό όποιος ήταν μαζί με τον δούξ, όταν άνωσε την πνιγμένη κραυγή της νέας, την είχε πλησιάζει έντομεταξύ. Τρέμοντας σύγκορη, ή νέα είχε στηριχθεί στον κορμό ενός φοίνικος.

— Τι έπρεπε λοιπόν αυτός ο άλλος; Πώς βρέθηκε εδώ; ρώτησε ο λόρδος Τέσσα, χλωμός και ταραγμένος, ένδο συγχρόνως έσπρωχνε κοντά στη Μαγκαλί ένα κάθισμα για να καθίση.

Με λίγα λόγια, ή νέα διηγήθηκε τι είχε συμβεί. Όταν άνέφερε την πρότασι γάμου του γραμματέως ο δούξ έκανε μία χειρονομία καταπληξέως και μουρμούρισε:

— Μά είναι φοβερό! Και έπαινε; Σας άπειλησε, μίς Μαγκαλί;

— Να, μιλώδε! Μου έλεπε, ότι έπρεπε άποσδήστε να γίνω σύζυγός του. Μου έκανε μάλιστα έναν ύπαινγμό και μου έλεπε, ότι άν δεχόμουν την πρότασή του, θα κατόρθωνε να μου ξαναβρή την οικογένεια της μητέρας μου.

Τότε ο λόρδος άδουτηρητό, συγκρατώντας μία κίνησι ταραχής, έλεπε με τό συνηθισμένο παγερό του ήθος:

— Αυτό σας τό έλεπε ο άλλος αυτός άπατεάν για να σας κάνει να συγκρατηθείτε. Γιατί άσφαλώς δεν έβρι τίποτε περισσότερο απ' τους άλλους.

— Πιθανόν! είπε ο Τέσσα. Και κατόπιν τί έκανε;

— Βλέποντας την έπίσημη άνοησί μου, θέλησε, νομίζω, να χρησιμοποιή τη μαγνητιστική του δύναμη, για την όποια μου μιλήσε ή λαϊκή 'Ισαβέλλα. Δεν έξω κι' εγώ τί θα έπακολουθούσε, άν, εύτυχώς, ο φόβος μου δεν με έκανε να φωνάξω. Πάντως, σας εδχαρστώ θερμά, μιλώδε, για την έγκραφο έπιμυσία σας.

— Κι' ένδο σας ζητώ συγγνώμη, άπάντησε ο Τέσσα, γι' αυτό που σας συνέβη. Ο άνδρας αυτός άντηρε στην ύπηρεσία μου κι' είμαι λίγο ύπερβολής για τις πράξεις του. Άλλά τώρα θα έχη να κάνει μαζί μου. Θα διατάξω να τον συλλάβουν άμέσως και να μου τον φέρουν εδώ.

— Μιλώδε, δεν θα ήταν προτιμότερο ν' άφήσουμε να φύγη χωρίς θόρυβο αυτός ο άλλος; είπε ή Μαγκαλί, τρέμοντας με την σκέψη.



— Δεν πιστεύω να μιλάτε σοβαρά, κύριε, είπε ή Μαγκαλί.

ψη κάποιας βιαίας σκηνης μεταξύ του δονιός και του γραμματέως του, άν ο τελευταίος τολμούσε να του αθθαδίσω.

Ο δούξ κατούφιασε και μία άστραπή πέρασε απ' τα μάτια του. — Έχετε δική! έλεπε. Αυτό είναι προτιμότερο για σας. Σας βεβαιώνω, ότι δεν θα τον άφήσω έτσι. Δεν έννοώ να προσδύλων άτιμωρητεί με τέτοιο άζαρακτήριοστο τρόπο τους ανθρώπους που μένουν κάτω απ' τη στέγη μου. Θα σας όδηγήσω σ'ό μωφρέ, μίς Μαγκαλί. Πρέπει να πάρετε κάτι, γιατί τρέμειτε όλόκληρη.

Η Μαγκαλί, υή τολμώντας ν' άνοηθί, σηκώθηκε και στηριξε το χέρι της στο μπράτσο του Τέσσα.

— Θα μείνετε εδώ, μιλώδε; ρώτησε ο δούξ, βλέποντας, ότι ο λόρδος άδουτηρητό είχε σταθεί άκίνητος.

— Να! Θ' αναπαύθω λγάνα μακριά απ' τό φως, που μου παράζει τα μάτια.

Οι δύο νέοι άπομακρύνθηκαν τότε, ένδο ο γρησός λόρδος τους παροαλούσθε με τό βλέμμα του, ηθθαδίζοντας συγχρόνως:

— Τι θαύμασο ζευγάρι! Άν εγώ ήθελα, θα μπορούσε να γίνη άμέσως σύζυγός του. Φτάνει μία λέξη δική μου για να πέση ο φραγμός που τους χωρίζει. Άλλά όχι!... Ποτέ!... Έχω όρκωθεί!...

Έντομεταξύ, ο λόρδος Τέσσα κι' ή Μαγκαλί είχαν φτάσει στο μπωφρέ. Τό περασμά τους προαλούσε ψυθυρίσματα θαιμωσμού, που έκαναν να χροματίζεσαι ελαφρά τό χλωμό πρόσωπο της Μαγκαλί.

— Ο Βορράς κι' ο Νότος! είπε ή δούκισσα ν' Έλάνο, βλέποντας τό κοστούμι των δύο νέων.

— Να!... Άλλά είναι τόσο μακριά ο ένας από τον άλλο, όσο και ή πατρίδα του 'Ιπρεν από την πατρίδα του Μισοφρά! είπε με δικτυό τόνο ή λαϊκή 'Ορηλία, της όποιας τό έηλότυπο βλέμμα είχε καρφωθεί έπάνω στη Μαγκαλί.

Κι' όμως, παρ' όλη την άπόστασι που τους χωρίζει, ο Βορράς κι' ο Νότος μπορούν να συμπυώνων! είπε ο λόρδος Ντοβίλι κι' ένα ελαφρό χαμόγελο.

— Η άπόστασις όμως είναι πολύ μεγάλη, έναίεστε ή 'Ορηλία. Μονάχα ένα θαύμα μπορεί να κινή τα δύο άερα να έννοθούν!

— Ε! Τότε, ως ευχρησθίς ο ήμος του Νότον να λυώση τό χόνοα του Βορρά!

Και ο νεαρός λόρδος Ντοβίλι, χωρίς να φανή ότι έδωσε προσοχή στο βλέμμα που του έσφιξε ή λαϊκή 'Ορηλία, διευνόηθηκε προς την λαϊκή 'Ισαβέλλα, μαζύ με την όποια έπρόκειτο να χορεύη.

Την ίδια στιγμή, ο δούξ του Στάλιντσε, βλέποντας την δεσποινίδα Αναλία Νουέ στο σάλνι, της έπαινε να πληρώσει στο μωφρέ, όπου ή Μαγκαλί έπινε ένα ελαφρό κοκτέιλ.

Όταν ή δίζ Νουέ πλησίασε, ο Τέσσα άρχισε να της διηγείται τό περιστατικό. Ο έρεθισμός του δεν είχε περάσει ακόμα κι' ήταν φανερό, ότι άν ο Ρόσβελ βασικόταν εκεί, θα περνούσε πολύ άσχημα.

Η Μαγκαλί φοβήθηκε μήπως ή άνοη αυτή είχε έπακολουθα και του έλεπε με τόνο ύπερβολικό:

— Η ύμετέρα χωρίς δεν θα έχασον την ύπόσχεσι που μου έδωσα, να μην κινή τίποτε στο βωφρέ αυτό ύποκείμενο.

Ο δούξ χαμόγελασε και ή έκφρασίς του έγινε πιο μαλακή.

— Φοβάστε μήπως ο χαρακτήρ μου με κάνει να άποσφραθί; έλεπε. 'Ησυχάστε. Δεν θέλω να προσέσω σέ σας, ύπαρέρατε πρόό άλλου μία καινούρια στεγγυόβια Μνάχα αυτός ο λόνος θα υ' έντομίσω να σερβίρ άπως θα έπρεπε σ' έκείνο τον άθλο. Νομίζω μάλιστα, ότι δεν θα με συγκρατούσε τίποτε.

— Αυτό άποσφραθί, ότι ή ύμετέρα χωρίς έκανε προσόδου στην άνοη της ύπακοης κι' ότι πολύ γρήγορα θα γίνης τέλειος, είπε γελώντας ή δεσποινίς Αναλία.

Στά μάτια του νεαρού μεγιστόνος φάνηκε τότε μία λάμψις που φώτισε με γλυκύτητα τό πρόσωπό του.

— Η Θεία Πρόνοια, έλεπε, φροντίζει κάποτε με μία καλή έπιδρασι να βελτώνη τον χαρακτήρα μας.

Τό βλέμμα της δούς Νουέ καρφώθηκε για μία στιγμή έπάνω του. Έπειτα γύρισε προς τη Μαγκαλί και τη ρώτησε:

— Είσα καλύτερα τώρα, αγαπητή μου;

— Να, άπάντησε ή Μαγκαλί. Συνήλθα σχεδόν έντελώς. Άλλά έπί πολύ καιρό ακόμα θα συλλογίζομαι με τρόπο τον κίνδυνο που διέτρεξα. Τί τρομερά μάτια που έχει αυτός ο άνδρας, έπρόσθεσε με τρόμο.

(Ακολουθεί)

Τὸ θλιβερὸ τέλος τοῦ Καζανόβα

(Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ διασήμου Αὐστριακοῦ συγγραφέως ΣΤΕΦΑΝ ΤΣΒΑΪΤΚ γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ βενετσιάνου τυχιδιώκτου καὶ κατακτητοῦ γυναικῶν)

Η Γαλλικὴ Ἐπανάστασις εἶχε ξεπολυθεῖ ἀπὸ τὴν θύλακα πᾶν ἀπ' ἑλὴ τὴν Εὐρώπην. Ἐνταῦθα περὶ πρὶν ὁ καιρὸς τῶν διατακτικῶν, τῆς πολυτέλειας καὶ τῆς ἀφροντισίας. Ἡ κοινωνικὴ τάξις εἶχεν ἰσοπεδωθεί. Δὲν ὑπῆρχαν περὶ εὐγενεῖς καὶ ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ. Δὲν φορούσαν περὶ βαλυνόμενα φορέματα, ὅπως τὴν παλὴ καλὴ καιρὸ. Ἡ ἀπλή ἀσκήσις περιβολῆς ἀντικεινέσσης τῆς πολυτάπεινης μόδης καὶ τὸ λουσατο ντύσιμα τῶν εὐγενῶν.

Ὡστόσο, ὑπῆρχε κάποιος, ὁ ὁποῖος φαινόταν ἀνὰ μὴν ξέση σὲ ποιά ἐποχὴ ζούσε. Καὶ ὁ κάποιος αὗτος ἦταν ἕνα κοινὸν καὶ ἀδύνατον γεροντάκι, ποὺ ἔμενε σὲ μὴ μικρὴ καὶ ἀσπρην πόλιν τῆς Βοημίας.

Ὁ ἀνθρώπος αὗτος φορούσε βαλυνόμενα σακάκια μὲ γουστὸ κουμπία, ἕνα μακρὸν γιαντὶ ἀπὸ κεντρινισμέν, ξεφτισμένη δαντέλλα, κομτὴ ἀπλῶς πᾶνταλόν, μεταξωτὸς κάλτσες μὲ κεντρινισμέν καλτσόδετες καὶ ἕνα τοῖχωρο, ἐπίσημο καπέλλο μὲ στέρα. Ἦταν γυναικί, ἀπλῶς ὅπως ὁ ἱππότης Γκλόρια τοῦ διηγήματος τοῦ Χάρμαν. Καὶ, ὅπως ὁ ἦρωας τῆς φανταστικῆς αὐτῆς νοβέλλας, εἶσι καὶ κείνος ἦταν σιωπηλὸς καὶ κατπορευόμενος, ἔτοιμος πάντοτε ν' ἀρτίσῃ νὰ γκρινιάσῃ γιὰ φύλλον πῆδημα. Ἦν ἐμφανὶς αὐτὴ συμπεριφορὰ καὶ μὴ πούρεται περὶ ἑαυτοῦ καὶ ἂν ἦταν ἀπασχολοῦν μὲ γουστὸ μῆλο, ἀπὸ αὐτὸ ποὺ συνήθιζαν τοῦ 1740 στ' ἀνατορεῖ.

Ὁ παρῶντος αὗτος τύπος, ποὺ ἐξακολουθεῖ σὲ μὴ δημοκρατικὴ ἐποχὴ νὰ ντύσεται ἀνὰ εὐγενεῖς τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, εἶχε στὴν καρδίαν τοῦ πνεύματος τοῦ Ντούξ, στὴν οὐρανίαν πόλιν τῆς Βοημίας. Ἐνταῦθα περὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν καὶ γὰρ νὰ γινεῖ, γὰρ νὰ γνωρίζουν ἀπὸ ποῦ εἶνε, γὰρ νὰ φροντίσῃ νὰ πιάσῃ γνωστὴ μὲ τοὺς νεώτερος. Ἦταν, μὲ δυὸ λόγια, ἕνα ἀποστρεφόμενος καὶ ἀκατανόητος πρόσωπο. Καὶ ἂν τὰ γεγονότα δὲν τὸν εἶχαν κάνει ἀνέκτα νὰ ἐλθῇ, οἱ κάποιος τοῦ τύπου ἐκείνου δὲν ὄ' ἀποφάντα, νὰ τοῦ δώσουν ἄσυλο, πορ' ὅλους τοὺς εὐγενικοὺς τοῦ τύπου τοῦ καὶ τὴν ἀποστρεφόμενὴν περιβολὴν τοῦ.

Καζανόβα ἔλεγε τὸν περὶ αὐτοῦ αὐτὸ ἄνθρωπον. Ναι, ἦταν ὁ θρυλικὸς Καζανόβας ἡ μάλλον ἡ μοῖρα τοῦ Καζανόβα. Ζούσε ἀκόμα τὴν ἐποχὴν ἐκείνη, μολοντὶ ὁ πόνος τοῦ θανάτου τὴν καρδίαν γιὰ τὴν κατάπτωσιν τοῦ καὶ ἕνα κοινὸν νόστιμα τοῦ εἶχε σακατέψῃ τὴν ὕλην τοῦ. Ἦν ἐπιδερμίδα τοῦ εἶνε γινεῖ περὶ σὰν περὶ γυναικὴν. Ἦν αὐτὴ τοῦ ἔμενε πᾶν σὲ σῶμα τοῦ, κομτὴ σὰν δονοῦ. Τὰ γέλια τοῦ ἀνιχνεύονταν νευρικὰ καὶ ἦσαν διαρκῶς σαλινόμενα. Τὰ ποικίλα τοῦ σκέπαζαν τὰ θαυμάσιμα μάτια τοῦ. Εἶνε γέρος πρὶν. Ἐνταῦθα περὶ τὸ ἦν πρὶν σὲν τάφο. Σιωπᾶται μὲ δυσκολίαν στὴ γῆ...

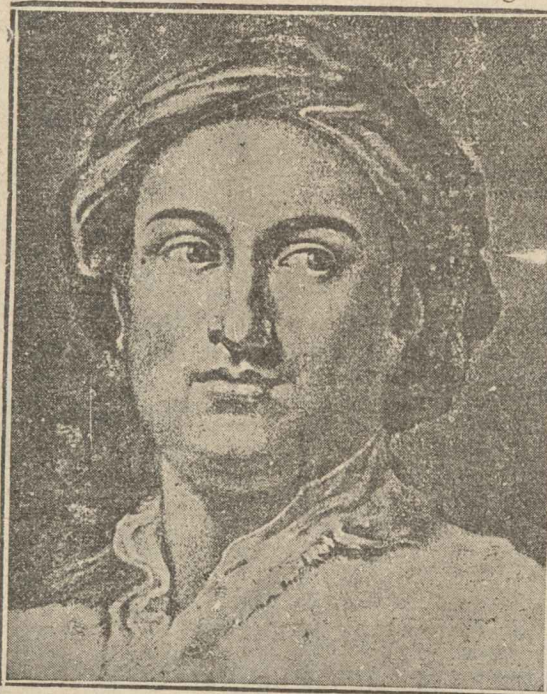
Ὡστόσο, τὴν μικρὰ, κατὰ μίαν ὥραν τοῦ λαμποῦν ἀκόμα ζωῆς. Δὲν κυττάζον βέβαια δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὅπως ἄλλοτε, τὸν καιρὸ ποὺ ἔλυναν ν' ἀνακαλύψουν καμμιὰ ὥρα γυναικί. Κυττάζον τῶρα ἀπὸ τὴν μὴ καμία κακίαν. Ὁ Καζανόβα εἶνε πάντοτε θυμωμένος ἀπὸ τότε ποὺ ἡ κακὴ τοῦ Μίτς τὸν ὅριξε σ' αὐτὴ τὴ βρωμερὴ πόλιν τῆς Βοημίας.

Παρ' ὅλα αὐτὰ, ὑπῆρχε ἀκόμα ἕνα μυστὶ στὴν ὁπλοὶ ὁ Καζανόβα ποτε νὰ θυμῇ τῆς παλιῆς τοῦ δόξης. Ἐκεῖ κοντὰ θοισκόνταν τὸ ἀνέκτατο ἑνὸς κόμητος, ποὺ καλοῦσε συ-

νή τὸν Καζανόβα σὲ τραπέζιν. Κι' εἶσι, παρουσάζονταν καὶ πάλιν στὴν ἱππότην ἡ εὐκαιρία νὰ μὴ σ' ἕνα καλοεπιπλωμένο σπῆτι, νὰ καθίσῃ σ' ἕνα λαμπροστελισμένο σαλόνι, νὰ εἰσὶ μαζὺ μὲ ἀριστοκράτες, μὲ ἀνθρώπους ποὺ ἤξευαν νὰ τοῦ δειγνοῦν σεξουαλὸ καὶ νὰ τὸν ἀκούσῃ μὲ προσοχή.

Ἦν ὁπλοὶ τοῦ Καζανόβα, τοῦ ἀνθρώπου ποὺ δέγνυσε κάποτε καὶ τὰ συγγενεῖς τοῦ Βολταίρου γιὰ τὴν εὐφυίαν τοῦ, ἔκανε τοῦ εὐγενεῖς τῆς Βοημίας, νὰ θεωροῦν μεγάλη τιμὴν τὴν παρουσίαν τοῦ στὰ γευματὰ τοῦ. Ἐξ ἄλλου, αὐτοὶ γινόνταν τὸ παρελθόν καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ Καζανόβα. Οἱ ἄλλοι, οἱ ἀπλοὶ γωρικοὶ, τὸν περιφρονούσαν.

Ὅταν, λοιπόν, ὁ Καζανόβα ἐπρόκειτο νὰ πᾶν νὰ εἰσὶ μαζὺ μὲ εὐγενεῖς, ξεναγούμενος τὴν παλὴν εὐφυίαν καὶ εὐκαιρίαν τοῦ. Ἐστρεφόμενος ἀπὸ τὸ ἕνα ὁματίον στὸ ἄλλο, στὸ διαμέρισμα ποὺ κατοῦσε στὴν κορυφὴ τοῦ πύργου. Φορούσε τὸ παλὸν τοῦ φρέσκα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐμφανίζονταν ἄλλοτε στίς μεγαλείτερες Ἀδελφὲς τῆς Εὐρώπης, φορούσε καὶ τὰ παρῶντα ποὺ τὰ εἶχαν κρατήσει ἱ-



Ὁ Καζανόβα.

δραγεῖρας στὰ στήθη τοῦ βασιλεῖς καὶ Αὐτοκράτορες. Πουδράριζε μὲ προσοχὴ τὴν περὶ τοῦ, εἶτοῦσε τὰ γουστὸ κουμπία τοῦ γιὰ νὰ γυαλίσουν καὶ ἔκανε ἐδαφίνας ὑποκλίσεις μπροστὰ σὲν καθέστῃ, γιὰ ν' ἀποχτήσῃ τὸ σῶμα τοῦ τὴν εὐφυίαν τοῦ. Μ' ἀλήθεια, τῶρα εἶνε ὅτι καὶ ὅρα ποὺ ἔκινε, ἐννοίωθε δύνατον πόνους στὰ νεύρα. Μὰ τὸ πρόσωπό τοῦ ἔμενε χαμογελαστό. Καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ περὶ αὐτοῦ πονοῦσε λαμβάνει. Τὶ σημασία εἶχε ἂν γένοιτο, ἂν ἔγινε τὸ σῶμα τοῦ τὴν εὐφυίαν τοῦ, ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ζωερὸ, ἀπὸ ὑπονοῦσε ἀκόμα νὰ καταπλήσῃ ἕνα ἀριστοκρατικὸν περιβάλλον μὲ τὴν περὶ αὐτοῦ τοῦ πνευματικῆς τοῦ.

Ἦν γυναικὲς τὸν κυττάζον ἀπόρητα, προσπαθώντας ν' ἀναπαυσθῇ μὲ τὴν συντασία τοῦ τὴν νεανικὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ τοῦ γέ- σου καὶ ν' ἀνακαλύψουν τί ἔκανε, ὥστε τίς: καὶ τίς οὐδὲν τοῦς νὰ τοῦ ἀποσταθμῇ ἄλλοτε μὲ λατρεῖς. Καὶ ὁ Καζανόβα δειχό- ταν τὰ σεβάσματα τῶν εὐγενῶν, δειγνόντας

τὰ ξεδοντιασμένα ὄδον τοῦ μὲ τὸ σιωπηλὸ γέλιο τοῦ. Καὶ ὅταν μὴ κομτὴ ἔκινε περὶ- στέρο ἀπὸ πᾶν τοῦ γιὰ νὰ τοῦ πῇ κάτῃ, τὰ αἰτίαν τοῦ Καζανόβα γυαλίζαν τὸς παρῶ- ξανα καὶ τὸς ἐκκρεστικὰ, ὥστε κείνη κοκ- κινεῖ. ἂν νὰ μάντευε ὅτι ὁ περιδρόμος αὐ- τὴς κατακτητῆς ἦσαν ἀκόμα ἐπικίνδυνος, ὅτι μὲτῃ στὸ κυματοειδὲς σῶμα τοῦ γυμνοῦ- σις ἀκόμα μὴ φλογεῖται καὶ ἀνήσυγτῃ καρδίᾳ.

Μετὰ τὴ γεῦμα, ὁ οἰκοδεσπότης ρωτοῦσε τὸν Καζανόβα, ἀρκετὰ δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν ἀ- κούσουν ὅλοι, ἂν ἐξακολουθεῖ νὰ νύσῃ τ' Ἀπομνημονεύματά τοῦ. Ἐκείνος τότε ἀπει- τοῦσε, μὲ ὁλοφάνητον εὐχαρίστησιν, ὅτι κῆ- τευε νὰ τὰ τελειώσῃ. Μὰ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν αὐτὴ ἐξιστοροῦσε ἕνα γεφυλάκι ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ, μὴ παλὰ περὶ αὐτοῦ τοῦ—φο- τίζοντας νὰ εἶνε ἥλική, ἐπειδὴ ἦσαν περὶ- στα καὶ κοίτες. Μὰ κορυαζε πολὺ τὸ μυαλὸ τοῦ γιὰ νὰ θυμῇ μὴ ἥλικήν περιπέτειαν τοῦ.

Ὅταν, τέλος, σπινθύνονταν νὰ νύσῃ, ὁ κό- μης τοῦ δόξα μὲ τρόπο στὴν τσέπη τοῦ ὑε- ρικὰ δοκῆτα. Ὁ Καζανόβα ἄλλοτε ἔκανε πως δὲν καταλάβαινε αὐτὴ τὴν γερονταῖαν καὶ ἄλλοτε δειγνόνταν τὴν ἐλεημοσύνην, ἐχ- γαρτιστῶντας ἀπλῶς. (Εἶνε μεγάλες, γερ- νιατικὲς ἀνάγκες. Μήπως δὲν ἔστειλε σὲν σπινθί νὰ εἰσὶ ἐνέχυρον τὸ ἀδελφικὸν ἡλι- γιστο πνεῦμα ποὺ τοῦ εἶνε δώσε; ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Πρωσίας;...). Κι' ἐπείστε- ρε σὲν πύργον τοῦ, χερσόμενος καὶ εὐδαί- δετος.

Εἶνε περὶ αὐτοῦ τρεῖς ὥρες ὥρας σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸν περιβάλλον! Τὶ ἄλλο θὰ μπορούσε νὰ ἐμφανισθῇ!

Τὴν αἰτίαν ὅμως μὴ, ὁ Καζανόβα περὶ- φέρεσε καὶ πάλιν—ἀλλοίμονο!—τὴν ἀγῆ- τρευτὴν πλῆξιν τοῦ ἀπὸ τὸ ἕνα ὅρισμα ὁμα- τίου τοῦ διαιμερισμένου σὲν ἑαυτοῦ. Ἦν ἀρ- θροῖτις βασανίσεις περὶ αὐτοῦ τὰ πόδια τοῦ. Σκεπάζει τὰ παγωμένα κέκαλά τοῦ μὲ μὴ μακροῦ βελανιδιῆς ὀδύνη καὶ πλησιάζει μὲ ἀσπρὴν ὀδύνη τὴν γυναικίαν τοῦ. Ἐκεῖ τὸν περὶ αὐτοῦ γαστρί, μελάνι καὶ γυναικίαν. Κάθετα, θαυμάσια ἐξισ- τῶντας, στὴν καρδίαν καὶ συνεκίσει τὴν ἐξιστορεῖται τῶν περιπετειῶν τοῦ, ποὺ εἶ- ναν καταπλήξῃ τὸν κόσμον πᾶν ἀπὸ κῆ- μπος χρόνιαν, ποὺ εἶχαν ἀνάβει φωτὶα ἐνθουσιασμοῦ στὴν καρδίαν πολλῶν θερμο- αίων νέων.

Γράφει, ἐπειδὴ δὲν εἶχε τί ἄλλο νὰ κά- νῃ. Γράφει γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν ἀνία τοῦ. Γράφει γιὰ νὰ ἐμφανίσῃ τὴν τοικιμωμέ- νη ζωὴν τοῦ, γιὰ νὰ ἐκστήσῃ τὰ κόνα καὶ ἔ- χροα γεφυλάκι τοῦ μὲ τὴν ἀναπλήσῃ τῶν φλογεῶν νεανικῶν τοῦ εὐρώτων. Πῶς ἀπὸ τὸ μὲτωπό τοῦ—ποῦ θυμῇ κρινεῖ σκαλε- τοῦ—πῶς ἀπὸ τὸ στεγνωμένο ἂν μόνιμα δόμα, λαμβάνει μὴ δυνατὴν μνήμη. Μὲτῃ σὲν κομῶν τοῦ διατηροῦνται ἀκόμα, ζωερὰ καὶ τακτοποιημένα, τὰ δακτὺ αὐτοῦ ὁ ἀνθρώ- πος στὴ ζωὴν τοῦ.

Καὶ τὸ βραδυκύνοντο γέο τοῦ ἀσπιδίε σὲν ἄσπρον γαστρί, μὴ μὴ τι—καταληκτικὴς πε- ριπέτειας αὐτοῦ τοῦ τυχιδιώκτου, τοῦ ὁπλοῦ τὴ ζωὴν εἶνε σταματήσει ἀπὸ τὴν στυγνὴν δὲν ὑπονοῦσε περὶ μὴ αὐτὴν τοῦ ν' ἀ- νήλπῃ στὴν καρδίαν μὴς γυναικας ἐρωτικὸ πόθο.

Ὅταν, τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου 1798, ἡ καρ- διὰ τοῦ ἔπαυε νὰ γυμνᾷ, ὅταν παρῶνταν στὴ γῆ τὸ ἄλλιο αὐτοῦ σῶμα, ποὺ τὸ εἶχαν σιλήσει ἄλλοτε μὲ λατρεῖς γυναικας: νυναι- κῶν, δὲν ἔδωκαν στὴν ἐκκλησίαν μὲ τὴν ὀνομα νὰ τὸν ἀναβῇ στὴν ἀλχηροκίαν διδύχα.

ΤΟ ΚΙΣΜΕΤ



Εἰς παλαιότερη ἐποχὴ, ὅ- ταν ἡ εὐτυχία τοῦ Ἀλ- λαγ ἐρχόταν, προθυμ- ούνη στους πιστούς, ζού- σε σ' ἕνα στενὸ σοκάκι τῆς Σταμποῦλ ἕνα σ- φτωχὸν γερο-υπαλωμα- τῆς. Ἦταν, καλὸς τε- χνίτης, ἀνθρώπος εὐτυ- χέος, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ προσπαθούσε μὲ τὴν καλὴν ἐργασίαν τοῦ νὰ ἐκπλήξῃ τὸν πρῶτον δόμον τοῦ. Δὲν τὰ καταφάνε, γιὰτὶ ὁ μουστέρης τοῦ ἦσαν λίγοι.

Πολὺ στενωπορμένος μὴ μὲτα, πρὶν πολὺ ἀπὸ ἄλλοτε παρῶντας τὰ καλὰ ποῖα, τὸ σῶ- μα καὶ τὰ τεχνικὰ ἀνέκτα τοῦ καὶ πῶς τὸν πρῶτον δόμον, ποὺ ὅλως ἀποστῇ τοῦ. Ἦν ἐνέστιαν τὸν εἶνε ἀπαιτούμενος. Ἦσαν ἄ- σκονα βαδίζοντας, μὲ τὴν κοιλίαν ἀδειάζον- ταν τὴν καρδίαν φορτωμένη ἀπὸ θλίβῃ, ὀθῆκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἔστειλε νὰ περὶ αὐτοῦ τῆς ἔξω καὶ ἐκεῖ στίς ἐστίαις. Ἀξίονα θε- ὄθηκε ἀποστῇ σ' ἕνα παλῆτι, τυχροσπῆ- ἀπὸ ἕνα κίτρινον ὄμιον μὲ παρῶντα.

Σὰν γινόνταν Ἀνατολίτης ὁ καμμένος ὁ ὑπαλωματῆς ἐξέγινε τὴν ἀπὸ τοῦ καὶ ἔστει- ληκε νὰ θυμῇ τὸν ἐνέστιαν ὁκείνο ἄ- γιστο. Ὑποκαταστάσε περὶ αὐτοῦ τοῦ ἐκεῖ καὶ εἶδε, ἀνέμισε ἀπ' τὰ κέκα- λα ἕνα μεγάλον σπινθίον, μὲ γυμ- νὰς σῶμα, ἄλλα πολυτέλῃ καὶ ἄλλα στωικίαν, ποὺ περὶ αὐτοῦ καυτάλλινον νερό, ἄλλα καὶ μεγάλη ἀπόστασις καὶ ἄλλα καὶ μικρότερον, ἐνὸς ἀπὸ μερικὰ ὅλως καὶ ἔστειλε λίγον νερόκι.

Ὑποκατὰ δὲν ἐκινετο μὲτα σὲν πα- λῆτι καὶ εὐτε κανένας θύροδος φανέρω- νε τὴν ὑπὸ τὴν ἀνθρώπων. Ἦν πόρτα τοῦ κίτρινου δὲν ἦσαν κλει- δομένη καὶ ἐπειδὴ τὸ θέαμα ἦταν τόσο μαγευτικόν, ὁ στωικός ὑπαλωματῆς ὑπῆλθε σὲ πειρασμό. Ἀνοίξε, λοιπόν, σιγά-σιγά τὴν πόρταν καὶ προχώρησε μὲτα σὲν κίτρινον.

Μὲ βάδισμα δειλὸ καὶ βλέμμα περὶ- πορὴ πληγμένο τὸ συντηρῆναι καὶ μὲ ἐκπλήξι τοῦ παρῶντος ὅτι σὲ κίτρινον σῶμα τοῦ συντηρῆναι καὶ ἔστειλε καὶ ὁπλὴ μὴ ἐπιγραφὴ ποὺ ἔγραφε ἕνα ὄ- νημα.

Τὰ σῶμα λοιπόν, ἔκρινε δὲν συμ- βῆναι περὶ αὐτοῦ τὴν τύχην τῶν ἀνθρώ- πων, ποὺ ἄλλες ἦσαν γενναῖοι καὶ ἄλλες—αἰτίες.

Ὁ ὑπαλωματῆς ἔλαβε τότε μὲ κρυ- στὴ ἀνέμισε νὰ βοῇ καὶ τὴ δικήν τοῦ πύχῃ. Μὰ, ἀλλοίμονο! βῆκε τ' ὄνομα τοῦ σ' ἕνα σῶμα πορῶντο καὶ σκου- ρισμένο, ποὺ ὅλως ἔστειλε λίγον νερό.

Μὴ ἰδέα ὅμως ἔκανε ἔξω τὸν ὑπαλωματῆν νὰ συνελθῇ κάπως ἀπὸ τὴν Ἀνοίξε σιγά-σιγά τὴν πόρταν καὶ προχώρησε μὲτα σὲν κίτρινον.

—Γιὰ ἂς δοκιμάσω, εἶπε, ν' ἀνοίξω τὸ σῶ- μα, ἂν ποῦς τρεῖς περισσότερον νερό.

Καὶ μὲ τὸ σῶμα τοῦ προσπαθῆσε νὰ τὸ

Καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ κόμης δὲν μπορούσε νὰ δώσῃ θετικὰς πληροφορίες. «Καζανόβα, ἔντερος γράφον στὴ ληξια- ρικὴ βιβλίαν. Ἠλικίας 84 ἐτῶν. Καὶ τὰ δὲν ἀνταρῶν. Κανεῖ περὶ δὲν τὸν ἠνέοικε. Κανεῖ δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν τάφο τοῦ, οὔ- τε καὶ γιὰ τ' Ἀπομνημονεύματά τοῦ. Καὶ τὸ σῶμα τοῦ Καζανόβα ἔλασε. Καὶ τ' Ἀπο- μνημονεύματά τοῦ, ὁλόκληρα δάματα γαστρί, ἔπασταν ἀπὸ γέοι σὲ γέοι, γιὰ νὰ τὰ προ- σέτῃ κανεῖς.

Ἀπὸ τὸ 1798 ὡς τὸ 1822, ὡς τὴν ἐποχὴν ἀπλῶς ποὺ ἔνεα Γερμανοὶ ἐκδότης, ὁ πε- ρισσότερος Μπουρζουῆς, ἀνέκοσε μὲ τὴν ὀκτὴ τὰ γεφυλάκια τοῦ Καζανόβα καὶ τὰ τύπωνε σὲ τύπους, εἰκασμένους ὁλόκληρα γράμματα, κα- νεῖ δὲν ὑπῆρχε τίπο νερό, ὅσο ὁ ἀνθρώπος αὗτος τὸν ἔκρινε γιὰ τὴν ζωὴν... ὁ πῶς ζωντανὸς ἀπ' ὅλους τοὺς ζωντανούς.

ΣΤΕΦΑΝ ΤΣΒΑΪΤΚ

ἀνοίξῃ, δουλεύοντας μὲ πείσμα. Ἀλλὰ, σὲ μὴ στυγνὴν δὲν ἐπρόσθεσε καὶ τὸ σῶμα ἐδού- λωσε τελείως καὶ ἔπαυε περὶ ἐντελὸς νὰ στα- ζῇ νερό.

Τόσο δυνατὴ καὶ ἀσπρην ἦταν ἡ ἀπαιτι- σία περὶ τοῦ ὑπαλωματῆ, ὥστε τὴ λογικὴν τοῦ ἔκρινε νὰ σταλῇ.

Γύρισε, λοιπόν, στὴν πόλιν κλαίγοντας καὶ φωνάζοντας ὁλόγαν.

Ἀγὶ ἐδούλωσε ἡ ἀτιμὴ, ἐδούλωσε!

Οἱ φίλοι τοῦ αὐτοῦ ἔκρινε τὴν τοῦ συνέβῃ, ὑπέθεσαν, πῶς εἶνε τρελλὰ ἀπ' τὴν πολ- λὴ ἀνέστιαν καὶ ἀπ' τὴν πείναν. Ἦν ἰδέα αὐτὴ ἐπεκρύνετο, γιὰτὶ ὁ ὑπαλωματῆς δὲν εἶνε καμμιὰ ἐκρήγῃ καὶ τὸ πρῶτον, ἀπὸ σῶμα σὲ σῶμα ἔστειλε καὶ στὰ αὐτὰ τοῦ Σουλ- τάνου, ὁ ὁποῖος συγκινήθηκε καὶ δέσχετο νὰ ὀθῆναι μὲτα σὲν τὸν δυστυχεμένο ἔ- κρινε ἀνθρώπον.

—Δὲν μὲν λέε, τὸν ἐρώτησε, τί ἔχεις πᾶ- θε καὶ καὶ ὅλως μουρμουρίζεις πῶς ἐδούλω- σαν; Τὶ εἶνε αὐτὸ ποὺ ἐδούλωσε;

Ὁ αἰσθητὸς ὑπαλωματῆς γονάτισε κάτω καὶ φθόβους μερικὰ λόγια υπερωμένη.

—Λένε ἀνέστω, τοῦ εἶπε πάλιν αὐστη- ρὰ ὁ Σουλτάνος, γιὰτὶ μὴ δάσεις σὲ ὑποψί- ας. Ἄν δὲν μὲν πείς, τὶ σιωπάζεις, θὰ κρε-



Ἀνοίξε σιγά-σιγά τὴν πόρταν καὶ προχώρησε μὲτα σὲν κίτρινον.

μαστῆς! Τότε ὁ ὑπαλωματῆς ἄρχισε νὰ διηγεῖται τὴν στυγνὴν τοῦ, τὴν στενότητα καὶ τὴν θλί- ψιν τοῦ καὶ ἀπὸ διηγήθηκε στὴν τέλη καὶ τὸν περὶ αὐτοῦ τοῦ συντηρῆναι, ἐπρόσθεσε:

—Ἐδούλωσε, βασιλῆα μου, ἐδούλωσε, καὶ σ' αὐτὸ ἐνὸς σῶμα.

Ὑποκατὰ τὸν πῶν τὰ ἀλλομῆτα καὶ δὲν ὑπονοῦσε νὰ προσέτῃ ἄλλην λέξιν.

—Κισμέτ Πατσαγῆμ, ἐγένετο, εἶπε τότε βασιλῆα συγκινημένος ὁ Σουλτάνος.

Ἀλλὰ παρ' ὅλη τὴν δεισιδαιμονίαν τοῦ καὶ τὴν πίστιν τοῦ σὲν περὶ αὐτοῦ, δὲν ἐλαττοῦσε τὴν παντοδυναμίαν τοῦ καὶ τὴν στυγνὴν τοῦ γεννητοῦ. Ἐγχετοῦσε λοιπόν, τὴν πα- λῆτι καὶ καὶ ἀνέκοσε ἐπείκειν γενναῖον ἀποστῇ τοῦ οἱ αὐτοὶ τοῦ περὶ αὐτοῦ διαταγῇ.

—Αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον, εἶπε ὁ Σουλτάνος, νὰ τὸν πᾶστε καὶ νὰ τὸν ἐκταφίσῃτε μὲτα στὴν ἀνέκτατον. Δὲν θέλω νὰ τοῦ κείνῃ τίπο- τα ἀπὸ τὰ πλούσια ἔλπῃ ποὺ μὲν ἔδωκε ὁ Πατσαγῆμ. Καὶ στὴν οἰκογένειάν τοῦ νὰ στεί- λετε γεγενῆσιν περιβολῇ.

Ὑποκατὰ ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Σουλτάνος, ὁ- πολογίζοντας ὅτι ὁ ὑπαλωματῆς θὰ εἶνε ἐν- νάσει τὴς δυνάμεις τοῦ, δέσχετο νὰ τοῦ δώ- σουν μὴ σφαῖρα σιδερένια, μεγάλη ὅσο ἕνα πορτοκάλιν τῆς Πιάρας, καὶ νὰ τὸν δῶν- ταν νὰ ἐκταφίσῃ στὴν σοφοβολίαν. Κάνον- τας αὐτὸ ὁ Σουλτάνος εἶχε τὸ σχέδιόν τοῦ, σγέδιο σοφὸ καὶ διδακτικόν.

Θὰ περᾶσε ἀπὸ τότε ἕνας μῆνας, ὅταν, μὴ μὲτα, ὁ Σουλτάνος ἐκταφίσθηκε τὸν περὶ- στατεμένο τοῦ καὶ κατέθηκε στὴν γῆν γιὰ νὰ παρακολουθεῖται τὰς πράξεις τοῦ στὴν σοφοβολίαν.

Ὁ ὑπαλωματῆς εἶνε ἀλλάζει ἐντελὸς. Μὲ τὰ πλούσια σιγήν, καὶ τὴν ἀνάπαυσιν, μὲ τοὺς σουλτανικοὺς γαλβίδες, τὰ τὰς-καμπῆς, καὶ τὰ σουμπῆτα καὶ τὰ σουλτανικά, εἶνε γί- νει σωστὸς Ἡρακλῆς καὶ στὰ σκληραγωγῇ μὲτα ἀπ' τὴν ἐξίστην μπράσσαν τοῦ, ἡ σιδε- ρένια σφαῖρα ἦταν σὰν τῆς.

Ὁ Σουλτάνος εἶδε μὴ γὰρ τὴν ἀλλοτινὴν ἐπίδοσιν τοῦ προστατεμένου τοῦ καὶ τοῦ πα- ράγγειλε νάμιν ἔτοιμος τὴν ἄλλη μὲτα τὸ πρῶν, γιὰ

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and faint horizontal lines near the top edge. The left side of the image shows the binding of the book, with the edges of the pages and the stitching visible. The overall tone is warm and historical.

ΧΟΥΝ γραφεῖ ἀρετὴ
ὡς τώρα γὰρ τῇ ζωῇ
τῆς Ἰουδαίας Δουγκά
τῆς κοσμοξουσιενῇ
χορευτρίᾳ, ἡ ὁποία εἰ-
χε συγχλονίσει τὸ πα-
γκόσμιον Κοινὸν τῆς πα-

Τελευταίως όμως δημιουργούνται μερικά έργα, που καταπληκτικές και αποκαλυπτικές λεπτομέρειες της ζωής της, ο Γάλλος καλλιτέχνης Ντυμεσνίλ, ο οποίος έ

χορημάσεως καλλιτεχνικού
διευθυντής της Δού-
καν, Ιμπραήμσάκιος της
Ισλαματοφύλαξ και παι-
τή θριαμβευτική περιο-
τερίφημη χορεύτρια στη
τό διάστημα του Εύρω-

ἀδυναμίες τῆς Δούγκαν,
 Ἡ μέχρι παραφροσύνης
 πέλεια καὶ τὴ σπατάλη
 τῆς γὰ τὸ ποτό.

Παρίσι ή Δουγκαν, έπειτα μυθώδη. Στο σπίτι του πολυτελέστατου, όμοιο με τα βασιλικά ανάκτορο στο μετάξι και στο πιο πουκουλένια γιαξι-

ἠγοῦσε σ' ἕνα ἁπέραν-
τὸ ὁποῖο περνοῦσαν οἱ
τρία, μιὰ τραπεζαρία ἐ-
πίσης πολυτέλεια. Ἀπ'
κανεῖς στὸ χορευτικὸ
Δούγκαν. Τὸ στουντιό
ἐχνης τῆς κοσμοξάκου-

ἦταν στρωμένο μ' ἓνα
ματο χαλί, εἰδικῶς ὑ-
λίαν τῆς Δούγκαν, γιὰ
ἐτα πάνω σ' αὐτό.

αἰδοῦσης αὐτῆς βρισκό-
σκεπασμένο μὲ τόσα
πὺν σχηματίζε... βου-
τῆς αἰδοῦσης βρισκό-
πῆς πῶν συνιστά

ἐν ᾧ ἤρχε μῆσα στὸ ἄ-
νδρὸς εἶχε ἡλικος δε-
τος δέκα. Ὁ ἡλεκτρο-
νισμένος ἔτσι, ὥστε νὰ
ὡς ἕνα ἡμίφως ποῦ
ἀντιόφασα μυστηρίου.
δὲν διακρινόντουσαν.
νὰ φαίνονται.

...για τὸ πρὸς ἦταν ἀ-
ταμπάνια «ὅπως πίνει
γο!...».

ὅπου πῆγε νὰ ἐπισκε-
 τοῦ χοροῦ, ἔπρε τόσο
 στὸ μεθῆσι κ' ἐλέμενε.
 εἰθ' ἰσὺν κῆπο καὶ νὰ
 ἐντελῶς γυνὴ!...
 ὑμνοῦντες τῶν φίλων
 τοιο πρῶγμα, δὲν τὴν
 θυσιμένη στὸν κῆπο, ἔ-
 της κ' ἄρχισε νὰ χο-

μόνο σ' αὐτό. Ὅταν
σε νὰ λούσῃ τὰ πόδια
ῆς μικρῆς λίνης τοῦ
ῶς πάλιν τοὺς φίλους
ἐκεῖ καὶ μπῆκε μέσα
μεθυσὶ τῆς θουῶς, δὲν
ἴσσορροπία. Ἐν τούτοις
πὺδ βαθειά, ὥσπου τὸ

νερό έταισε στο στήθος της. Τότε τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς συνοδοὺς της ἀναγκάστηκαν νὰ μπούνουν μ' αὐτὸ στο νερό... μὲ τὰ ρούχα καὶ νὰ τὴν τραβήξουν ἔξω διὰ τῆς βίας.

Ἡ Ἰσιδώρα προσπαθοῦσε ὥστοςο νὰ τοὺς
ξεφύγῃ, οὐρλιαξε ἀπ' τὸ θυμὸ της καὶ φώναξε
νὰ τὴν ἀφήσουν ἥσυχῃ νὰ κἀνὴ τὸ κέφι της.

“Όταν τὸ 1916 ἡ Ἰστοδώρα Δούγκαν ξεκίνησε γὰ τὴν περίφημη περιουσίᾳ της στὴ Νόβο Ἀμερική εἶχε ἀρρίξει κοσμοστία χρυσὸ καὶ ἰλαιοί. Μὰ δημοφιλὴ δανειστὴν τῆς, εἰσπρατὲς, παποτοπῆδες, κατελλοῦδες, κομμουνιστοὶ, ἐπιπολοὶ, ἀρματοπολὶται κτλ., ξεκίνησαν διέσως, μὲντες ἔμαθαν τὴν ἀναζήρη τῆς, καὶ τὴν κατέδωσαν εἰς τὴν Χάδρη, ἐφωδιασμένοι μὲ ἀδειες τοῦ προέδρου πρωτοδικῶν, γιὰ νὰ κατέσθω τὴς ἀποσπένες τῆς.

Ἄλλα ἔφρασαν ἀγὰρ. Τὸ ὑπεροικεάνειο ἔχει ἀπολλύμενη μισή ὥρα πρὶν, ἢ ἔτα ἡ Ἰαδὼρα γύλιωσε ἀπὸ τῆς κατάσχεσης καὶ τὸ βελγίον.

Ῥωτόσο, εἶνε ἀράντατος ὁ ἀριθμὸς τῶν θαυμασίων πού ἐφατεύθησαν τῇ Δουγκαν στὴ νοσημερικανική αὐτὴ περιόδιον τῆς. Ἀκόμη καὶ κατὰ τὴ διαδρομὴ τοῦ ταξιδίου τῆς διὰ τὴ Χάβον δε τὸ Μπράνκο. Ἄλλος ἄλλος ἀνέειπε

Δυό μάλιστα απ' αυτούς, πιάστηκαν στα χέρια τῶς πόλεις τῆς Ὁδοῦ. ἦταν γάμος. Πό-

Ἡ Ἰσιδώρα εἶχε καθήμενὴ μαζί του σ' ἓνα
καρσέζι, εἶχε πει στὴν ἀνάλογη τους ὡρί-
ατα μπουκάλα σαμπάνιας καὶ ἦταν μεθυσμέ-
νη. Γιὰ τὴν διασκέδαση λοιπόν, θέλησε νὰ βάλῃ

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὁ ἀρραχισμὸς στὸ τέλος αἰ διὸ ἐκείνοι ταξιδεύοντες, βαρυστοῦν καὶ ἀλληλοδοχοῦν ἀνθρώπως! Κι' ὅταν οἱ περὶ τῶν ἐμῶν στὴ σκηνὴ αὐτῇ κατῳρῶσαν, ἀπὸ τῶν ἐγκαρσίσουν, τόσo ὁ Γάλλος καλλιτέχνης, τόσο ὁ Πορτογάλλος ζωγράφος, ἦσαν σ' ἐλευνὰ

Ἡ Ἰσιδώρα εἶχε παρακολουθήσει τὸ ἀλλη-
λοφάγωμα αὐτὸ ἀτάραχη, χαμογελῶντας, μ' ἓ-
να ποτήρι σαμπάνιας στὸ ἓνα χέρι καὶ ἓνα τσι-

Ἡ Ἱσιώδης Ἀρτύνη

γράφω στὸ ἄλλο. Κι' ὅταν εἶδε ὅτι τοὺς χώρισαν
ἐπὶ τέλους, κ' ὅτι ἀπομακρινόντουσαν ὁ ἕνας
ἀπ' τὸν ἄλλον, τότε σηκώθηκε πάνω, ἄγρια σὰν
Μαινάς, καὶ τοὺς φώναξε:

— Δὲν εἶσατε παρὰ ἓνα ζευγάρι τιποτένων! Εἶσατε δύο μιῆς! Μ' ἀκοῦτε; Εἶσατε μιῆς. Χτυπηθήκατε σὺν ἐρασιπένης τοῦ μιῆς.

Εν μυστηρίοις να γνωρίζετε πάντες ἀδελφοί,
ὅτι ἐγώ, Βράδης, τα μαχαίρα σας να μωνοί-
μηναι. Εγώ εἰμαι ἡ Κόρηεν!

Ἀλλὰ οἱ δύο θαυμαστοὶ τῆς δὲν βανπολῶ-
ν τὴν ἐπιθυμία τῆς καὶ ἡ μεθυστικὴ χειρὶ-
καὶ καταπορεύουμένη, περὶ τὴν ποτὴν τῆς
τὸ κεφάλαιον τοῦ ἐνός ἐξ αὐτῶν.

Μὴ ἀλλή πορὰ, στοτ Μουόνος; Ἄλλος, ἡ
ἀσκήσιον εἶπε πᾶσι να διακοδόση οἱ ἕνα ἀτ-
οἱ πρὸς τὴν ἀσκήσιον.

α ναικάρει κεντρά, ενω ήταν αρωστική η έ-
 ξαυη απ' τόν πυρετό! Μόλις μπήκε μέσα, καί-
 ος είκοσαριά νέοι σπρώχθηκαν απ' τὰ διάφρα-
 γμάκια καί την πολιορκίασαν, κρατώντας κα-
 νάεν στο χέρι τὸ λουτήρι του γεμάτο σαπουνί
 καὶ παρκαλώντας την καθένας νὰ πηθεύει
 τὸ δικό του.

Γιὰ νὰ μὴ δυσχεραستῇ κανένα, ἡ ὥραία

Ένας κύριος από ένα θεωρείο σηκώθηκε τό-

ὁθίως καὶ τὴν χειροκροτήσας. Ἰὰ νὰ τοῦ
ἔξῃ τὴν ευχάριστην ἐν τῇ Ἰουδῳσῳ τοῦ ἔ-
λθον μὲ τὰ δάχτυλά της, φιλῇ καὶ ἀμέσως ἔ-
λτα, ἔβγαλε τὸ ἓνα ἀπ' τὰ σινδόνια της καὶ
τοῦ πέταξε, χτυπώντας τὸν στὰ μούτρα!...
Μὴ πορὰ πὺν ἦσαν καθ' ἑνὴν στὸ διπλανὸν
ὠρεῖο, ἔστασας τότε σ' ἀκούσιον γέφυρ. Ἀλ-

ἔξωργιστε τὴ ματαιοβυσμένη καρδίαν. Κὶ
 ὅθι ἔβγαλε καὶ τ' ἄλλο της σαυδάκι καὶ τὸ
 παῖς ἐναντίον τῆς πατρὸς.

Σὺ μὰ πὰν τῆς πρώτης παραστάσεις τῆς
 ὕμνης στὸ Μτιόνιος Ἀβθρς, συνέθετ' ἀπὸ
 ρομφρετήτῃ τὸ Κοινὸν δοῦ-τετ: ἀπ' τῆς
 ζο-νιζῆς φημιόνος τῆς. Εἰς ἐπιπλοῦν, ἐκ
 αὐτῆς σὺν τῇ ἡ Πατρίδι ζοῦντες ἐκ
 αὐτῆς.

Αμέσως ή χορεύοντα σταμάτησε τὸ χορὸ, ἔ-

«...στον μαστό να παύει η μαστική, πο-
ρής ως το ποσόν κ' άρχισα να λείψω
τά, άλευνόμενι, στο Κοινό και κατάρ-
χονό τοπο το θεωρεί, στο οποίο είχε
η οικογένεια».

Προτού έδω έδω, μου είχαν πει ότι περί
Αρμενίων είσαστε άνθρωποι προσηλυτί-
τες, χωρίς ανάσχεση. Μου είχαν πει
ότι δεν είσαστε ας θεωρώ εκτιμήστε την
πίστη μου. Και όμως ήρθε, γιατί πιστεύω ότι
από μου ήταν ήταν υπερβολικά. Αλλά
α βλέπω πως καλά που έλε-
πα. Για κινήσεις αυτούς τους ανθρώπους —
ήταν άγνωστοι τους άκουσα

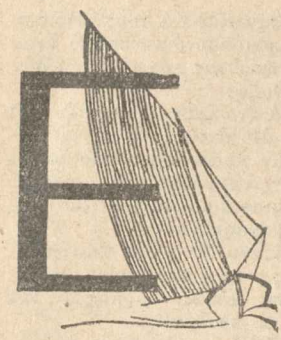
στο θεωρείο — αυτοί άσφαλίως άνέβηκαν
λεγομένη καλή κοινωνική τάξη. Και όπως
γιναν στο θεωρείο τους την ώρα που χάρινα

«...και να μην τους κοιμηθείς ποτέ, διότι και
πάντα θα κοιμάται τους. Άν δεν ήθε-
λες να σε διαβάσουν έμένα, έγραψα να σε διαβάσουν
άλλοι στον το ιουσιου του Βασιλείου. Άλλα ήθε-
λες να είναι που μου έγραψα πρώτοι έρθω
πάλι σου, ότι είσαστε ένα κομμάτι γά-
λα...
αλλά την ή Δούσαν μπήκε στα παρασκηνία
του έλκε να κοροϊεύει παιά.
Αλλά την που έγραψαν που τόσο βάνω-
...»

ληε βορρην ἡ Δούριαν, ἥτοι ἡ τοῦ προέδρου
 Γερουσίας.
 ὅλη αὐτὴ τὴν περιουσίαν της στὶς χώρες
 Νοτίου Ἀμερικής, π. ὅπως λέβηται, ἢ π. π. ἢ
 ἡ Ταυδώρα Δούριαν τὴν νύκτες μετὰ
 παρρώστων, ὑμῶς στὶς πὺ κακοχηρμένους
 κίβες, πᾶν ὄντας καὶ βοή ὁμοιοτήτων. Γιατὶ
 καὶ αὐτὴ ἀπ' τὴς ματωμένης λάτρειος τοῦ

Η μαύρη Όφελία του Καμερούν

(Άρθρο του Αμερικανού εξερευνητού Ούλλιαμ Σήμπρουκ)



ΧΩ γράφει δυό δι-
όδια γιά τή Μαύρη
Μαγεία κι' όμως κα-
ταβαλάνω ότι δεν
καταρρώσασα ακόμη νά
ξηναύησω τό θέμα
μου. 'Η μυστηριώ-
δεις δυνάμεις τών
μάγων τής 'Αφρικής
καί τών 'Αντιλλών
είνε τόσο καταπλη-
κτικές καί προκαλούν
τόσα θαύματα, ώστε
δυσί κι' αν προστά-
θω να δω μιὰ ξ-

ξηγήσι, όλοι οι κόποι μου πηγανέ χαμένοι καί
τά θαύματα αυτά απόκειναι γιά μένα ένα σκο-
τεινό καί ανεξήγηστο μυστήριο.
Εξήσα άρκετό καιρό άνάμεσα στις τελευ-
ταίες φυλές τών καρινόβλων τής Λιβερίας, έ-
φαγα άναγκαστικά άνθρωπάκια κρέας, με τους
άγριους πολυμοίς τής φυλής τών Γκαρέ, όσο
κι' αν αυτό προκαλούσε τήν άηδία μου, γιατί
άλλοιώς οι καννίβαλοι αυτοί θά τό θεωρούσαν
έως προσβολή, μιὰ κι' είχα καθήσει κι' εγώ στο
σημείο τους κι' υπήρχε κίνδυνος νά με συ-
λλάβουν καί νά με ψήσουν κι' έμένα ζωντανά.
Καί τέλος, με δυό λόγια, έκανα τίς πιο ρυφ-
κίνδυνες έξερευνήσεις, ώς τό βάθι της Μαύ-
ρης 'Ηπείρου, κι' ώστόσο δεν μπορώ νά πώ
ότι άνακάλυψα με μυστικά τών μαύρων μά-
γων.

Σήμερα λοιπόν θά σάς άφηγηθώ πώς μου
δόθηκε ή ευκαιρία νά γίνω κι' εγώ μάγος, τήν
εποχή πού βρισκόμουν στό Καμερούν. Είχα κά-
νει ένα άμμορο ταξείδι κι' είχα φτάσει κατα-
γοιτημένος στό Νισούγκ. Είχα διασχίσει από
τή μιὰ άκρη ώς τήν άλλη τή μυστηριώδη αυ-
τή χώρα με τό αλυσινά άσχη, τίς γιγαντές καί
ωτεινές πεδιάδες καί τό άγριο καί μεγαλο-
πρεπή δουνά. 'Ο καιρός ήταν υπέροχος! Τίς
κατακλυσμιαίες βροχές είχε διαδεχθεί τώρα έ-
νας λαμπρός ήλιος. Έρπασα λοιπόν στό Νια-
ούγκ τήν ώρα άκριδώς πού ξυπνούσε τό χωριό
τών μαύρων. Οι ήθαγενείς άφιναν έλεύθερα τό
πρόβατό τους γιά νά βοσκήσουν τριγύρω, μασ-
σούσαν αδιάκοπα ρίξες κι' έκαναν τό γύρο τών
κολυβά, άνταλλάσσοντας με μεγάλη ευγένεια
τους πρώτους χαιρετισμούς των...

Πολλοί στεκόντουσαν καί μιλούσαν άτέλειωτα
με δυνατές φωνές. 'Η γυναίκες τραδούσαν γιά
τό χωράφι, κρατώντας άπάνω στό κεφάλι τους
τεράστια φλοισκά. 'Όσες άπέμειναν στό χωριό
καπνίζανε μέσα στό μεγάλα ξύλινα γουδιά δι-
άφορους σπόρους.

Στήν πλατεία του χωριού ύψωνότανε μιὰ με-
γάλη καλύβα, ή πιο άμμορη άπό όλες. Ήταν
τό άνάκτορο του μαύρου βασιλιά Καρόλι. 'Ο
ήγεμονικός αυτός, όταν παρουσιάζετο μπρο-
στά του καί του γάρισα ένα κίλο ύλάτι σε ρά-
βδους, μερούς έγγλέζικους σουγιάδες καί μιὰ
μοτίλλα κρινόν, με κίτταξε ύποπτα μέσα στό
μάτι κι' έπειτα, χωρίς νά μ' άπαντήσει, πήρε
άπό δίπλα του δώδεκα τετράγωνες μικρές πέ-
τρες καί τίς έθρεξε σάν ξάρια μπροστά του,
άπάνω σ' ένα κόκκινο ύφαντό, όπου καθότανε.
Από τών σχηματισμώ πού έφθαναν πέφτοντας ή
μαγκές έκείνες πέτρες, ό βασιλιάς Καρόλι
κατάλαβε φαίνεται ότι είχε μπροστά του ένα
αίψιο κι' όχι έναν από τους λευκούς πού έπι-
κουλιούντουσαν τό φρόν του. Δέχτηκε λοιπόν
χαρούμενος τό δώρο μου καί μου έδωσε τήν
άδεια νά μείνω μαζί με τό καραβάνι μου στό
φωλόξενο χωριό του...

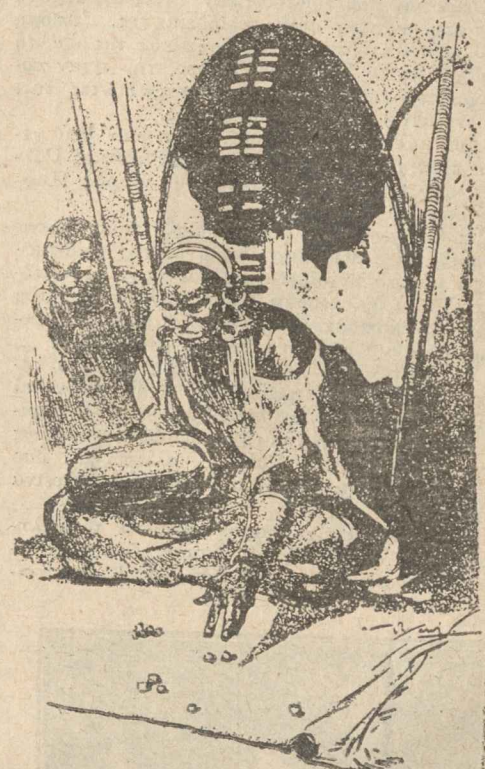
Δέν θά ξεχάσω όμως ποτέ τόν τρόμο καί τή
αρκή πού έννοιόσα σ' αυτό τό χωριό του Κα-
μερούν.

Όταν άφησα τόν βασιλέα, πήγα νά κάνω κι'
εγώ μιὰ βόλτα στις όχθες του ποταμού, όταν
έξαρνα παρατήρησα ένα μαύρο σήμα πού έ-
πλεε άπάνω στό νερό καί παρανοήσανε από
τό ρεύμα... Θά έλεγε κανείς ότι ήταν κάποιο
πρώμα πού τό είχαν πετάξει οι μαύροι στό πο-
τάμι. Γεμάτος περιέργεια λοιπόν κατέβηκα ώς

τήν άκρη τής όχθης κι' από εκεί μπόρεσα ν'
αντιληφθώ ότι δεν μ' άπατούσαν τά μάτια μου.
Τό πράγμα εκείνο ήταν μιὰ νέα γυναίκα, μιὰ
μαύρη Όφελία, πού έβλεπε άπάνω στό νερό
του ποταμού καί πού φαινόταν ότι έβλεπε ά-
κόμα.

Αμέσως τότε έθρεξα κι' είδοποίησα τό θα-
σίλητό Καρόλι καί τους άρχηγούς τών πολυμο-
στών. Αυτοί όμως, άνασθητοι μπροστά στην
τρομαχί άγανάκη πού μ' έδασάνεζε, άρχισαν νά
μου διαγνώτουν με ζωηρές χειρονομίες άκατά-
ληπτα πράγματα στη γλώσσα τους... Τό μόνο
πού πρόσεξα άπό όλα αυτά ήταν ότι μου έπα-
νέλιμναν ένα όνομα, τό όνομα της μαύρης
Όφελίας—τήν έλεγαν Ζαυιλ—σάν ν' άκού-
σε αυτό νά μου δόσει τή λύση του αίνιγματος.
'Ο άρχηγός του καραβανού μου ώστόσο δεν
άφηνε νά στή κοντά μου καί με τή συνθη-
σμένη άδιαφορία τών μαύρων νά μου μεταφρά-
ση μιὰ μόνο φράση άπό όλες αυτές τίς ιστο-
ρίες, πού μεγάλως άκόμη περισσότερο τήν ά-
νυπομονή μου...

—Λένε, μου είπε, ότι είναι ή Ζαυιλ, ή κοι-



Ο βασιλιάς Καρόλι έθρεξε μπροστά του
δώδεκα τετράγωνες πέτρες

μισμένη... 'Η Ζαυιλ, ή πρώτη γυναίκα του 'Α-
μαγκού.

Εγώ τότε, δίχως νά δώσω πειλ καμιά ση-
μασία στις παλάδες τους, διάταξα τους μαύ-
ρους του καραβανού μου νά ρίξουν μερικές πε-
τρές στό ποτάμι γιά νά σόσουνε τή Ζαυιλ.
Με μερικά λοιπόν κτυπήματα τών νοσιτών φτά-
σαμε στη μέση του ποταμού, πού οι μαύροι δεν
άποφάσιζαν, δείχνοντας μιὰ φανερά απέχθεια
νó σόσουνε εκείνη τή δυστυχισμένη ύπαρξη...
Χρειάστηκε τότε νά τους τρομοκρατήσω με τίς
φωνές μου γιά νά τραβήξουν τέλος τή Ζαυιλ
άπό τούς άρμούς του ποταμού. Ήταν ζωντανή
άκόμα. Πού όλες όμως τίς περιποιήσεις μου,
δέν καθόριζαν νά τή κάνω ν' άνοιξη τά μά-
τια της. Φαινόταν σάν θνητομένη σε βαθύ λή-
θαρο.

Όταν ή φρόγες μου έφτασαν στην όχθη,
διάταξα πάλι τους μαύρους νά έτοιμάσουν γιά
τή Ζαυιλ ένα σφοδρό από κλαδιά καί νά τή
μεταφέρουν στην καλύβα μου. Έκείνη όμως
πού μου έκανε έντύπωση, ήταν ή διασκέπαια
τών ήθαγενών του Νισούγκ, με τήν όποιαν πα-
ρακολουθούσαν όλες εκείνες τίς ένεργείες μου.

'Ο άρχηγός τότε του καραβανού μου μου έ-
ξήγησε τήν αϊτία :

—'Η Ζαυιλ ήταν άρρωστη, μου είπε, κι'
ό μάγος του χωριού έπειδή δεν μπόρεσε νά
τή γιάτρωση, τήν εγκατέλειψε στην τύχη της...
'Αν δεν τήν έπαυσε τό ρεύμα του ποταμού ώς
τό βράδυ, θά τήν μεταφέραν άπάνω μέσα στη
ζούγκλα, μακριά από τό χωριό, εκεί πέρα πού
εγκαταλείπονται όλοι οι άρρωστοι, πού δεν γι-
ατρώνονται, γιά νά τους καταβροχθίσουν οι πλώ-
θρες... Φαίνεται ότι ή Ζαυιλ είχε κατεβεί
στην όχθη... Τά πόδια της όμως δεν άντίχανε
σειά καί δεν σπαύνανε τό σάμα της... Θά έ-
πεσε λοιπόν μονάχη της στό ποτάμι... 'Ετσι
τό θέλησαν τά πνεύματα... 'Η Ζαυιλ ήταν πειά
χαμένη...

Κι' αλήθεια, ή δυστυχισμένη εκείνη ύπαρξη

ήταν ένας σκελετός. Γιατί είχε άδυ-
νατίσει τόσο πολύ καί θριστόταν σ' αυτά τό
χάλια ; Αυτό τό έμωθα ύστερα από λίγο. 'Η
μυία ετοπ-ετοπ έξεδεκαίσε τό χωριό. 'Ο
λή ή ζούγκλα τριγύρω ήταν γεμάτη από έρεω-
μένες καλύβες... Τό γέλιο κι' ή χαρά είχαν έ-
ξαφανισθεί από τήν χώρα του μαύρου βασιλιά
Καρόλι. Άνδρες καί γυναίκες τριγυρούσαν
έδώ κι' εκεί σάν θυμαίνι, έκαναν ζωη-
ρές χειρονομίες καί μιλούσαν μόνον τους δυνα-
τά παρακαλώντας τά πνεύματα νά πάρουν νά
τους καταβροχθίσουν... Οι μαύροι αυτοί πού
κατοικούσαν μακριά από τό χωριό, μέσα στη ζού-
γκλα, βασανίζόντουσαν από αϊνία, ή όποία ά-
ποτελεί τό ποσοίμο της τριετής άρρώστειας
του έντου, πού προσβάλλει όσους διαγκώνονται
άπό τή μυία ετοπ-ετοπ. Ήσαν σκελετώδεις
καί δεν είχαν πειλ καμιά δύναμη. Σερφόντου-
σαν μάλλον παρά περπατούσαν...

Θά περνούσαν όμως πολλές έβδομάδες άκό-
μη μέχρις ότου φτάσουν στη γενική σχεδόν
παράλυση, στόν βαθύ λήθαργο, από τόν όποιον
δέν θα ξυπνούσαν πειά...

Σέ λίγο άκούσα έξαρνα τους μονότονους ή-
χους του τού τού. 'Ο βασιλιάς Καρόλι είχε
διατάξει τους μουσικούς του νά καλέσουν όλους
τους μαύρους του χωριού του σε μιὰ μαγική τε-
ροτελεσία... Άν οι μάγοι είχαν πάρει τήν
άπόφαση νά εγκαταλείψουν στην τύχη της τή
Ζαυιλ, δεν άποφάσιζαν άκόμη νά εγκαταλεί-
ψουν καί τόν Άμαγκού, τόν άρρωστο άνδρα
της. Αυτόν ήθελαν νά τόν γιάτρωσαν...

Τότε λοιπόν μου δόθηκε κι' έμένα ή ευκαι-
ρία νά δείξω τήν δύναμη πού έχω οι λευκοί.
Κι' όταν πειλ είχε συγκεντρωθεί όλο τό χωριό
στή μεγάλη πλατεία, γύρω από τό άνάκτορο
του βασιλιά Καρόλι, διάταξα τους μαύρους του
καραβανού μου νά μεταφέρουν από τήν καλύ-
βα μου τή Ζαυιλ καί νά τήν ξεκαλύψουν μπρο-
στά στό βασιλιά Καρόλι καί στους μάγους
του. Όλος ό κόσμος πίστευε ότι ή Ζαυιλ ή-
ταν νεκρή... Εγώ όμως με τόν άρχηγό του
καραβανού μου τους έξήγησα ότι είχα άποφα-
σιστεί νά κάνω ένα θαύμα καί ν' άναστήσω τήν
πεθαιμένη εκείνη γυναίκα. Ήξερα ότι ή Ζαυ-
ιλ δεν ήταν νεκρή. Τίς έκανα λοιπόν μιὰ ξέ-
νησι καμφοράς κι' εκείνη άμέσως άνοξε τά
μάτια της κι' άναστήθηκε με κόπο, σηκώνον-
τας άπάνω στό χούλι τους σκελετώδεις άγκώ-
νες της καί κυττάζοντας τριγύρω της τίς με-
γάλες φωτιές πού είχαν άνάψει οι μαύροι. Σ-
πως όταν ξυπνάει κανείς από έναν βαθύ λή-
θαρο...

'Η νεκρανάστασις αυτή προκάλεσε ένα γε-
νικό ψέθυρο θαυμασμού. 'Ο βασιλιάς Καρόλι,
περιέργος, σημάχθηκε από τό θρόνο του κι' ή-
θε νά κυττάξει από κοντά τήν άναστημένη Ζαυ-
ιλ... Έκείνη ώστόσο πού άπέμειναν τελείως
άπαθείς ήσαν οι τρεις μάγοι του, πού προσέ-
σαν τρομαχτικές μάσκες τερνίτων κι' ένα πρό-
εργο μαζώ φουστάνι από ξερά κόνινα χόρ-
τα... Οι μάγοι του Νισούγκ λοιπόν, όταν πέ-
ρασε ή πρώτη έντύπωση πού είχε προκαλέσει
τό θαύμα μου, διάταξαν κι' αυτοί μερικούς ή-
θαγενείς νά φέρουν από τήν καλύβα του τόν
άναίσθητο Άμαγκού, πού είχε γίνει κι' αυτός

σκελετός από τήν άρρώστεια του έντου. Έ-
πειτα, ενώ οι μουσικοί σκοπούσανε μιὰ παρό-
ξη κι' άγρια μελωδία, άρχισαν νά χορεύουν
γύρω του έναν θρησκευτικό χορό. Οι όλοι μαύ-
ροι πού παρακολουθούσαν τή μαγική αυτή τε-
λετή χτυπώντας ρυθμικά τό χέρι τους, άρχι-
σαν σιγά-σιγά νά θάξουν άναρθεές κραγιές
καί τέλος νά σούλαζουν σάν θυμαίνι...

Μά ό Άμαγκού δεν άνοιξε τά μάτια του...
'Η Ζαυιλ κάθε τόσο γύριζε καί με κυττάζε
με λυπημένο βλέμμα, σάν νά με παρακαλούσε
νά σώσω καί τόν άντρα της... Μά εγώ περι-
μένα νά ιδώ τό άποτέλεσμα θά είχαν ή μα-
γείες τών τριών μάγων του Νισούγκ. Φαίνε-
ται όμως ότι δεν είχαν καμιά δύναμη, γιατί
όπου όταν έσφαξαν ένα κάτσικο μικρό άρνι
καί άλοφταν με τό αίμα του τό πρόσωπο του
Άμαγκού ό άνδρας της Ζαυιλ δεν άναστήθη-
κε... Οι μαύροι τότε έλαψαν νά ευχράζονται
καί σ' αή εκείνη τή μεγάλη πλατεία άπλώθη-
κε μιὰ νεκρή σιγή. 'Ο βασιλιάς Καρόλι ση-
μάχθηκε παραμένοντας από τή θέσι του κι' ήθε-
λε κωνά μου. Μ' έπιασε έπειτα από τό χέρι καί
μ' έφερε μπροστά στον Άμαγκού. Κι' ύστερα,
μιὰ τρομαχτική κραυγή έκανε τους μάγους του
ν' άποτραβηχθούν φοβισμένοι...

Κατάλαβα ότι ήθελε νά άναστήσει τόν άρρω-
στο άνδρα της Ζαυιλ, όπως είχα έναστήσει
κι' εκείνη έδώ καί λίγη ώρα. Χωρίς πολλές
λοιπόν διαπραγματεύσεις έκανα καί σ' αυτόν μιὰ ξέ-
νησι καμφοράς κι' ό Άμαγκού άνοξε ύστερα
άπό λίγο τά μάτια του, σάν νά είχε νικήσει τό
θάνατο καί ξαναγύριζε στη ζωή...

Αυτά τά δυό θαύματά μου έκαναν τους
μαύρους του Νισούγκ καί τό βασιλιά Καρόλι
νά με θεωρούν ως ένα μεγάλο μάγο καί τήν
άλλη ήμέρα, όταν ξεκίνηρα πάλι με τό καρα-
βάνι μου, με συνάφεισαν όλοι τους με τό τιμή-
μα νά περάσω δίχως κίνδυνο τήν άγρια ζού-
γκλα του Νισούγκ, πού είχε πάντα γεμάτη από
άπνθρες καί λεοπαρδάλεις...

ΟΥΛΛΙΑΜ ΣΗΜΠΡΟΥΚ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΠΙΟΝΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΛΣΑΤΟΥ

Τό άκόλυντο έπαισόδιο συνέβη κατά τό γαλ-
λο-γερμανικό πόλεμο τό 1870, στό Βόσγα
έρη.

Οι Γερμανοί είχαν εισέλθει στό γαλλικό έδα-
φος, προσπαθώντας νά περάσουν τό Βόσγα
όρη καί νά διαδύουν κατά τό Παρισιό.

Σέ κάποια στιγμή είδαν ένα Γάλλο χωρικό
νά ηγηναί άμφοίμως με τά βόδια του στό
χωράφι του.

Ο έπ' κεφαλής τών Γερμανών άξιωματικός
τόν έρώτασε τότε σε γαλλική γλώσσα :

—Ε, πρώτ'όχι, φέρε έδώ τά βόδια σου
καί μιάς περάζοντα.

—Τι θά τά κάμειτε ;

—Θά τά έξορμώ στο κανόν.

Ο χωρικός μη μπορώντας νά κάμει κι' άλ-
λως, βρέθηκε στη δυσάρεστη θέση νά βοηθή-
ση τους έχθρούς της πατρίδας του.

Ωδήγησε λοιπόν τά βόδια του καί άφού τά
έφερε στό κανόν, έδωκε τό σύνθημα της έκκι-
νήσεως.

Τά βόδια όμως έμειναν άκίνητα στη θέση τους.

Ετόν σ' ένεργεια ή δουκέντρα, ή όποία έ-
μος δεν έφερε έπίσης κανένα άποτέλεσμα. Ά-
νυπομονώντας τότε οι Γερμανοί, γιατί περνού-
σε ή ώρα, άρχισαν νά σπρώχνουν καί νά χτυ-
πούν τά βόδια, τά όποια έμειναν πάντοτε άκί-
νητα στη θέση τους.

Τί συνέβαινε άραγε ; Γιατί τά βόδια ήσανόντο
νά περάσουν τή βοηθείά τους στους Γερμα-
νούς ;

Τό πράγμα αυτό τό είχε κατορθώσει με τήν
πονηρία του ό Άλσατος χωρικός. Είχε έγχει
στό δεξιό μέρος του κανονιού τό βόδι, τό ό-
ποιο είχε συνήθειε στό άριστό, καί στό ά-
ριστερό έκείνο πού έ-
λενε πάντοτε δεξιά.

Γι' αυτό τά βόδια δεν
έννοούσαν νά προχω-
ρήσουν.

Κι' έτσι οι Γερμα-
νοί του νά έπέστρεψαν
κι' έφυγαν έλασθη-
μόντας τήν ώρα καί
τή στιγμή πού τόν συν-
άντησαν μπροστά
τους.



ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ (Α. π. Χ. αών)

Σελήνη, πού προβάλλοντας φαιλάινεις τό άλλα
(άστέριο)
καί προστατεύεις πάντοτε τά ξρωτικά νυχτέρια,
πέφνα άπό τά παραθύρια μας, στην κάμαρά μας
(μείνε,
καί στη χρυσή άγάτη μου τό άχνό τό φως σου
(χύνε.

Ναί, μιάς θαρρείς καλότητος, τό βλέπω καί
(τό νοώδω.

Γιατί είχες άλλοτε κι' εσύ, στόν Ένδυμωνα
(πόθο,
μά ξης Θεά με τους Θεούς, άθάνατη Σελήνη,
καί τών θνητών τους έρωτας δεν τούς φθονούν
(έκείνοι.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ Σ' ΕΡΩΤΕΥΜΕΜΟ

ΑΓΑΘΙΟΥ (ΣΤ'. α.Χ. αών)

Αν άγαπάς κι' αν ήρωας σε κάποι άγάμια-
(άγλια,
ποτέ μην ταπεινώσεσαι ποτέ με παρακάμια.
Κράτα τό μέταπο ψηλά-ψηλά μπροστά σ' έ-
(κείνη,
μά δείχνει καί στό μάτι σου γλάκα καί καλω-
(σύνη.

Γιατί ή γυναίκες πάντοτε με τά καμώματά τους
μωπώνε τους περπατώντας, γελούν τους άδυνά-
(τους.

Καί τήν καρδιά τους δίνουνε σ' εκείνον άπου
(σμίγει
τόν πόνο της άγάτης τους με παρηράνεια λίγη.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

ΕΛΕΑΓΓΟΥ (Α'. π.Χ. αών)

Τά μάτια σου τά γαλανά
γαλήνη τά χαϊδεύει.
Μέσα σε τέτοιες θάλασσες
καί πώς δεν ταξιδεύει ;
Παραφράσεις Ι. ΠΟΛΕΜΗ

ΣΟΝΕΤΤΟ

(Τού ΖΕΡΑΦ ΝΤΕ ΝΕΡΒΑΛ)

Είμ' ό πικρός, ό σκοτεινός, με τή ζωή τή στεί-
(ρα,
ό πρίγκιπας πού κάθεται σε παύρο πώχει πέ-
(τσι.

Τό άστρο μου τώρα σβίστηκε κι' ή άστρογεν-
(νήτρα λήθα

της πλήξης τόν τρικύτεινο τάν πέλλο έχει φο-
(ρέσει.

Μέσα στού τάφου τήν έρημιά, σ' ό πού με κλεί-
(έμεινε,
φέρε μου τό πασιλίτιο της 'Ιταλίας τό κίμα,
τό άνθος, π' άγάπησαν αυτά τά στήθη τά έ-
(μωμένα.

Τό κάδοι, πού ή τριανταφυλλιά πλέζεται με τό
(καίλιμα.

Ο Φόβος είμαι ; Ο Έρωτας ; Ο Άγρίων
(ή ό Βόθρος ;

Τό μέταπό μου έφίλησε ή βασίλισσα τών μέ-
(ρον

καί στη σπηλιά όνειρευτήρα, πού κατοικεί ή
(Ζεϊφίνα.

Καί δυό φορές θριαμβεύτης τά Τάγματα περ-
(νούσα

Στήν Όρκική τή λίρα μου νά φέρο, ό δεκά
(Μούσα,

κάτωκας νεράιδας τή λαλιά καί μις ψυχής τά
(κρίνα.

Μετάφρ. Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

ΡΟΔΑ ΚΙ' ΑΓΚΑΘΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

—'Ο έγωισμός είναι ή άχάλλιος πέτρα σ' ό-
λως σχεδόν τους άνδρες.

Κα Νέ κ ε ρ

—Οι άνδρες είναι αλλόκοτοι : Ποτέ δεν άρ-
νούνται τό παροικισμό σε μιὰ γυναίκα πού τους
είνε έντελώς ξένη. Κι' όμως δάδουν συνήθως
σε δεύτερη μοίρα μιὰ γυναίκα πού άξίζει νά
κινήσει τήν προσοχή τους καί τίς περιποιήσεις
τους.

Κα Ν τ ε Σ α λ μ

—Οι άνδρες είναι τρελοί, άνιχνούν νά δη-
μοσιουργήσουν καί νά νοιάσουν τήν ετυρία τους.

Κα Ν τ ε Π ο υ ρ ζ ι ε

—'Ο Κάτων, όσο κι' αν φανόταν θαυμάσιος,
ήταν ένα είδος σχολαστικού της έλευθερίας καί
της πειλής.

Βασίλισσα Χριστίνα της Σουηδίας

—Χιλιάδες άνθρωποι μπορούν νά συμβουλέ-
ψουν τους άλλους, έλάχιστοι όμως είναι εκείνοι,
οι όποιοι μπορούν νά συμβουλεύουν τόν έαυτό
τους.

Μις Μ π ρ α τ ι

—Οι περισσότεροι άνδρες μετατρέπονται τή
μια ζωή τους με τέτοιο τρόπο, ώστε νά κατα-
στήσουν δυστυχισμένη τήν άλλη μισή.

Κα Ν τ ε Α α μ π ε ρ

—'Η λέξις 'ΕΥ κώμα ε θυγίνει από τό στό-
μα μας, όταν μιλάμε γιά τίς άτυχημένες έκείνων
πού θαυμάζουμε περισσότερο.

Κα Νέ κ ε ρ

—Οι κοινά άνθρωποι σκέπτονται λίγο, π-
στεύουν στό λόγια καί ενεργούν έξ ένστικτού.

Κα Ρ ο λ ά ν

—Είπε πλάνη νά πιστεύουμε ότι οι άνδρες
γεννιούνται καθ' έλευθέρην καί, όπως είναι
πλάνη νά πιστεύουμε ότι μοιρούν νά γεννηθούν
καθ' έλευθέρην καί.

Δις Μ α ρ ε σ α λ

—Οι άνδρες είναι κατά βάθος οι ίδιοι, σ' ό-
λους τους τόπους καί σ' όλες τίς εποχές. Έ-
χουν τίς ίδιες κακίες καί τό ίδιο πάθος.

Κα Ν τ ε Π ο υ ρ ζ ι ε

—Οι άνδρες ενεργούν καί σκέπτονται σάν
νά έχουν πλασθεί γιά νά υπάγουν μόνο γιά
τόν έαυτό τους.

Κα Έ λ λ ι ε

—Γενικός—καί τούτο τό έρώτημα καλή ή γυ-
ναίκες—έναν άνδρα, πού κάνει πνεύμα πλάνη-
τος γιά τόν έρωτα, δεν έρωτεύτηκε ποτέ κα-
τά βάθος.

Γ ε ρ σ ο ν ι α Σ α ν δ η

—Όλοι οι άνδρες, από τόν κραταιότερο αλ-
ταράχτα ως τόν τελευταίο έρωτή, είναι ψεύ-
τες.

Κα Ν τ ε Π ο ρ ρ α δ ο ρ

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

—Τή γυναίκα ποτέ νά τήν θεωρήσει σάν
ένα θυμαίνι πειλ, με τό όποιο μπορείς ν' ά-
στενέσας καί νά παίξεις όσο θέλεις, χωρίς έ-
μως νά προσκοπής προσώπου, γιατί υπάσχει
κίνδυνος νά σε υποτάξει.

Ο δ γ κ δ

—Κάθε γυναίκα έχει μέσα της τόν κοσμο-
πολιτισμό, γιατί όποιον κι' αν πάρει όποιον παρ-
δά κι' αν κάμει, πάντοτε θά είναι άναστή.

Α γ α τ ο δ λ Φ ο ρ ζ ι ε

—Σάν έρωτα προτιμάς είναι νά λάβω κα-
νείς ένα φίλημα παρ... έκατό χρόνια.

—'Η γυναίκα πού κλαίει χωρίς λόγο, μοι-
άει με τό μοναχικό ποτά πού κρησνίζει έπι-
καταμένο τόν έρωτα.

Μυσσε

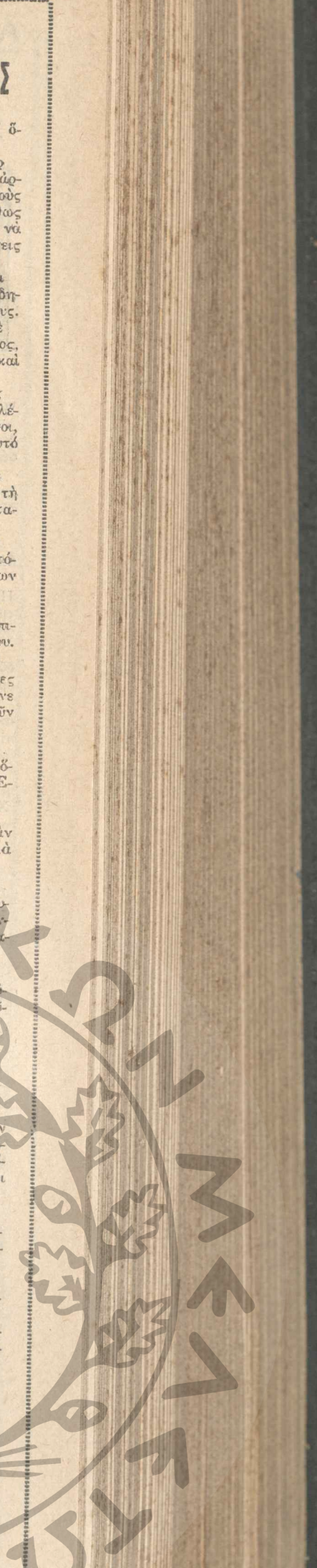
—Υπόσχοντο άόρανα
πού σημαίνουν π ε ρ ο ι-
μ ε γ α λ α' άλλα πού ση-
μαίνουν σ τ α ν ε ι .

Ένας έρωτας έρωτης
ποτέ νά έρωτα νά τό
διακόνη.

Β ο λ τ α ρ ο ς

—Τό νά θέλεις νά λο-
γικεύσεις τόν έρωτα, ε-
νε σάν νά ζητάς νά τε-
τραγωνίσες τόν κύκλο.

Ρ ο υ σ σ ό



ΜΑΥΡΕΣ ΨΥΧΕΣ...

(Από το 'Ημερολόγιο του Ι. BESILIRE)

Νήσος των Βουρδώνων, 11 Σεπτεμβρίου 1768.



ΙΝΕ τώρα δέκα μέρες που βρίσκομαι στο άπαισιμα κρυμμένο αυτό νησί του ήκεανού.

Για να φτάσω ως εδώ από την Γαλλία, ταξίδεψα επί πέντε δρόμους μήνες, με την βασίλικη φρεγάδα «Νορμανδία».

Πρόβα έδω για να μελετήσω την μυστηριώδη τροπική φύση, για να συμπληρώσω τους γεωγραφικούς χάρτες του εξερευνητή Ντε Λακάιγ, και για να δοκιμάσω τους λευκούς.

Γιατί, καθώς φαίνεται, οι Εύρωπαίοι που μένουν εδώ, υποφέρουν πολύ από τις αντιστάσεις των μαύρων, κάθε τόσο.

Η φύση στο νησί αυτό είναι πράγματι θαυμασία. Δεν χορταίνει να κυττάζω τα μαγευτικά τοπία γύρω μου. Κι όμως... Άρχισα από τώρα να νυσταγώ την Γαλλία. Και από πάντων, έγω λαγυρήσει να ξαναβώ την λατρευτή μου Κλαίρη, την ώραία μου αρραβωνιαστική.

Σήμερα, είδα μια γυναίκα που της έμοιαζε άσπρη. «Αν και κροκίη, έχει το όμοιο και την γάση της Κλαίρης, κι' είναι ύψηλή και καλοκαμωμένη όπως εκείνη. Λέγεται κυρία Ντυμαρσέ, και κατοικεί στα περίχωρα, σ' ένα ώραίο μαρμαρένιο σπίτι, χτισμένο στη μέση ενός άγρονκτη ματος. Μόλις την είδα, έννοιωσα την καρδιά μου να γυπνή πολύ δυνατά μέσα στο στήθος μου.

Κλαίρη, Κλαίρη, πότε θα σε ξαναβώ; ***

13 Σεπτεμβρίου.

Έγραψα σήμερα ένα ατελείωτο γράμμα στην Κλαίρη. Τό εμπιστεύθηκα στον πλοίαρχο της «Νορμανδίας», ή έπρεζα ξαναβγεί απόψε για την Γαλλία. Μετά πέντε μήνες ή άγαπημένη μου θα έχη λάθη το γράμμα μου.

Ξαναείδα την κυρία Ντυμαρσέ. Την ξαναείδα, μάλιστα, στο σπίτι της. όπου μ' εκάλεσε ο σύζυγός της, να πάω να περάσω μερικά ώρες το άπνευμα.

Η κυρία Ντυμαρσέ είναι θελκτικώτατη, από πάντων όταν μιλάει και γελάει. Μπορώ να πώ ότι είναι όμορφότερη κι' από την Κλαίρη. Αλλά δεν ξέρω, μή φαίνεται κάπως σκληρή. Μου έλεγε ότι μετά θανάσιμα δλους τους μαύρους του νησιού.

— Γιατί; την ρώτησα.

— Γιατί, μου άπάντησε, είναι τεμπέληδες και δεν θέλουν να εργασθούν στα κτήματά μας. Πολλοί απ' αυτούς για ν' αποφύγουν την εργασία, δραπετεύουν και κρύβονται στα δάση. Πάντα σφεδών τους ακολουθούν κι' ή γυναίκες τους. Κι' αυτές ή ίδιες στραγγαλίζουν τα παιδιά που γεννούν στα δάση, για να μην άκουστούν ή φωνές τους και τα κλάματά τους, και προδοθούν έτσι οι γονείς τους.

— Είναι φοβερό! είπα εγώ.

— Ό, έκανε ή κυρία Ντυμαρσέ, οι μαύροι είναι κτήνη. Δεν νοιώθουν κανένα ανθρώπινο αίσθημα μέσα τους. Σας συμ-

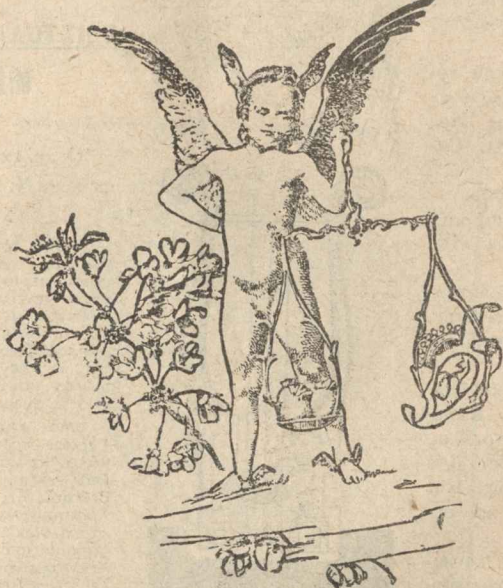
βουλεύω, μάλιστα, κύριε Μπελιέρο, να φυλαγώσατε απ' αυτούς που ζούν μέσα στα δάση. Ξέρουν πως αν τους πιάσουν, είναι χαμένοι. Μόλις ιδούν, λοιπόν, κανένα Εύρωπαίο, ή μιγάδα, τόν σκοτώνουν με δηλητηριασμένα βέλη.

— Κυρία μου, της άπάντησα, ναί, έχετε δίκιο, οι μαύροι πρέπει να σάς ή πηρετούν πρόθυμα, άλλ' είστε δεβαία και είναι έντελώς κτήνη όπως λέτε;

— Είμαι δεβαιότατη, είπε ή ώραία κροκίη. Δεν ξέρουν τί θα πη ούτε στεργή, ούτε έρω... Τους αξίζει κάθε τιμωρία που τους επιβάλλουμε.

— Έχει δίκιο ή γυναίκα μου, είπε και ο κύριος Ντυμαρσέ. Οι μαύροι είναι προωρισμένοι για δούλοι. Δεν είναι άνθρωποι όπως έμεις.

Ύστερα μιλήσαμε για διάφορα άλλα ζητήματα και τέλος τους άποχαιρέτησα. Την στιγμή που έφευγα, είδα στον κήπο, ο οποίος περιέβαλε το σπίτι, να παίζουν τα τρία χαριτωμένα παιδιά του κυρίου και της κυρίας Ντυμαρσέ. Είνα αλήθεια μια έντυγημένη οικογένεια. Και πολύ πλούσια. Έχουν άπέραντα κτήματα, τα όποια καλλιεργούν κάθε μέρα ά-



μέτροντοι μαύροι.

Μά θα ήθελα να ξέρω, αν ή κυρία Ντυμαρσέ χαμογελάει σε όλους έτσι γλυκά, όπως χαμογελούσε σ' έμένα. ***

18 Σεπτεμβρίου.

Είνα φοβερό. Έτσι πρέπει να γίνεται έσως, άλλ' όμολογώ εμπιστευτικά στον Ίδιο μου έαυτό, ότι το βρίσκω άπάνθρωπο. Ός τώρα είμαι ακόμα παραγμένος για ότι συνέβη.

Η εξερευνητικές μου μελέτες με άνάγκασαν να προνοήσω ποσότητες ως ένα άπαισιμα κρυμμένο μέρος του νησιού. Ήμουν όλοιστοιμος για κάθε ένδεγόμενο κι' είχα μαζί μου δύο πιστούς μαύρους.

Σε κάποια στιγμή, κάθησα να ξεκουραστώ στην σκιά μιας φοινίκιας. Έξαφνα τότε άκουσα μακρινό θόρυβο, που φαίνονταν σαν να προήρχετο από κρηγούς. Δεν μου έκανε μεγάλη έντύπωση, γιατί ήξερα ότι υπήρχαν πολλά έλάφια στο νησί. Άκουα με πολλή έντασή μου από πάντων τόν ήχο των κρηγετικών σαλπίνγων, που οι σκοποί τους μου θυμύ-

ζουν τα κρηγία στα όποια λάβαινα κι' εγώ μέρος, στην Γαλλία. Οι δύο μαύροι που με συνόδευαν, με περιέμεναν λίγο μακρύτερα μαζί με το άλογό μου. Κι' αυτοί, φαίνονταν να παρακολουθούν με προσοχή τους αντίπαλους του κρηγίου, αλλά δεν φαίνονταν καθόλου εύχαριστημένοι. Άπεναντίας, είχαν ύφος περίτρομο.

Κι' όσο ο ήχος πλησίαζε, τόσο οι δύο μαύροι φαίνονταν πιο άνησυχοι, και τέλος ήρθαν κοντά μου.

Έξαφνα τότε μεγάλος θόρυβος άκούστηκε μέσα στους ύψηλους και πυκνούς θάμνους που ήσαν εκεί γύρω, και με μεγάλη μου έκπληξη είδα να προβάλλουν μέσα από τους θάμνους όχι έλάφια, αλλά τέσσερες μαύροι, οι όποιοι έσταξαν ιδρώτα κι' αίμα. Η φωνή των δύο μου συνοδών, οι όποιοι εξαφανίστηκαν άμέσως, μου έδωσαν να καταλάβω ότι οι τέσσερες αυτοί μαύροι ήσαν φυγάδες.

Εγώ πήρα άμέσως το όπλο μου στο χέρι μου, αλλά δεν πρόφτασα να πυροβολήσω, γιατί οι τρεις φυγάδες εξαφανίστηκαν τρέχοντας μ' άστραπιαία ταχύτητα.

Μόνο ο τέταρτος, ο όποιος φαίνονταν κατάκοπος, και είχε μια πληγή στο ένα του πόδι, δεν μπόρεσε ν' ακολουθήσει τους συντρόφους του. Με κυττάζε με βλέμμα έκτεντικό, και τόλμησε να με πλησιάσει, κουσαίνοντας. Γονάτισε κατόπιν μπροστά μου και σήκωσε τα δύο του χέρια έκτεντικά.

Κατάλαβα τότε ότι παραδιδόταν στο έλεός μου.

Θέλησα να τόν καθυσυχάσω με μια χειρονομία, με την ίδια στιγμή πρόσβλασαν από τους θάμνους πελώρια μερικά άγρια σκυλιά σαν αυτά που χρησιμοποιούμε στην Γαλλία για το κυνήγι των λύκων.

Μόλις τα είδε ο μαύρος σηκώθηκε για να φύγει, αλλά δεν μπόρεσε και σωριάστηκε πάλι κάτω. Ύστερα, με μια άτελειμένη προσπάθεια, κατόρθωσε κι' άκούμπησε στον κορμό ενός δέντρου, τρέμοντας συγχωρομ.

Τότε τα σκυλιά τόν περιεκύκλωσαν άμέσως, και άρχισαν να γαυγίζουν δυνατά, όπως θα γαυγίζουν έναν περιεκύκλωσαν ένα έτοιμοθάνατο έλάφι.

Α, δεν φανταζόμουν ποτέ, ότι θα γινόταν στον κόσμο, ένα παρόμοιο κυνήγι με θήραμα ανθρώπινο.

Έξαφνα, ένας ώρατος νέος καβαλλάρης φάνηκε στην καμήλη του μονοπατιού. Φορούσε πλατύγυρο καπέλλο, κοστόμι σκούρο γαλάζιο και μπότες κίτρινες. Είνα πρόσωπο θελκτικώτατο αλλά σκληρό. Τόν κυττάζε με προσοχή, κι' έξαφνα άκουσα μια κρηγή έκπληξης. Ο ώρατος εκείνος καβαλλάρης ήταν ή κυρία Ντυμαρσέ!...

Τρεις άκόνη καβαλλάρες, εκ των όποιων ο ένας ήταν ο κύριος Ντυμαρσέ, έσπευσαν κοντά της. Ύστερα έστασαν διάφοροι ύπηρέτες και άκολουθοι, άσπροι, μιγάδες και μαύροι, σπεύδοντας στην πρόσκληση των σαλπίνγων.

Ο δυστυχισμένος φυγάς, περιτριγυρισμένος από τα σκυλιά, κυττάζε με μάτια δλάνοιχα από τόν τρόμο, τις φοβερές

σταγόνες που τόν άπειλούσαν.

Τέλος, ο άρχηγός των κυνηγών, πλησίασε τόν φυγάδα και τόν χτύπησε με το σπαθί του στις κνήμες. Έκείνος έπεσε χωρίς να φωνάξει καθόλου. Τότε τα σκυλιά έπεσαν άμέσως δια μαζί επάνω του.

Οι σαλπινγκται άρχισαν να παίζουν σκοπούς θριαμβευτικούς, όπως στα κυνήγια τών ζώων.

Και σε μια χειρονομία της κυρίας Ντυμαρσέ, ή όποια κυττάζε περιφρανα από το άλογό της, ο άρχηγός των κυνηγών κατόρθωσε να κόψει με μια μόνο σπαθιά, το κεφάλι του μαύρου, ενώ τα σκυλιά κατεδρόχθιζαν το σώμα του!...

Ο άρχηγός έδειξε το κεφάλι στους παρευρισκόμενους κι' ύστερα το έδεσε από τα μαλλιά στην σέλλα του άλόγου του.

Η κυρία Ντυμαρσέ, ήξερε ότι άλλοι μαύροι είχαν κατορθώσει να ξεφύγουν και με ρώτησε αν τούς είδα.

Μά εγώ της είπα ότι δεν είδα κανένα. Ήταν άλλοιστε πείρα άργά, κι' έπρεπε να επιτρέψουνε όλα στα κτήματα. Θέλοντας και μή, τους άκολουθήσα κι' εγώ για να μην φύγω όλοιστοιμος.

Έτσι μās άναγκάζουν να φερόμαστε από οι μαύροι! μου έλεγε ή κυρία Ντυμαρσέ. Το κεφάλι αυτό τώρα θα το καρφώσουν σ' ένα κοντάρι και θα το περιφέρουν στην πόλη και στα κτήματα για παραδειγματισμό.

Ενώ δεν έλεγα τίποτα.

Έξαφνα, καθώς πηγαίναμε συναντήσαμε ένα όμιλο μιγάδων. Ο ένας από τους μιγάδες αυτούς έφερε μια νεαρά άρπαγία, δεμένη μ' ένα χοιρό σχοινί από τόν λαϊμό. Ήταν κι' αυτή μια «φυγάς». Η γυναίκα φαίνονταν να υποφέρει φοβερά. Έξαφνα, σηκώνοντας τα έλέμματα της είδε το κοιμένο κεφάλι που σάλευε ρυθμικά, καθώς το άλογο προχωρούσε... «Ωμηση τότε επάνω σ' αυτό το φριγτό λείψανο, και το έσφιξε παράφορα επάνω στο στήθος της, θυάζοντας κραυγές φοβερές, ή όποιες δεν είχαν τίποτα το ανθρώπινο.

Χρειάστηκαν τρεις άντρες και πολλά γυπνήματα με το μπαστούνι, για να τήν άναγκάσουν ν' αφήσει το οίκτρο εκείνο κεφάλι.

Ήταν, φαίνεται, το κεφάλι του αγαπημένου της.

Πώς, λοιπόν, ή κυρία Ντυμαρσέ μου είχε πεί ότι οι μαύροι δεν νοιώθουν κανένα αίσθημα; Μολονότι ή κυρία Ντυμαρσέ, χαμογελώντας μου πολύ γλυκά με προσκάλεσε να πάω να δειπνήσω στο σπίτι της, δεν πήγα. Κι' όμολογώ ότι εκείνη την νύχτα δεν μπόρεσα να κοιμηθώ.

Την άλλη μέρα, καθώς περνούσα από την μοναδική πλατεία της πόλεως, είδα εκεί μαζεμένον κόσμο πολύ. Επρόκειτο να έκτελεσθή μια άρπαγία φυγάς. Μου την έδειξαν. Ήταν εκείνη που είχα ιδεί να τήν σέρνουν δεμένη από τόν λαϊμό, εκείνη που είχε άγκαλιάσει με τόσο πόνθος το κοιμένο κεφάλι του μαύρου.

Ήταν καταχαρούμενη γιατί θα τήν σκότωναν. Τα μάτια της έλαμπαν, το στόμα της γελάσε, και τα κατακόκκινα γέλη της άφριναν να φαίνονται τα κάτασπρα δόντια της.

Προχώρησε γρήγορα-γρήγορα στον τόπο της έκτελέσεως, κι' έσκυψε γελώντας πάνω το κεφάλι της κάτω από το σπαθί του δήμιου.

Γιατί γελούσε έτσι; Πίστευε πως θα πήγαινε κάπου ν' ανταμώση τόν αγαπη-



ΜΙΚΡΕΣ ΘΑΙΒΕΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΛΑΖΑΡΟΣ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΖΙΟ

Ο γέρο Λάζαρος στεκόταν δοθός μπρός στην παράγκα του, καπνοσπασμένος και τυλιγμένος σ' ένα λεπρό σάλι, που έκανε διπλές στ' άδυνατισμένο του σώμα.

Παρατηρούσε την κρηγιμένη και σιωπηλή έσοχή, στην όποια ο σκελετός μερών ξεφύλωνόταν δένοντας, κάτω από τη στενωχρή ύγρασία του σούρανού, έκαναν πιο άλλοτε το τοπίο.

Κύτταζε το μολυβένο σούρανο και στα μάτια του έλαμπε ο πυρετός της πείνας.

Η παράγκα του σκεπασμένη με μια πέτρα, που είχε θάψει από τη βροχή, έμοιαζε στο σάλατο με πελώριο τέρας, όλο κόκαλα και πετοι παρλιόμυα.

Μια μέρα είχε να φάει. Το τελευταίο κομμάτι του ψωμιού—όχι περισσότερο από δύο μπουκέτες—το έφαγε το πρωί της ίδιας εκείνης μέρας ο γιος του, το φτωχό εκείνο ανθρώπινο πλάσμα, με το κεφάλι το φαλακρό και φουσκωμένο σαν πελώριο κοκοκίνα.

Η κοιλία του ήτανε πιο άδειανη κι' από το ταμπουρόλο εκείνο, που χτυπούσε για να κινήσει την προσοχή των διαδοτών και να τους κάνει να πληρώσουν μια πεντάρα για να ιδούνε το ατάσιο εκείνο φαινόμενο, το τέρας, το παιδί του!...

Δεν φανόνταν όμως ψυχή ζωντανή και το παιδί έμεινε μέσα στην παράγκα, ριγμένο πάνω σ' ένα σωρό από παλιοκουρέλια με τα μικρά του πόδια κουλουριασμένα, τρίζοντας τα δόντια του από το σπασμό του πυρετού, ενώ ο χρόνος του ταμπουρόλου, το ζάλιζε το μυαλό.

Από τόν σκοτεινωμένο ούρανό έπεφτε μια βροχή ψυλή, άδίκαιη, άσπασμένη, βροχή που περνούσε το κάθε τι κι' έβγαινε ίσα με το κόκαλο, παγώνοντας το αίμα.

Ο θόρυβος του ταμπουρόλου χανόταν χωρίς ήχο μέσα στη θλιβερή έκταση του φθινοπώρου δειλινού κι' ο Λάζαρος, χτυπούσε, χτυπούσε, όρθος, χλωμασμένος, αλάνητος, ευθιόντας τα μάτια του στο σκοτάδι, σαν να γύρισε κάτι για να φάει.

Γύρισε δύο-τρεις φορές προς το έσωτερικό της παράγκας και τα μάτια του συναντήσανε τα μάτια του παιδιού του, γεμάτα από άγέφραστη όδυνη...

Δεν φανόντανε ψυχή. Ο ίσκιος ενός σκελετού επρόβαλε από ένα στενωχάκι, πέσας από μπροστά του με την ούρα στα σκέλια και στα μιάτρες πίσω από την παράγκα, να ρεκανισή ένα κόκαλο, που ο Θεός έφερε, από το βέημα.

Το ταμπουρόλο σάπασε τώρα. Το μολυβένο φύλλα, κάτω από τα πλατάνια κι' ύστερα δια ήσυχας.

Μέσα στη γαλήνη άκουγόταν μόνο το γαβλισμα του σκυλιού, ο θόρυβος της γεροσυνής και κάπου-κάπου το δογγήτο του παιδιού—δογγήτο που λές κι' έβγαινε από λαούγγι στον γαλιόμενο!...

Πιστεύουν λοιπόν κι' οι μαύροι στην άθανασία της ψυχής; Δεν είναι τόσο κτήνη, όσο νομίζει ή κ. Ντυμαρσέ.

Έκείνο για το όποιο είμαι βέβαιος, είναι ότι οι λευκοί τύραννοι τους έχουν κρυμμένα στο βάθος ένστικτα πολύ πιο κτηνή—δη απ' τα δικά τους... Άποδείξεις ή κ. Ντυμαρσέ, την όποια δεν μπορώ ούτε ν' άντικρύσω πειά... Μάλιστα μου φαίνεται τώρα ότι δεν μοιάζει καθόλου με την Κλαίρη μου.

ΚΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οι επιθυμούντες να συμβουλευθούν τόν Ιατρόν των «Παναθηναίων», πρέπει να γράφουν στον φάκελλο των έπιστολών των τη φράση: «Δι' ε' ε' ο'ν' Ι' α' τ' ρ' ο' ν'».

Γ. Ν. Τ., Μακεδονία. Το ταίγάρο κόβεται, αλλά όχι κι' εύκολα βέβαια. Άρχιστε λοιπόν να το ελαττώνετε κατά ένα ή δυο ταίγάρα την ημέρα ή στις δυο ημέρες. Αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος, ο πιο άποτελεσματικός. Κι' όταν φτάσετε στο τελευταίο ταίγάρο να το κόψετε κι' αυτό, έχετε στην τσέπη σας καυκάλλες για να τις πιπιλίσετε και ν' άντιγράψετε κατά της επιθυμίας του καπνίσματος. Για την άλλη περίπτωση που μās ρωτάτε, πρέπει να λάβετε σοβαράς αποφάσεις. Σας άπειλει άναπόφευκτος κίνδυνος. Κάνετε περιπάτους, γυμναστική, τούς και τοπικές ψυχρολουσίες το βράδυ, πριν κατακλιθήτε. Επιδιήγητε—προς Θεού!—στον εαυτό σας. Δεν είσαστε δά και μικρός.

Μ. Ν. Ρ., Θεσσαλονίκη. Πάστε κανένα διουρητικό. Και μην άνησυχείτε, έρ' όσον απέχετε τών σχετικών κινδύνων.

Φ. Π., Δράμα. Έχετε όμοιο να διαμαρτύρεσθε γιατί ή κιοστήρες, ίδιως στα πόδια, είναι εξαιρετικά έντολμητες. Σας συνιστά ποδόλουτρο κάθε τρεις μέρες με άλκατο νερό (1 κουτάλι σούπας άλάτι σε μια όκά νερό) και κατόπιν επάλειψη με Desitinе pain.

Α. ν. π., Άρτα. Πρόκειται περί κοινής στυτικής άμης, συχνής σε νέους της ηλικίας σας. Είδατε όμως τι λάβατε με τα πρακτικά φάρμακα; Τώρα σας συνιστά μόλις άρχίζουν να κινούνται τα σπείσματα στο κέντρο, να τα τριπάζετε με μια καμένη δελόνα και να τα πιέζετε με καθαρά δάχτυλα, να ν' άδειάσουν. Κατόπιν βάψετε άλολη Propiden. Έχετε δε ύπ' όψην ότι χρειάζεται καφός και ύπνο.

Α. ν. Δ. α. ν., Τρίτολη. Έρ' όσον αυτό που άναφέρετε συμβαίνει άπασι ή ός της έβδωμάδος, δεν ύπάρχει λόγος άνησυχίας. Μαζώ με τ' άλλα που σας συνέστησε ο γιατρός σας, καλό είναι να κάνετε καθημερινώς μισή ώρα συνηθιστή γυμναστική. Έπίσης μεγάλη προσοχή στην τοπική καθαριότητα.

Α. α. μ. Δ. α. μ. σ., Θεσσαλονίκη. Υποπτεύομαι κανένα έδρσορρίγγιο. Καλά θα κόμειτε ν' άφήσετε τα φάρμακα αυτά και να εξετασθήτε από κανένα χειρουργό της πόλεως σας. Για τη δυσκολιότητα σας συνιστά από μια κουτάλα της σούπας που του ήνουν Huile de paraffine.

Α. ο. η. ν. Β., Ένταβια. Μην άνησυχείτε. Δεν είναι τίποτε σπουδαίο. Παροδική άτονία. Κάνετε περιπάτους και τρώγετε πιο καλά. Όσο για το ζήτημα της μεμβράνης, αυτή θα φτάσει στο σημείο που πρέπει μόνη της. Πάντως, τις περισσότερες άφροσφιας, κόμειτε άπασαν άποκρίμανση. Π. Ρ. σ. ε., Ένταβια. Είναι άνάγκη να μου γράψετε αν το νόσημα που άναφέρετε στην έπιστολή σας το θεραπεύσατε άλλιως. Π. Μ. η. ν. Σπάρτη. Η περίπτωση για την όποια μου γράψετε, είναι άποτέλεσμα τών νοσημάτων που άναφέρετε. Θα περάσει μαζί με το τελευταίο έλκωμα. Πάντως μην άνησυχείτε, και το σπουδαίοτερον, μη διατάζετε ποτέ να έσπαστείτε και να συμβουλευέστε τόν γιατρό σας. Ο. σ. φ. α. η. ν., Ν. Φάληρον. Και σάς, σάς συμβουλεύω να έπισκεφθήτε τόν γιατρό σας, Πιδοάση, βέβαια, να μην είναι τίποτα το σημαντικό. Μπορεί όμως να υπάρξουν άνάγκη τακτικής επάλειψας.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Αηλούμεν και αλλί' ότι εν 'Αθηναις την άναπροσωπείαν διά την κατά φύλλον πόλησιν του περιοδικού μας «Παναθήναια» άνεθέσανεν από της έκδόσεως του έτος την 'Εταιρείαν «ATHENS NEWS AGENCY» 308-310 West 58th St. και ο παρουσιάζομεν εν 'Αθηναις ως άντιπροσώπου του περιοδικού μας κ. Κ. Καλοφύλλου έτα πια άναπροσωπεία και κακώς πρᾶττει προσοχάς εφ' ός τοις όθους. Προσκαλούμεν πάντας τούς εν 'Αθηναις μετακαλητάς του περιοδικού μας, όπως άπεσθύνονται εις την άναγνωσκόμενην παρά ήμων ως άνω 'Εταιρείαν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ



ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

(ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΖΑΚΥΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σ' αυτή την ψυχολογική θέση βρισκόταν ο Λάντζας, διαν, δυο ημέρες μετά τη συνάντησή των δυο φίλων, απαντήθηκε με τη Νανά που Κεφάλια σε κάποια απογευματινή. Ήταν πολλές γυναίκες-κοσμοσ στο άρχοντο εκείνο σπίτι, κι οι άντρες, μικρές μεγάλες, που είχαν ακούσει πως ο Ρίκος είχε δεχτεί να σκέπτεται για γάμο — τόσο μόνο — του έκαναν περισσότερα κι από τα συνηθισμένα νύμφα και κομπλιμέντα. Έκείνος όμως είχε από τον τη Τζένη και τις ευρήσεις όλες άσημαντες και ταπεινές.

«Είδες; συλλογιόταν με λύπη και με φούγκα. Ήξερε πως θα-μα κι' εγώ και δεν ήρθε σήμερα για να μάποφύγη. Θάχαμε την άρ-ρωστη...».

Κι' αυτό ήταν αλήθεια...

Ήξερα να είδε μπροστά του τη Νανά του Κεφάλια. Ξέρουμε πως ύστερα από τη Τζένη, προτιμούσε αυτήν. Του άρεσε πάντα, ήταν του γούστου του. Σα γυναίκα μάλιστα, θαφερή, σεμνοπαική, αφράτη, τον ικανοποιούσε περισσότερο κι' από την αλ-θέρια Τζένη. Λοιπόν, εκείνο τάπημα του άρεσε περισσότερο από κάθε φορά! Κι' αλίπα ήταν βέβαια ο τρόπος που τον κοίταζε, που του γελούσε και του μιλούσε ή νέα κοπέλλα, ξέροντας από τη φιληνάδα της πως ήταν η πιο έλκτική του. Φυσικά, δεν του είχε ούτ' ένα λόγο παραπάνω, δεν του έδειξε πως ήξερε το παραμικρό, μπόρεσε πάλι να κρατήσει όλη της την περιφάνεια και την αξιοπρέπεια. Μά χωρίς να το θέλει, χωρίς να το καταλαβαίνει, είχε μεταμορφωθεί. Ποτέ ο Ρί-κος δεν την είχε ιδεί τόσο διαφορετική. Τα μάτια της μάλιστα έλαμπαν και μιλούσαν τόσο αλλοίωτα! Και σε λίγο εκείνος συλλογιόταν: «Πήγα εγώ να γυρίσω...».

Μ' αυτό ίσως ήθελε κι' η Τζένη, αυτό επέδωξε με το τέχνα-σμά της: να κάνει το Ρίκο να προτιμήσει τη Νανά και να την αφή-σει ήσυχη. Γιατί ήξερε, πως αυτές τις δυο-πρεις ημέρες που θα με-σολαβούσαν ως να δώσει απάντηση στον πατέρα της, ήταν αδύνατο να μη συναντηθούν κάποιο εκείνος οι δυο — στο θέατρο, στο Καζίνο, σε κανένα φιλικό σπίτι, στον περίπατο επιτέλους...

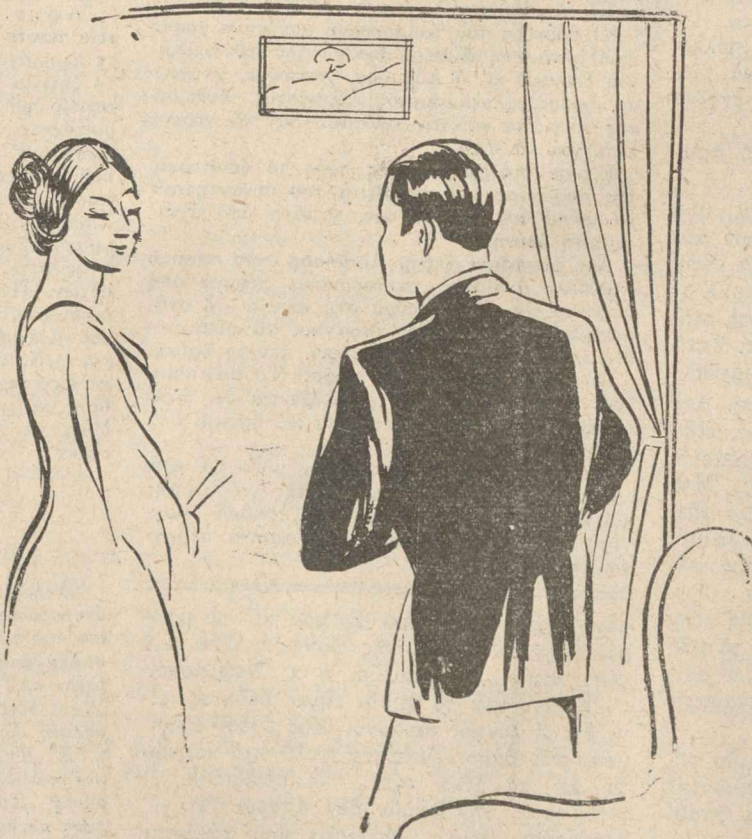
Και νά! Τό μεσημέρι εκείνο, ο κόντε Δερίδας γνώρισε στο σπίτι του ξεφρενισμένους, «Αν τον έ-παινες από τη μητέρα, θαύμαζε. Βρόντησε δυο-τρεις πόρτες, μιλή-κε στην τραπέζια όπου τη στιγμή εκείνη βρισκόταν η γυ-ναίκα του, αναζήτησε με τα μά-τια, χωρίς λ'είναι, την κόρη του και, ως βλέποντάς την, άρχισε να φωνάζει: — Πού είναι η Τζένη;... που-ένε;... Πέστε της νύχθη έ-δω!... Άμέσως!... Τη θέλω!... — Τι έσπάρθηκε; έχαμε τρο-μαγμένη ή κοντέσσα.

— Πού είναι η Τζένη;... που-ένε;... Πέστε της νύχθη έ-δω!... Άμέσως!... Τη θέλω!... — Τι έσπάρθηκε; έχαμε τρο-μαγμένη ή κοντέσσα.

— Τώρα θάκούσης! τώρα!... Η κοντέσσα χτύπησε το κον-δοβί κι' έδωσε διαταγή να ποιν-στη Τζένη πως τη θέλει ο πατέ-ρας της. Κι' ως που νύχθη εκεί-νη — που να ήταν; στο σταύλο ή στον αναμμένο; — ο κόντες συλλογιόταν και ξεφρενίστηκε, χω-ρίς να πει τίς έρωτικές της γυναι-κές του.

«Επιτέλους η Τζένη ήρθε. Κι' άμέσως μόλις την είδε, ο πατέ-ρας της στάθηκε μπροστά της με σταυρωμένα χέρια και την άρ-χισε: — Βλέπεις; βλέπεις λοιπόν τί-μοι κάνεις με τις αναβολές σου και τις προθεσμίες σου;... Δε σ'α-νέω τίς θέλω!... Τίς θέλω!... — Τι έσπάρθηκε; έχαμε τρο-μαγμένη ή κοντέσσα.

— Βλέπεις; βλέπεις λοιπόν τί-μοι κάνεις με τις αναβολές σου και τις προθεσμίες σου;... Δε σ'α-νέω τίς θέλω!... Τίς θέλω!... — Τι έσπάρθηκε; έχαμε τρο-μαγμένη ή κοντέσσα.



Ο Λάντζας απαντήθηκε με τη Νανά του Κεφάλια, σε κάποιο απογευματινό...

αυτός; Άκούτε; «Ως μη γενομένη»... Πάει!... χάσαμε την τύχη μας! Κι' από τί; Από την ανησυχία σου, από τη μωρία σου!... Μά ήταν να το σκεφθής τέτοιο πράγμα; Ήταν να μην λής άμέσως το ναι, μ' όλη σου την καρδιά;... Τι να σου κά-μω! Φταίω εγώ που σε ρώτησα!... Έπρεπε να μη σε ρωτήσω κα-θόλου, να σου τον φέρω εδώ και να σου πω: «Νά, ο άραβονιστής-κός σου!»... Κι' ως κοιτούσες να μιλήσει!... Έτσι έκαναν οι παλιοί, έτσι κάνουν και σήμερα οι φρόνιμοι πατεράδες!... Μά που να φαν-ταστώ, που να φανταστώ πως υπάρχουν στον κόσμο και σκαβοί που δε θέλουν το φως τους!... Α. Τζένη! Τζένη! Σε βεβαίω πως ε-κείνη που λήγει κοπέλλα!... Από δω κι' εμπρός, δεν έχει! Δε θα σε ξεαρωτήσω για τίποτα! Θα κάνω για σένα εκείνο που ξέρω εγώ. Όπως τόκανα όταν ήσουν μικρή, ανήλικη. Γιατί βλέπω πως τα ίδια μωλιά έχεις και τώρα που μεγάλωσες!... Τα ίδια!... Τά ελπε αυτά αγριεμένος. Καμιά δεν μπόρεσε, δεν τόλμησε να τον διακόψει. Και μόνο σαν έπαψε μόνος του κι' έπεσε εξαντλημένος σε μια καρέκλα, η Δερίδα έλεγε: — Τι κακό!... Αληθινά η Τζένη κλώτσησε την τύχη της!... Λυπάμαι τόσο πολύ!

Η Τζένη μιλούσε. Ήταν η πρώτη φορά που άκουγε τον πατέρα της να της μιλά έτσι άγρια. Άλλά η χαρά της που γλύτωσε απ' το με-γάλο κίνδυνο ήταν τόσο, που παρμέναζε κάθε άλλο αίσθημα. Όλη της η προσοχή τώρα ήταν να κρύψει αυτή τη χαρά. Και δε μι-λούσε από φόβο μην την προδώσει... — Κι' εγώ λυπάμαι άλλο τόσο, έλεε ο κόντε Δερίδας, μά τι μπο-ρώ τώρα να κάνω;... Μου φαίνεται πως το κακό δεν έχει περα-ταίσει...

Αυτό το «μου φαίνεται» έχαμε τη Τζένη πάλι ν' ανησυχούσε. Τι έσκόπευε να κάνει ο πατέρας της; Μη θάδανε εξηγήσεις; μη θα δοκίμαζε να φέρει πίσω το γαμπρό;... Και με προσοχή τη μετά-νοια, μ' ενδιαφέρον τάχα για τη εθροσότητα, ρώτησε: — Μά τι το άπαντήσατε;

Ο κόντε Δερίδας παραμέρησε πάλι: — Και τι ήθελες να του άπαντήσω; Πώς άργησα, γιατί το σκε-πόταν ή θυγατέρα μου; Ή να πείσω στα πόδια του, να τον παρα-καλέσω;... Α, ίσως και! «Αν

έκείνος είναι ο Ρίκος ο Λάντζας, μά κι' εγώ είμαι ο κόντε Νατάλες Δερίδας! Περιόριστην μόνο να εκφράσω τη λύπη μου για την πα-ρεξήγησή. Και θεούρησα την πρό-ταση εώς μη γενομένη. Μπορού-σα κι' άλλο;... Κόπιασε, κο-πάστε τώρα να το διορθώσετε έ-σείς!... Πάλι, αν το μετανιώ-ση... Αν θεωρήσει άρκετά ικανο-ποιητική την έκφραση της λύπης μου για την παρεξήγησή... Μά δεν το πιστεύω, δεν το πιστεύω!... Αιτός; Είπε τόσο περιήφανος!... Πάει, σάς λέω, τελείωσε!

Αιτός της γνώμης ήταν τώρα κι' η Τζένη. Άφου ο πατέρας της, άλλο τόσο περιήφανος κι' αὐ-τός, δεν σκόπευε να κάνει κανένα άλλο δάδημα, δεν ήταν φόβος να μετανιώσει ο Ρίκος και να ξανα-γυρίσει στην πρότασή του. Δέ βα-ριέσαι! Τώρα θα γύρινε τη Νανά. Είχε γλιτώσει οριστικά.

Μ' αυτό το αίσθημα της ασά-φειας, δεν την ένοιαζε και τόσο για τους θυμούς του πατέρα της και τις γνώμες της μητέρας της. Τους έκανε πάντα τη λυπημένη, τη μετανιωμένη, μά διευκολυνόταν προβάλλοντας πως δεν μπορούσε να πει άμέσως το ναι για ένα πράγμα που καλά ή κακά, δεν της άρεσε απ' την αρχή. Και περιέμενε το άπαιτήσιμο...

Δεν άργησε. Σε λίγες μέρες, αντιπρόσωπε με τη Νανά του Κεφάλια στο Ψή-λομα, την ώρα του περιπάτου. Ή

Τζένη ήταν με τους γονείς της, ή Νανά μόνο με τη μητέρα της. Έ-νόθραν. Οι τρεις γέροι έμεναν πίσω και τα δυο κορίτσια τράβηξαν μπροστά. Ή Νανά φαινόταν αλλοιώτικη. Κι' η Τζένη κατάλαβε ά-μέσως πως κάτι ευχάριστο είχε να της έμψιστευη. Μά σά να φε-ρόταν να το βγάλει απ' το στόμα της, κοίταζε γύρω της, πίσω της, κι' έλεγε άλλα...

Η Τζένη δεν έδούταζε: — Ποιόν χαρούμενη σε βλέπω, της έλεε. Μήπως;... — Σούτ, γιά το Θεό! Έχαμε άμέσως ή άλλη. Δεν τό ξέρει ακόμα κανένας...

— Άλλά εκείνο που μου προέκυψε, έγινε! — Σε ζήτησε; — Στά!... Ναι!... Χτές έστειλε άνθρωπο στον άδερφό μου...

— Α, τι χαρά!... Και τελείωσε; — Άκόμα, άλλα... τελειώνει. Ο Τζωρτζής απάντησε πως είχε

πολύ ετοιμής και πως δεν έχει παρά να ρωτήσει, για τον τύπο, τη μαμιά και μένα. Σήμερα θάδανε την οριστική απάντηση. Κι' αυτή την ώρα είναι στο Καζίνο και μιλεί με τον προξενιτή. Στο γυρισμό, θα μάς πει.

— Είσ' ετοιμασμένη; — Πολύ!

— Τι μωρ' έλεγες λοιπόν;... — Ξέρω κι' εγώ;... Άνοησία μου... Άμα χωριστήκαμε, το σκέφτηκα. Είπ'εθα, αν αλήθεια αυτός ο άνθρωπος με ρω-τήσει;... Τό μόνο, τό μόνο που μ' έκανε δυστυχισμένη, ήταν ή διαφορά της ηλικίας... Αυτό κιάλα δε σου ελτα;... Έτυχε λοιπόν, την άλλη μέρα να τον ιδώ σ' ένα σπίτι. Δεν ξέρω αν ήταν επειδή τον έβλεπα με την ιδέα. Μά μωρ' φάνηκε τόσο αλλοιώτικος!...

— Νεότερος, έ; — Παρά πές!... Αυτός σοβαρός;

Κάθε άλλο! Δε θα τον ξεχάριζα πιά απ' τον Πέτρο. Κι' ελτα: εάν με ζή-τησε, θα τον πάσω!... Και νά, απόψε τελειώνει!... Τι ξερνάω, τί άρασι-ζω!... Τζένη μου, ελν' ετοιμα-σμένη!... Άγαπητή μου! Τζένη, έμ-χαις διόλωνα και στο δικό σου!... Ποτέ δεν θα ξεχάσω πως από σένα τό προξενιάσα, και πως έσύ πρώτα-πρώτα μ' έκαμες νάλλάξω γνώμη και νάχτισω να βλέπω μ' άλλα μάτια αυτόν τον άν-θρωπο!

— Σε συγχαίρω με την καρδιά μου, Νανά! Κι' ελν' ετοιμασμένη όχι μόνο για τη λαμπρά σου τύχη, άλλα και για-τί μπόρεσα έτσι να σου ανταποδώσω κάτι από τα πολλά που σου χρωστώ. Μικρό βέβαια, ελάχιστο, γιατί αυτό θα γινόταν και χωρίς μένα. Άλλά, αυτό μπόρεσα, αυτό έκανα: να σου τό πω μόλις τό έβλεπα κατά τύχη, και να σ'α-νταποδώσω, να σ' ενθαρρύνω όταν σε έλ-δα να διατάξεις.

— Και τό λες μικρό αυτό; έλεε ή Νανά.

Και συλλογιόταν: «Και που νάξε-ρες, πως έκείνα σου τάλεγα έτσι, απ' τό χαμόρι μου!...».

Συγχαρόντας ή Τζένη συλλογιόταν: «Και που νάξερες πως έκείνα γύρινε πρώτα και πως για νάγινωθ' εγώ, ελσα τώρα τόσο ετοιμασμένη!...».

Όλη αυτή την όμιλία, οι δυο φί-λες την έκαναν διασκεδασμένη, παλατώντας κάθε τόσο, πότε για να μην άκούση κάποιος που περνούσε από κοντά τους, πότε για να χα-ροχήσουν ένα γνωστό. Προχώρησαν έτσι ως τό γεφύρι έκείνου που τό λένε «Οι μικροί» από τ'όλοσφύγγιλο σχήμα της καμάρας του. Και κοινοστάθηκαν, για να πλησιάσουν οι γέροι που είχαν μείνει πολύ πίσω.

— Θα γυρίσουμε; ρώτησε ή Νανά.

— Ναι, παιδί μου, ελνε άργά, έλεε ή Κεφάλια.

Έκτοτε μεταβολή. Κι' επειδή τα κορίτσια τά είχαν πει, οι δυο παρέες άνακαταβήκαν: Μπροστά ή Δερίδα με τη Νανά απ' τό ένα μέρος και με τη Τζένη απ' τό άλλο. Πίσω, μά σε πολύ μικρή ά-πόσταση, όπως και να κοινοστάζονταν, ο Δερίδας με την Κεφάλια.

Έτσι, με γοργό κάπως βήμα — έτρεχε ή Νανά χωρίς να δειχί και τους παρέαυσε όλοις — έφτασαν ως τη Μητρόπολη κι' έτοιμους τό στενό προς την πλατεία. Στη γωνία που σχηματίζει αυτό τό στενό με την πλατεία, ήταν τό Καζίνο. Περνώντας, ή Νανά κοίταξε απ' τις πλαγιές πόρτες μέσα στις σάλες του Ιούλιου, μην άνακαλίξη τον άδερφό της να μιλή σ'ε καμιάν άρεχη με τον προξενιτή. Άλλά δεν τον είδε. Μπορεί νάχταν πάλι κι' άπάνω, να μιλήσουν καλύτερα, στο άναγνωστήριο, στη σάλα του χορού ή και στο γκαρείο της έφορείας. Μπορεί ακόμα νάχταν τελειώσει και χωρισθεί. Όπωςδήποτε, εκεί ο Τζωρτζής είχε δώσει ραντεβού στη μητέρα του και στην άδερφή του. Κι' ή Κεφάλια σταμάτησε απέξω από μιά πόρτα.

— Έμεις, έλεε, θα καθήσουμε λίγο στο Καζίνο. Έρχόμαστε και σεις!

— Μά και μεις θα καθήσουμε, έλεε ο κόντες. Έλστε. Μπήκαν από την πλανή έκείνη πόρτα στη σάλα του μιλιάρδου,

κι' έπειδή είχε πολύ κόσμο, πέρασαν στην μπροστινή και καθήσαν σε μιά γωνιά, όπου υπήρχε ένας καναπές, ένα τραπέζι μπροστά του και δυο-τρεις καρέκλες γύρω στο τραπέζι. Ήταν δα τό μόνο άδειανό μέρος και στη μπροστινή αυτή σάλα που έβλεπε στην πλατεία. Ό-λοι οι καναπέδες όλόγυρα ήσαν πασιμένοι. Γιατί απ' τον περίπατο τους στο Ψήλομα, τό βράδυ-βράδυ, οι άριστοκρατικές οικογένειες καταστάλαξαν στο Καζίνο. Λίγοι εξακολουθούσαν τό συλλογισμό στην πλατεία, για να καθήσουν ύστερα κι' αὐτοί. Ο κόσμος που τη μιά-ριζε κεινη την ώρα, ήταν όσσοι ή λαϊκοί, που μόλις είχαν τελειώσει τις δουλειές τους και δεν είχαν καιρό όπως τις Κυριακές και τις γιορτές, να κάμουν και περίπατο στο Ψήλομα.

Στη σάλα, οι λάμπες ήταν άναμμένες. Ο άλαττός άνηχούσε ζωηρός, γιατί οι κοιρασμένοι, που έβρισκαν άνάπαυση σε ώρα κα-θίσματα, σε ζεστή άτμοσφαίρα, κάτω από γλυκό και μέτριο φως — οι λάμπες τότε έκαιγαν με λάδι ή με πετρέλαιο — γινόταν εύθυμοι. Μόνο ο κόντες Δερίδας ήταν λιγάκι μελαγχολικός. Κι' είχε βέβαια τό λόγο του. Εγγενώς όμως πάντα, μιλούσε στις κυρίες σαν κα-βαλλιέρους και προσπαθούσε να δείχνει πως δεν είχε τίποτα, ούτε με τη Τζένη...

Σε λίγο, από την μπροστινή τζαμιά, μπήκε ο Τζωρτζής ο Κεφάλιας. Ήταν μόνος. Και βλέποντας τη μητέρα του και την άδερφή του, έτρεξε κοντά τους με χαρά.

Η Κεφάλια τον ρώτησε με τά μάτια.

— Τελείωσε, όπως ήθελε ο Θεός! της άποκρίθηκε σιγά.

Μ' αυτό, πίκουσαν όλοι γύρω στο τραπέζι. Κι' ή Δερίδα, που κάτι να ύποπτευθηκε, έλεε:

— Όλοι είστε χαρούμενοι σήμερα. Κάτι πολύ ευχάριστο θα συμβαίνει...

Η Κεφάλια τότε άλλαξε από μιά ματιά με τό γιό της και με την κόρη της. Και σά να της έδωσαν την άδεια με κανένα νόημα, άνήγγειλε με χαμη-λή φωνή μά με συγκίνηση μεγάλη: — Σε σάς θα τό πούμε πρώτα, που έβρισκε πόσο αγαπάτε τη Νανά... Την παντρεύουμε. Μας τη ζήτησε ο Ρίκος ο Λάντζας (τόνισμα τότε τόσο σιγά, που αν δεν τ'έβλεπαν, δεν θα τ'άκουαν) και σήμερα που μπήκαμε τό ναι. Τη-λείωσε. Άδριο θα τό έξηρ όλος ο κό-σμος. Μά είστε οι πρώτοι που τό μα-θαίνετε, κι' από τους συγγενείς μας ά-κόμα.

Μιά στιγμή, μόνο μία στιγμή, ο κόντε Δερίδας άπόμεινε σάν άποσβολο-μένος. Μά συνήλθε και, σιγά-σιγά, χω-ρίς χειραίρες, για να μην πάση είδηση ο κόσμος, συγχάρηκε — πρώτος αὐτός! — τη Νανά που άρραψε την κλωστήνην τύχη της κόρης του.

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

Νά, έβριση κοπέλλα! Όχι σάν την Τζένη, την κοιτούσε!... Μά τί να της κάνει τώρα; Ό,π έπαθε, απ' τό κεφάλι της...

(Ακολουθεί)

ΚΙΤΡΙΝΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

("Άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου LOUIS SAUREL)



ΕΤΑΞΕ των διασήμων κινηματογραφικών αστέρων, υπάρχουν και αρκετοί κίτρινοι, δηλαδή, Κινέζοι, Μογγόλοι και Γιαπωνέζοι.

Οι μεγαλύτεροι κίτρινοι ήθοιοι της θόνης, είναι ο Σεσούε Χαγιακάβα και ο Ίνγκιζίνωφ.

Και η καλύτερες κίτρινες βεντέτες ή "Αννα Μαίη Βόνγκ — γνωστή και στην Ελλάδα από τα ποτά της φίμ — και η πριγκίπισσα Χοάνγκ Τί-Τέ. Οι κίτρινοι καλλιτέχνες παίζουν πάντα, με πολλή ευσυνειδησία. Τό παίζιμό τους είναι μετρημένο και εκφραστικό. Ξέρουν να μεταχειρίζονται, πρό πάντων τα μάτια τους. Κάθε βλέμμα των λοξών σχισμών ματιών τους έχει σημασία. Ακόμα κι'ενα σάλεμα των βλεφάρων των κάτι λέει. Χωρίς να σαλεύουν καθόλου τα χείλη τους, γνοιά την πασιμική σύσπαι του προσώπου τους, ξέρουν να εκφράζουν, με μία μόνο ματιά τους, τα πιο πολύπλοκα αίσθημα.

Γενικώς άλλωστε οι κάτοικοι της "Απω Ανατολής, δεν είναι πάρα πολύ διαγυτικοί, σε λόγια και σε κινήσεις. Περισσότερο εκφράζονται με τα μάτια τους. Τό να μιλάει κανείς όσο τό δυνατόν λιγώτερο, θεωρείται άρετή για τους κίτρινους.

Γι' αυτό και οι Κινέζοι και οι Γιαπωνέζοι ήθοιοι της θόνης ξέρουν, τόσο καλά, να παίζουν με τα μάτια τους. Τά λόγια της "Αννας Μαίη Βόνγκ, στις διάφορες ταινίες, είναι λίγα συνήθως και η κινήσεις της μετρημένες. Αλλά πόση εκφραση συγχρόνως σε κάθε τους ματιά, σε κάθε φρεσύνισμα των μακρυνών τους μαυριών βλεφάρων! Η ναριτωμένη αυτή Κινέζα βεντέτα, θριάμβευσε στον περίφημο "Δρόμο της άμυνας" και στά φίμ "Σόνγκ" και "Χάι-Τάνγκ".

Έχει φύγει πρό αρκετό καιρό από την Κίνα όπου την λάτρευαν κυριολεκτικώς, κι' ήρθε στην Εύρωπη.

Αλλά δεν έπαψε ποτέ να εργάζεται για τον κινηματογράφο. Η τελευταία της κρεασίδον στο φίμ "Σαγκάη-Έξ-πρές", όπου πρωταγωνιστεί, έγινε άφορμη να δοξαστή ακόμα περισσότερο.

Τ' όνομα της "Αννας Μαίη Βόνγκ, λάμπει ζωηρά, και θα λάμπει ακόμα για πολύ καιρό στον κινηματογραφικό ορίζοντα. Καθώς λένε δε, η όμορφη Κινέζα, είναι έρωτευμένη με κάποιον νεαρόν Εύρωπατο, χάριν το όποιον έγινε γοιστιανή και πήρε τό όνομα "Αννα. Πάντως, κανείς δεν ξέρει, αν αυτό είναι αλήθεια ή θρύλος.

Τό παίζιμο της Βόνγκ, είναι απλό, ειλικρινές, ζωηρό. "Αλλ' η θελκτική βεντέτα, είναι και πρώτης τάξεως γορεύτρια. Με άπειρη γάρι και λυγρόδα, γορεύει ιδιόρρυθμους νορούς. Ιδιότης της εμπνεύσεως. Έχει άλλωστε ένα τόσο λυγρό, λεπτό κι' ανάλαφρο σώμα!

Θεωρείται άρνια ως μία από τις ωραιότερες Κινέζες. Τά μάτια της είναι

λοξά και σχιστά πρός τους κροτάφους, αλλά μεγάλα κι' εκφραστικώτατα. Τό στόμα της, με τ' ήδυπαθή ανατολίτικα χείλη, είναι από τα στόματα, που καθώς λένε οι ποιηταί, "μιλούν κι' όταν είναι κλειστά".

Τά μαλλιά της είναι δόρυαυρα, και αποτελούν μία θαυμασία αντίθεσι με τό κερχιμαπένιο της δέρμα.

Κάποιος Γάλλος, λέει για την Βόνγκ ότι έχει "όμορφη μυστηριώδη, αινιγματική κι' ακατανίκητη".

Είναι άμετρητοι οι Εύρωπαοι που την έρωτεύονται τρελλά, και της στέλνουν κάθε τόσο γράμματα πυρίνα.

Αλλά κανείς δεν ξέρει θετικά αν αγαπάει, και ποιδόν αγαπάει εκείνη.

Η Βόνγκ φημίζεται και για τ' θαυμάσια χέρια της. Είναι πραγματικά τέλεια, με μακρά φιλντισένια δάχτυλα.

Τό αγαπημένο της κόσμημα είναι τα σκουλαρίκια. Φορεί συνήθως ένα ζευγάρι σκουλαρίκια πολύ μακρά.

Σαν γνήσια δε, Κινέζα που είναι, λατρεύει τό σού και της άρέσει να τό πίνι μέσα σε πολύτιμα κινέζικα φυτζάνα, από διάφορα ποσελάνια. Η Βόνγκ θεωρείται στην Εύρωπη μία πρώτης τάξεως ήθοιοις, "κοιμεντιέν", και άμείβεταί πλουσιοπώροχα για τό παίζιμό της.

Μιά άλλη, από τις διάσημες κίτρινες



Η περίφημη Κινέζα βεντέτα "Αννα Μαίη Βόνγκ.

βεντέτες του κινηματογράφου είναι η πριγκίπισσα Χοάνγκ-Τί-Τέ, η οποία πρωταγωνίστησε στο γνωστό φίμ "Η επιστολή".

Η βεντέτα αυτή, είχε προγόνους, έναν αυτοκράτορα της Κίνας, και μία πριγκίπισσα "Αναμίσσα".

Η Χοάνγκ-Τί-Τέ, ανατράφηκε από Εύρωπαίους δασκάλους, κι' έζησε στη Γαλλία από τό 1918 ως τό 1923. Κατόνι ξαναγύρισε στην Ίνδοκίνα, όπου ανακατεύτηκε στην πολιτική.

Στό 1928, επέστρεψε πάλι στη Γαλλία για ιδιωτικές της υποθέσεις. "Ηρθε για να ζητήσει από την Γαλλική Κυβέρνηση την άποδοσι των κτημάτων της, τά όποια, φαίνεται, είχαν καταλάβει η Γαλλικές άρχές της Ίνδοκίνας, τό 1918.

Κι' από τότε, η κίτινη πριγκίπισσα δεν έβουε από την Γαλλία.

Καθώς είναι πολύ μορφωμένη κι' έξυ-

πνη, σχετίστηκε με την άριστοκρατία του Παρισιού. Έχει κάνει επίσης αρκετές διαλέξεις στην "Επιστημονική Έταιρεία". Όταν της πρότειναν να παίξει τον ρόλο μιας Κινέζας τυχοδιώκτριας στο φίμ "Η επιστολή", δέχτηκε με πολλή προθυμία.

Κι' έπαιξε τόσο ώραία, με τόση άρελία και τέγνη συγχρόνως, ώστε της ζήτησαν να ξαναπαίξει άμέσως τον ίδιο ρόλο, στο ίδιο έργο, αλλά Ιταλικά.

Όστε αυτή η Κινέζα, γνωρίζει, λοιπόν, όλες τις γλώσσες!

"Οχι... Αλλά μέσα σε πέντε μέρες μόνο, έμαθε να προφέρει τέλεια Ιταλικά, καθώς τουλάχιστον ισχυρίζεται η ίδια. Ένθουσιασμένη για την μέχρι τώρα έπιτυχία της, η Χοάνγκ-Τί-Τέ, θέξεχολούθησε να παίξει στον κινηματογράφο.

"Ετσι θα την ίδουμε σε διάφορα φίμ, τά όποια θα προβληθούν σ' όλη την Εύρωπη. Η πριγκίπισσα, σκέπτεται επίσης να παντρευτεί, αλλ' όχι μ' έναν πατριώτη της. Θα πάρη έναν λευκό, και ίσως Γάλλο.

Η Χοάνγκ Τί-Τέ, είναι μικροκαμωμένη και πολύ νόστιμη, με πολύ έξυπνα χαρακτηριστικά. Φορεί με γάρι τό έθιμό της ένδυμα και της άρέσει να στολίζεται με κοσμήματα και με λουλούδια.

Δέχεται με χαριτωμένη ευγένεια, στο σπίτι της, τον καλύτερο κόσμο του Παρισιού και πρό πάντων τους καλλιτέχνες και τους διαγνομένους, καθισμένη κατά τον Ανατολίτικον τρόπο, σταυροπόδι, άπάνω σ' ένα μεταξωτό μαξιλάρι.

Η όμιλία της είναι γοιτευτική. Αγαπάει κι' ατρή πολύ τό σού, και τό προσφέρει η ίδια στους έπισκέπτες της, με ναριτωμένες κινήσεις, μέσα σε σματωμένα και χρυσά φυτζάνα.

"Όσο για τον Γιαπωνέζο ήθοιοι Σεσούε Χαγιακάβα, αυτός έγινε διάσημος από τά πρώτα του φίμ, κι' οι Γάλλοι τον προσκάλεσαν ν' αναλάβη τον ρόλο του πρωταγωνιστού στο γνωστό έργο το Κλώντ Φαρρέρ "Η μάχη". Στο φίμ αυτό, ο Χαγιακάβα, έπαιξε πραγματικά με άφάνταστη έπιτυχία.

Αλλ' ότερο, έξαφνα κι' ανέλπιστα, ο Χαγιακάβα έξαφανίστηκε. Τι έγινε;

Είπαν ότι αυτοκτόνησε στο Μόντε-Κάρλο, ειπών ότι πέθανε σε αυτοκινήτιστικό δυστύχημα. Καί τι δεν είπαν!...

Έξαφνα, όμως, διαδόθηκε ότι ξαναφάνηκε σάν...δουκλόαλα στο Χόλλυγουντ, όπου γυρίζει νέες κι' ένδιαφέρουσες ταινίες.

Ο Ίνγκιζίνωφ, ο περίφημος Μογγόλος ήθοιοις, ο όποιος θριάμβευσε στα γνωστά σ' όλη την Εύρωπη και την Αμερική φίμ "Ασιατική Θύελλα" και "Ο κίτρινος πλοίαρχος", φαίνεται ότι γυρίζει κιόλας στο Παρίσι ένα νέο αστυνομικό έργο το Ζώρζ Σιμενόν: "Ένα ανθρώπινο κεφάλι".

Και τό παράδοξο είναι, ότι τό δοκιματικό αυτό έργο, ο Ίνγκιζίνωφ, δεν θα παρουσιαστή ως κίτινος, αλλ' ως λευκός, χάρις σ' ένα τεχνικό ναυαγισμα.

LOUIS SAUREL

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ



...όστε λοιπόν επιμένετε; Θέλετε, καλή και σάνε, ν' άκούσετε καμμία ιστορία ναυαγίου "επαραιομένη" με σκηνές φρίκης και τρόμου; Δάδο! Σάν πολύ λιχουδιές είσατε! Κι θα ρεφίτε πως θά σας κάνω τό κέφι; και γελώντας ο φίλος μας, ο θαλασσολύκος Πελλεβέρ, "Ε-

πείτε έξω, φιλαράκοι μου!...

"Ο καπετάν Πελλεβέρ, όποτε από μία κυριολεκτικά τρικυμώδη ζωή που είχε περάσει πάνω σ' όλες τις θάλασσες του κόσμου, είχαν έπιρροηχτεί στο γραφικό χέλιμα του της Προβήρας, για να πωρήσει ειρηνικά τό υπόλοιπο της ζωής του. Τού άρεσε να παροστοχίζεται τα βράδια από φίλους και να τους διηγείται τις περιπέτειές του—άτακτες, φυσικά, με διάφορα κλάδικα έπισοδία...

"Η συντροφιά του καπετανίου μου άρεσε έξαιρετικά. Όχι μόνο γιατί μ' έναν τέτοιο κοσμογονικό άνθρωπο είχας πάντοτε κάτι να μάθης, μά και γιατί όσο τραγική κι' αν ήταν η περιπέτεια που διηγείτο, δεν έγκατέλειπε ποτέ τό χιούμορικό του ύφος.

Μά όμορφη περιγραφήτα ανθρώπινα, με λεπταίρειες για τό ψήσιμο τό ανθρώπινου κρέατος, κάτι τέτοιο δε θέλετε; "Ε; "Ε, λοιπόν, λοιπόν! πολύ, φίλε μου, αλλά τέτοια ιστορία... δεν δρωκεται τό ρεπεριόδρομ! μās είτε όρθιό-κατό ο καπετανίος αυτό τό βράδυ.

Έμεις όμως διαμαρτυρηθήκαμε έντονώτατα. Μόνο που δεν μās πιάσανε τά κλάδικα άπ' τό παρόντος, όπως τά παιδιά όταν δεν τους δίνεις κάτι που τους έχεις τάξει.

—Έτσι είναι, έν τούτοις, φίλοι μου... έ-

ξακολούθησε ο καπετάνιος. Τι τά θέλετε... Έχω μωό άδωνα καρδιάς ζωής στο ενεργητικό μου... Πενήντα χρόνια ναυτικός!... Κι' όμως... τίποτα! Όύτε μά καταστροφή, ούτε ένα συνταρακτικό ναυάγιο δεν μου παρονείσαστηκε. Λιποψία πολύ που ήμουνα τόσο τυχερός, αλλά τί να γίνει!

Ερρεπε να τό πάωμε άπόφασι. "Ο καπετάνιος μās έρρε μιά ματιά άπολαμβάνοντας την άπογοήτευσή που ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπα μας. Κατόνι, στριβώντας τό μιστόκι του, μās είπε:

—Κι' όμως, πισσύνα μου, θαρρώ πως... κάτι μπορεί να γίνει... Για σταθήτε... Θα έξερετε δόξα, —κι' αν δεν τό ξέρετε, τό μαθαίνετε τώρα—ότι ο άδελφός του προπάππου μου έφυγε από τη Γαλλία μόλις άρχισαν να πνέουν στη χώρα μας οι πρώτοι έπαναστατικοί άνεμοι... Ήταν ένας από τους πρώτους ευγενείς που μετακόμισαν στο Λονδίνο. Μιά μέρα λοιπόν, πρηνώντας στους τάπους της Βυβλίοτης της Ναυτίας της "Αγγλίας", πέτυχε ένα χαρόγαρο έξαρετικό σπουδαίο. Ήτον η κατάπες κάποιου Δαβίδ Χάρρισον, πλοίαρχου το μικρού καραβιού "Πέγγυ", κροσταγενομένη από τον Λόρδο δήμαρχο το Λονδίνου Τζώρτζ Νέλσον. Έπίσημο έγγραφο, καθώς βιέπετε... Τό χαρτί αυτό φάνηκε στον πρόγονό μου τόσο ένδιαφέρον, ώστε άποφάσισε να τό μεταφράσει και να τό φιλάει... Τίχω άκόμα άνάμεσα στα χαρτιά μου... Για σταθήτε...

"Ο καπετάν Πελλεβέρ άνοιξε ένα συρτάρι του γραφείου του, πήρε από μέσα άπ' αυτό ένα φάκελλο, έβγαλε μερικά έγγραφα, και άρχισε να μās διαβάει: *

"Στις 24 Οκτωβρίου το 1765, ο Δαβίδ Χάρρισον, καπετάνιος το μικρού καραβιού "Πέγγυ", απέλεισε από τό νησί Φινάλ, με κατεύθυνση πρός τη Νέα Υόρκη. Τό καράβι του είχε φόρτωμα χρυσού και οίνουεματός μονάχα. Στις 29 Οκτωβρίου σκιάθηκε μία θύελλα που βάσταζε, χωρίς κομμά διακοπή σχεδόν, ός την 1ην Δεκεμβρίου, έπέρνοντας μεγάλες θάλαδες στην "Πέγγυ".

Όταν η θύελλα σταμάτησε, η "Πέγγυ" είχε χάσει τό δρόμο της. Πλανιόταν άσκοπα στη ματαιωμένη θάλασσα, παραιομένη από τά

κάματα. "Ετσι, σε λίγες μέρες, τό τρώφμα έξανηλθηκαν. Μαγερέσαν τότε ένα ξενάφι περσέτρια και μία γάτα, που ως έκείνη τη στιγμή είχαν ξεφυγί από την βουμία του πλοίου.

Στις 28 Δεκεμβρίου, μη έχοντας τί άλλο να φάνε, οι ναύτες κατεβόχσαν τά κερτά και τά πεσιά το πλοίου. Συγχρόνως, τό πληρώμα έλεηλάτησε τό φορτίο κι' επε άρδνα κρασί, προσπαθώντας να λησιμονήσει μες στο μεθύσι τά δεινά του. Πώς κατάρθρωσαν οι δυστυχήμενοι αυτοί να συντηρηθούν ως τις 13 Ιανουαρίου; Μυστήριο!... Στις 18 όμως το πρωί, ο ναυαγής, μη άντέχοντας πιά, πήγε και βρήκε τον Χάρρισον που ήταν έξαλειμένος, κυλιόμενος σχεδόν από την πείνα, στο κρεβάτι του.

—Δέν μπορούμε να μείνουμε έτσι... το είπε. Πρέπει και να φάμε...

—Τι να φάμε;... Ξέρεις καλά πως δεν υπάρχει πειά τίποτα τό φαγώσιμο στο καράβι, έπάντησε ο Χάρρισον μ' άέλυσια.

—Γι' αυτό άρρώδως πρέπει... κάποιος από μās να θυσιαστή για να σώσει τους άλλους!

Από τό άργιευμένο ύφος το συνειλητό του, ο Χάρρισον κατάλαβε καλά τί έννοιας και προσάσθηκε να ξαναφέρει τον δυστυχήμενο σε άθερακτικώπερα αίσθημα. Τού κάκω όμως. "Η πείνα είναι τρομερά συμβούλος. "Η μόνη ύπόσχεσις την όποιαν κατάρθωσε ν' άποσπάσει από τον ναυαγχο ήταν ότι ο δυστυχήμενος που πωροζόταν γά... ηητό, θα προσδοζόταν από την τύχη. Οι ναύτες, όστόσο, έδεωρησαν προτιμώτερο να μη σβαστούν την υπόσχεσι αυτή το ναυαγίχον και να θυσιάσουν έναν νέγο—τόν μόνο μυσρό, που, για κακή του τύχη, άνηκε στο πληρώμα. Τον σφάζανε και τον φάγανε!...

"Ο δυστυχήμενος μαυρός, μαγευμένος μ' έξαρετικό τέγνη, βάσταζε ως τις 26 Ιανουαρίου.

Στις 29 άποφασίστηκε να θυσιαστή νέο μέλος το πληρώματος. Αυτή τη φορά ο Χάρρισον κατάρθωσε να πεισι τοις άνδρες του να σβαστούν την υπόσχεσι της τύχης. Έγραψαν λοιπόν όλα τά όνόματά τους σε μικρά χαρτάκια, τά όποια έταυπηθήσαν μέσα σ' ένα καπέλλο... Φαντάζεστε τον τρόμο και την άγονία που τους κατείχε καθώς παρακολουθούσαν τις μακάβριες αυτές προστοιμώσεις. Έτέλος, κάποιος μούτσος, τρέμοντας, έβασε δεινά τό χέρι του



...Πενήντα χρόνια ναυτικός!...

μέσα στο καπέλλο, τράβηξε ένα χαρτάκι και τό άπλωσε στον καπετάνιο. "Ο Χάρρισον ξεδίπλωσε τό χαρτί, και, μέσα στη νεκρική σιωπή, διάβασε ένα όνομα:

—Δαβίδ Φλάτ!

"Ένας στεναγμός άνακούφισης όγνηε από τά έκωσι στηθή αυτών που είχαν έννοηθεί από την τύχη. "Ο Δαβίδ Φλάτ άποπειράθηκε τότε να ξεφυγή από τό μαριύρο στο όποιον είχε καταδικαστεί, πηδώντας πάνω από τό κυρωδωμά το καταστρώματος. Σαράντα δυνατά χέρια όμως τον άωροξαν και τον καρφώσαν στη θέσι του. Αυτός τότε, νιώθοντας πόσο κάθε άντίστασι δάταν ματαιία, δέχτηκε μ' έγκαρτέτσι την τύχη του.

—Φίλοι μου, είτε στους συντρόφους του, δεν θα σας ζητήσω παρά μία χάρι μονάχα: Νά μη με κάνετε να ύποφορο. Άποτελειώστε με γρήγορα, όπως και τον νέγο!

Και γυρίζοντας σ' αυτών που είχε έπελεύσει χρέη όμμου στην έκτέλεσι το μαυριού, το είπε:

—Έσένα διαλέγω για να μου δώσης τό χτίπμα το θανάτου!

Κατόνι, άφού έγραψε τις τελευταίες του θελήσεις, ο Δαβίδ Φλάτ έγονάισε και περιέμενε τον θάνατο.

Τό πληρώμα όμως, μπρός στην τόσο έπιστοική αυτή στάσι το μελλοθανάτου, έστρεψε σε λυγμούς. Και, μ' όλη την πείνα που τους θέρζε, οι ναύτες άποφασισαν ν' αναβάλουν την έκτέλεσι ως την άλλη μέρα τό πρωί.

"Η άναβολή αυτή δεν ένθουσίασε τον Δαβίδ Φλάτ... "Η προσμονή το θανάτου—και τί είδους θανάτου...—έκοιτάζε τό μυαλό του. Έπεσε σάν τρελλός πάνω στους συντρόφους του, άτελώντας τους και παραιολώντας τους να τον άποτελειώσουν εκείνη τη στιγμή... Μερικοί, από λύπη βέβαια, έπρότειναν να γίνη άμείσεσι ή έπιθυμία του. "Η πλειοψηφία όμως δεν τό δέχτηκε αυτό, έπιμένοντας να κρατήσει τό λόγυ της.

Επέσσαν έτσι μερικές ώρες γεμάτες φρί-

κας, γεμάτες άγονίας για όλους... Καί τέλος, άντέλεν ο ήμος της έπομένης—ένας ήμος θημτός, χλωμός, χειμωνιάτικος.

Έαρτσεν η ώρα δεκάμισι... Οι ναύτες, γονόνοντας φοβερούς πόνους στην καρδιά τους από την πείνα, δεν μπορούσαν πιά να συγκρατήσουν. Κι' άποφασισαν να σκοτώσουν άμέσως το δυστυχήμενο συνάδελφό τους... Έκοιχαν στο περσού έύλα και τά στοκάσαν πάνω στο καταστρώμα... Κάποιος άναψε τη φωτιά... Καί σε λίγο, φλόγες και πνέος κατέλαβαν άναδύσαν από τον πρόπαρα αυτόν φοιτό...

"Ο ναύτης που θα έκτελούσε χρέη όμμου, γέμισε τό πιστόλι του. "Ακούγοντας την κήντη του στο μέτωπο του Δαβίδ Φλάτ... Καί..."

"Ο καπετάν Πελλεβέρ σταμάτησε έξαφνα τό διαβάσμα.

—Και; Καί τί έγινε τότε; ρωτήσαμε όλοι με άγνωση.

—Τί έγινε τότε; είτε χαμογελώντας ο φίλος μας. Νά σας τό πω! Τότε, άπόκατασε, άνεσθή η Θεία Πρόνοια! Τη στιγμή που ο όμμος πήγανε να προβήξη τη σκανδαλώδη έπίδε έξαφνα ένα πιά στο βάθος το δόξαντος! Ήταν η "Σωζάννα", ένα παρθένο, που έρχόταν από τη Βιργίνια... Είχε βεί τους καπνούς που άναδιδόνταν από την "Πέγγυ" και είχε βάλει πλώρη πρός τά έκεί για να διή τί πρέχει...

"Έτσι, όποτε από λίγη ώρα, τό πληρώμα τοι ναυαγισμένου πλοίου καμάντα παραιοταμένο στις κόλπετες του. "Η "Σωζάννα" ριολύκοσε την "Πέγγυ" πρός τό Λονδίνο... Στο δρόμο, δυο ναύτες πέθαναν από τις κοπυήσεις κι' από τις συγκινήσεις που είχαν περάσει...

Μεταξύ των όποιων και ο Δαβίδ Φλάτ, δόξα... είτε κάποτε από μās.

—Ε, λοιπόν, φίλοι μου, δεν θα τό πωτε φρε! άπάντησε ο καπετάν Πελλεβέρ. "Ο Δαβίδ Φλάτ έβασε την περιπέτεια του σε τέτοιο βαθμό μάλιστα, που όταν με τό πρώτο γούρσο στην πατρίδα του, οι δικόι του ρωτάσαν να τον άναγνωρίσουν είχε γίνει τετράσχος!... Κι' ο ένας από τους δυο ναύτες που πέθαναν, έξερε πως ήταν... "Ο... όμμος που παρ'όλιγον νά σκοτώση τον Φλάτ!...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΑΓΑΛΜΑΤΑΚΙ

ΕΝ πίστευα στὰ ὑπερφυσικά φαινόμενα, δὲν παραδεχόμην τίποτα μυστηριώδες καὶ ἀνεξήγητο. Γάλλοις μὲ ὅσους ἐδὲν ἄνιστον πάλιν... ἰσχυρίζομαι. Κι' ὅμως μὴ συνέβη κατὰ ἐντελὲς ἀπίστευτο καὶ μυστηριώδες. Δὲν εἶδα κανένα φαντάσμα, καί-μω φοβερὴ ὄψις, κανένα ἀποτρόπαιο βροντολόγημα.

Καὶ ὅμως αὐτὸ ποὺ μοῦ συνέβη, αὐτὸ ποὺ εἶδα, μοῦ προξένησε ἕνα τέτοιο τρόμο, ποὺ δὲν θὰ τὸν ἐννοῶσα ἴσως, οὔτε ἂν ἐδίεπα ἔξω-φρα μπιστὰ μου ἕνα πρᾶξτὸ βροντολόγημα.

Ἀκούστε τί μοῦ συνέβη: Εἶχα πάντα μανία γιὰ τὰ ὅραια παλαιὰ πράγματα, γιὰ τ' ἀρχαῖα κοσμήματα, τὰ βάζα, τ' ἀγαλματάκια. Ἔχω συλλογὴς διάφορες ἐπὶ διαφόρων παλαιὰ πούρναρα μπαρτέλι. Ἀν δὲν εἶχα αὐτὴ τὴ μανία, καὶ ἀγοράζω δηλοδὴ καὶ πωλῶ μικρὰ καλλιτέχνημα ποὺ βλέπω, θὰ εἶχα τώρα μὴν ἀρκετὰ σημαντικὴ περιουσία. Μὰ προτιμῶ νὰ ἔχω δικό μου κἀμὲ μικρὸ θησαυρὸ πλὴν θανιμίζω, παρὰ νὰ ἔχω στὴς Τράπεζες πολλὰ χρήματα.

Λοιπὸν, μὰ μέρα ἀνακάλυψα σὲ κάποιο παλαιολογικὸ ἔνα χαρακτηριστικὸ μικροσκοπικὸ ἀγαλματάκι τοῦ Βούδα. Ἦταν οὐλομένην οὐ ἴσως, καὶ εἶχε γὰρ μάλα ἐνδὲς πολυτιμία σμυρᾶνδια. Μὰ δὲ μ' ἔβλεπε νὰ τὸ θαυμάσω πρὸ πάντων, ἦταν ἡ ὑπεροχή, ἡ ὁλοφάντης ἑξοχότης τοῦ προσώπου του. Κατάλαβα ἀμέσως ὅτι ἦταν ἔργο μεγάλου καλλιτέχνου. Ἐδῶσα λοιπὸν ἀμέσως ὅσα μοῦ ζήτησε ὁ παλαιολόγος γιὰ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ἀγαλματάκι, τὸ πῆρα καὶ ἔβρινα.

Ὅταν πῆγα στὸ σπίτι μου, τατο-θέτησα τὸ νέο μου ἀνάκλιμα στὴν κρεββατοκάμαρά μου, ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι, ἀντικρὺ στὸ κρεββάτι μου. Ἦθελα νὰ τὸ βλέπω μόλις ξυπνῶ τὸ πρωῒ.

Τὸ βράδυ ὅμως, ὅταν ξαναπῆγα στὴν κἀμαρά μου, εἶδα, μὲ κάποια ἐκπλήξις, ὅτι τὸ ἀγαλματάκι δὲν ἦταν στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ τραπέζι, ὅπου τὸ εἶχα ἀνοικυλῆσαι, ἀλλὰ στὸ ἀριστερό.

Χωρὶς ἄλλο, σκέπηκα, ὁ ὑπερόπτης μου τὸ πῆρε νὰ τὸ περιεργαστῇ καὶ τοῦ ἄλλαξε θέσι.

Ἄλλ' ὁ ὑπερόπτης μου με διαβεβαίωσε ὅτι δὲν εἶχε ὑπεὶ καθόλου στὴν κἀμαρά μου, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ εἶχα φύγει.

Ὁ ὑπερόπτης μου εἶπε τίμιος καὶ πιστὸς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ λήθῃ φρέμισμα.

Σκέπηκα τότε ὅτι ἴσως δὲν θυμολοῖνα καλά. Θὰ εἶχα ἀποκυρτῇ τὸ ἀγαλματάκι στὸ ἱερώτερό μέρος τοῦ τραπέζι καὶ ὄχι στὸ δεξιόν, ὅπως νόμιζα.

Πρὶν πλῆγισσώ στὸ κρεββάτι μου, πῆρα πάλι τὸ πούρναρο ἀγαλματάκι καὶ χέρι μου καὶ τὸ ἐθαύμασα. Κατόπιν τὸ ἀνοικυλῆσαι πάλι στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ τραπέζι. Φαντάζεστε ὅμως τὴν ἐκπλήξις μου ὅταν τὸ πρωῒ μόλις ἄνοιξα τὸ μά-τια μου, εἶδα τὸ ἀγαλματάκι στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ τραπέζι.

Ὅμοιοι ὅτι ἀρχισα νὰ νοιώθω ἕνα παράξενο αἰσθημα τῶδον. Ἦν ἄρτια τοῦ δουσιῶν μου ἦταν κλει-σμένη, κανεὶς δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ μέσῃ τὴ νύχτα. Ποιὸς λοιπὸν εἶχε μετακινήσει τὸ ἀγαλματά-κι; Δὲν εἶπα τίποτα πάλι στὸν ὑπερόπτη μου. Φοβήθηκα μήπως με πᾶρει γιὰ τρελλό.

Καὶ κατὰ ἄλλο ἀνάκλιμα μοῦ ἔκανε ἐντύπωση. Καθὼς κάτιστα προσε-κτικὰ τὸν μικροσκοπικὸ Βούδα, μοῦ φάνηκε ὅτι ἡ ἑκφρασις τοῦ προσώ-που τοῦ ἦταν τώρα διαφορετικὴ. Δὲν εἶχε τὸ πρῶτον τοῦ ἱερειοῦ ὄ-φρος. Μία ἑκφρασις ἐιρωνικὴ ἦταν ἀποτυπωμένη στὴ μορφὴ του.

— Εἶμαι τρελλός! μουρμουρούσα.

Πῶς εἶνε δυνατόν ἕνα ἀγαλμα-τὶ ἀλλοτρίως ἑκφρασε καὶ θέσι! Ὅλα αὐ-τὰ εἶνε παρανοήσεις μου, φαντα-σιατικὴς μου. Δὲν εἶμαι φαίνεται ποὺ καλὰ στὰ μυαλά μου τώρα τε-λευτεῖται.

Κι' αὐτὴ ὅμως τὴ φορὰ ἄφησα τὸ ἀγαλματάκι στὴ μέση ἀριστερῆς τοῦ τραπέζι.

Τὸ βράδυ, ὅταν γύρισα στὸ δω-μάτιό μου, θάρρα τὸ Βούδα ἀρι-στερῆς στὴν θέσι ποὺ τὸν εἶχα ἀφήσει τὸ πρωῒ.

— Νὰ λοιπὸν, εἶπα μέσα μου, νὰ ποὺ ὅλα ἦσαν παρανοήσεις μου. Δὲν θυμολοῖνα ποὺ ἀκριβῶς τοπο-θετοῦσα τὸ ἀγαλματάκι.

Πλάγιωσα κατόπιν στὸ κρεββάτι μου. Καὶ με πῆρε σχεδὸν ἀμέσως ὁ ὕπνος. Ἀξάρνα με ξύπνησε ἕνας

στὴ μέση τοῦ πατώματος. Τὸ ἀγαλ-ματάκι κατέβηκε μόνο του ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἔβησε πηδώντας ὡς ἐδῶ.

— Τὸ εἶδατε μὲ τὰ μάτια σας, κύριε;

— Μάλιστα, τὸ εἶδα νὰ περπα-τῇ!

Ὁ ὑπερόπτης μου σταυροκοπήθη-κε.

Χωρὶς ἄλλο, εἶπε, τὸ ἀγαλμα-τάκι αὐτὸ θὰ εἶνε στοιχειωμένο.

— Καὶ πιστεύεις, Ζάν, τὸν ρώτη-σα, σ' αὐτὰ τὰ πράγματα;

— Πῶς νὰ μὴ πιστέψω; ἄφου τὰ βλέπω, εἶπε σκεπτικὸς ὁ Ζάν.

— Εἶμαι περίεργος νὰ ἴδω ἂν θὰ ξαναγῇ κανένα θαῦμα, εἶπα ἐγώ.

Πῶς τὸ ἀγαλματάκι, Ζάν, καὶ δά-δε τὸ σὸ τραπέζι.

— Τί λέτε, ἔκανε ὁ Ζάν, ἐγὼ δὲν τοῖμά οὔτε νὰ τὸ ἐγγίσω.

Τότε ἐγώ, ὄχι χωρὶς ἕνα αἰσθη-μα φρίκης, ἔσκυθα καὶ πῆρα ἀπὸ κάτω τὸ ἀγαλματάκι. Τὸ κάτιστα καλὰ, καὶ μοῦ φάνηκε ὅτι τὸ πρό-σωπό του αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχε μὴ ἑκφρασε παραπάνω ἀπὸ εἰρωνική, μὰ ἑκφρασε σαρκαστική.

Ἐτρεξα στὸ σαλόνι. Ὁ Βούδας ἦ-ταν στὴ θέσι του, ἀλλὰ τὸ ἐπόμενον πρῶτὸ ὁ Ζάν ἔτρεξε στὴν κἀμαρά μου κατατρεγμένος, φωνάζοντας: — Ὁ Βούδας ἔβησε τὸ γυαλί τῆς διτρίνας, κατέβηκε κάτω καὶ ἀρξάται πρὸς τὴν πόρτα!...

Ἐτρεξα στὸ σαλόνι. Εἶδα τὸ με-στηρώδες ἀγαλματάκι νὰ προχωρῇ ἀναπνέοντας ἐπάνω στὸ πάτωμα, ὡς καὶ στὴν κἀμαρά μου.

Καθὼς ἦταν κἀμὰ ὕψος, δὲν φο-βήθηκα. Ἐσκυθα καὶ πῆρα τὸ ἀ-γαλματάκι σὺ χέρι μου. Ἐνῶ τὸ ἔπινα, ἐννοῶσα κλίτη σὺν μ', μυστηριώδης δύναμις νὰ ἤθελε νὰ μὴ τὸ πᾶρῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου.

Ἐγὼ ὅμως τὸ ἐβάρυ ὅσο μποροῦ-σα πρὸς τὴν πόρτα καὶ τὸ εἶδσα μ' ἕνα μαντήλι.

Ὁ Ζάν ὅλο καὶ ἔκανε τὸ σταυρὸ του.

Ντόθηκα διασπῆρα, ἔβλεπα τὸν μι-κρὸ Βούδα στὴν πόρτα μου καὶ πῆ-γα στὸ παλαιολογικὸν ἀπ' ὅπου εἶ-χα ἀγοράσει τὸ ἀγαλματάκι. Ὁ παλαιολόγος μόλις καὶ εἶδε, κοίτη-σε τὸ κεφάλι του καὶ ρώτησε:

— Μοῦ φέρντε πίσω τὸ ἀγαλμα-τάκι; Ἐξασκουθεὶς λοιπὸν νὰ θαυ-μασουργῇ;

— Ὅστε τὸ ἤξερες; φώναξα. Γι-ατὶ τότε μοῦ πούλησες ἕνα ἀγαλμα-τοιστοιχειμένο;

— Ὅμοιοι, πῶς ἤθελα νὰ τὸ ἔξωκνω, εἶπε ὁ παλαιολόγος. Μοῦ ἔβασε τρεῖς διτρίνες ὡς τώρα.

— Ποῦ τὸ ὀρήξες αὐτὸ τὸ ἀγαλ-ματάκι; ρώτησα.

— Μοῦ τὸ ἔχει πούλησε ἕνας Φα-κίος, τὸν ὅποιο δὲν ξαναεἶδα πειρά.

Ἄλλ' ἕνας ἄλλος Φακίος ποὺ τὸν εἶχα πεῖ τί περιέργως ἰδιότητες ἔχει αὐτὸ τὸ ἀγαλματάκι, τὸ κάττωσε καλὰ-καλὰ καὶ μοῦ εἶπε, ὅτι εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ μαγνητισμένα θαυματουργὰ ἀγαλματάκια τοῦ Βούδα, τὰ ὁποῖα ὄνταν πᾶρουν σὲ χέρι ἀτίστοιχον, προ-σπαθοῦν νὰ ξεριζώνουν. Εἶνε καὶ αὐ-τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνεξήγητα μυστήρια τοῦ Βουδισμού. Προσπάθησα τρεῖς φορὲς νὰ τὸ ξεφορτωθῶ αὐτὸ τὸ θαυματουργὸν μικρὸ εἶδωλο. Δὲν τὸ κατόρθωσα ὅμως. Φυβοῦμαι περὶ νὰ τὸ ξαναπολύσω. Θὰ σὲς δώσω πῶ-σοι τὸ χρηματὶ σας καὶ αὐτὸ τὸ μικρὸ ἀλλὰ φοβερὸ ἀγαλμα, θὰ πάω νὰ τὸ παραδώσω σὲ κάποιον Ἰν-δὸ, φανατικὸ Βουδιστῇ, ὁ ὁποῖος μένει στὴν πόλιν μας. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσις.

Κάτωσε Ζάν, εἶπα στὸν ὑπε-ρόπτη πῶς σοῦ φαίνεται ἡ μορφή του;

Ὁ ὑπερόπτης μου σταυροκοπήθηκε πάλι καὶ εἶπε:

— Εἶνε σὰν τὴν μορφὴ τοῦ Δια-βόλου!

— Κι' ὅμως δὲν ἦταν ἔτσι προ-χέτης.

— Ἐστὶ μοῦ φαίνεται καὶ ἐμένα, κύριε. Πετᾶτε το αὐτὸ τὸ ἀγαλ-μα. Θὰ σὲς φέρῃ διατυχία.

Ἄλλὰ πῶς νὰ πετοῦσα ἕνα τόσο ἀκριβοτιμημένο πρᾶγμα; Εἶχα ἄλ-λωςτε καὶ τὴν περὶεργειαν νὰ ἴδω ἂν θὰ ἔξασκουθεῖσάν τὰ παρῶδα-ξα φανόμενα.

Συννοούμενος λοιπὸν ἀπὸ τὸν Ζάν, πῆγα στὸ σαλόνι, καὶ ἔβλεπα τὸν Βούδα σὲ μὴ διτρίνα ὅπου εἶ-χα κλεισμένη καὶ ἄλλα διάφορα μπα-ρτέλι. Δὲν εἶχα περὶ τὸ κορυφῶν νὰ τὸν φυλάξω στὴν κἀμαρά μου.

Ὅμοιοι ὅτι ἀρχισα νὰ νοιώθω ἕνα παράξενο αἰσθημα τῶδον. Ἦν ἄρτια τοῦ δουσιῶν μου ἦταν κλει-σμένη, κανεὶς δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ μέσῃ τὴ νύχτα. Ποιὸς λοιπὸν εἶχε μετακινήσει τὸ ἀγαλματά-κι; Δὲν εἶπα τίποτα πάλι στὸν ὑπερόπτη μου. Φοβήθηκα μήπως με πᾶρει γιὰ τρελλό.

Καὶ κατὰ ἄλλο ἀνάκλιμα μοῦ ἔκανε ἐντύπωση. Καθὼς κάτιστα προσε-κτικὰ τὸν μικροσκοπικὸ Βούδα, μοῦ φάνηκε ὅτι ἡ ἑκφρασις τοῦ προσώ-που τοῦ ἦταν τώρα διαφορετικὴ. Δὲν εἶχε τὸ πρῶτον τοῦ ἱερειοῦ ὄ-φρος. Μία ἑκφρασις ἐιρωνικὴ ἦταν ἀποτυπωμένη στὴ μορφὴ του.

— Εἶμαι τρελλός! μουρμουρούσα.

Πῶς εἶνε δυνατόν ἕνα ἀγαλμα-τὶ ἀλλοτρίως ἑκφρασε καὶ θέσι! Ὅλα αὐ-τὰ εἶνε παρανοήσεις μου, φαντα-σιατικὴς μου. Δὲν εἶμαι φαίνεται ποὺ καλὰ στὰ μυαλά μου τώρα τε-λευτεῖται.

Κι' αὐτὴ ὅμως τὴ φορὰ ἄφησα τὸ ἀγαλματάκι στὴ μέση ἀριστερῆς τοῦ τραπέζι.

Τὸ βράδυ, ὅταν γύρισα στὸ δω-μάτιό μου, θάρρα τὸ Βούδα ἀρι-στερῆς στὴν θέσι ποὺ τὸν εἶχα ἀφήσει τὸ πρωῒ.

Χωρὶς ἄλλο, σκέπηκα, ὁ ὑπερόπτης μου τὸ πῆρε νὰ τὸ περιεργαστῇ καὶ τοῦ ἄλλαξε θέσι.

Ἄλλ' ὁ ὑπερόπτης μου με διαβεβαίωσε ὅτι δὲν εἶχε ὑπεὶ καθόλου στὴν κἀμαρά μου, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ εἶχα φύγει.

Ὁ ὑπερόπτης μου εἶπε τίμιος καὶ πιστὸς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ λήθῃ φρέμισμα.

Σκέπηκα τότε ὅτι ἴσως δὲν θυμολοῖνα καλά. Θὰ εἶχα ἀποκυρτῇ τὸ ἀγαλματάκι στὸ ἱερώτερό μέρος τοῦ τραπέζι καὶ ὄχι στὸ δεξιόν, ὅπως νόμιζα.

Πρὶν πλῆγισσώ στὸ κρεββάτι μου, πῆρα πάλι τὸ πούρναρο ἀγαλματάκι καὶ χέρι μου καὶ τὸ ἐθαύμασα. Κατόπιν τὸ ἀνοικυλῆσαι πάλι στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ τραπέζι. Φαντάζεστε ὅμως τὴν ἐκπλήξις μου ὅταν τὸ πρωῒ μόλις ἄνοιξα τὸ μά-τια μου, εἶδα τὸ ἀγαλματάκι στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ τραπέζι.

Ὅμοιοι ὅτι ἀρχισα νὰ νοιώθω ἕνα παράξενο αἰσθημα τῶδον. Ἦν ἄρτια τοῦ δουσιῶν μου ἦταν κλει-σμένη, κανεὶς δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ μέσῃ τὴ νύχτα. Ποιὸς λοιπὸν εἶχε μετακινήσει τὸ ἀγαλματά-κι; Δὲν εἶπα τίποτα πάλι στὸν ὑπερόπτη μου. Φοβήθηκα μήπως με πᾶρει γιὰ τρελλό.

Καὶ κατὰ ἄλλο ἀνάκλιμα μοῦ ἔκανε ἐντύπωση. Καθὼς κάτιστα προσε-κτικὰ τὸν μικροσκοπικὸ Βούδα, μοῦ φάνηκε ὅτι ἡ ἑκφρασις τοῦ προσώ-που τοῦ ἦταν τώρα διαφορετικὴ. Δὲν εἶχε τὸ πρῶτον τοῦ ἱερειοῦ ὄ-φρος. Μία ἑκφρασις ἐιρωνικὴ ἦταν ἀποτυπωμένη στὴ μορφὴ του.

— Εἶμαι τρελλός! μουρμουρούσα.

Πῶς εἶνε δυνατόν ἕνα ἀγαλμα-τὶ ἀλλοτρίως ἑκφρασε καὶ θέσι! Ὅλα αὐ-τὰ εἶνε παρανοήσεις μου, φαντα-σιατικὴς μου. Δὲν εἶμαι φαίνεται ποὺ καλὰ στὰ μυαλά μου τώρα τε-λευτεῖται.

Κι' αὐτὴ ὅμως τὴ φορὰ ἄφησα τὸ ἀγαλματάκι στὴ μέση ἀριστερῆς τοῦ τραπέζι.

Τὸ βράδυ, ὅταν γύρισα στὸ δω-μάτιό μου, θάρρα τὸ Βούδα ἀρι-στερῆς στὴν θέσι ποὺ τὸν εἶχα ἀφήσει τὸ πρωῒ.

Χωρὶς ἄλλο, σκέπηκα, ὁ ὑπερόπτης μου τὸ πῆρε νὰ τὸ περιεργαστῇ καὶ τοῦ ἄλλαξε θέσι.

Ἄλλ' ὁ ὑπερόπτης μου με διαβεβαίωσε ὅτι δὲν εἶχε ὑπεὶ καθόλου στὴν κἀμαρά μου, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ εἶχα φύγει.

Ὁ ὑπερόπτης μου εἶπε τίμιος καὶ πιστὸς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ λήθῃ φρέμισμα.

Σκέπηκα τότε ὅτι ἴσως δὲν θυμολοῖνα καλά. Θὰ εἶχα ἀποκυρτῇ τὸ ἀγαλματάκι στὸ ἱερώτερό μέρος τοῦ τραπέζι καὶ ὄχι στὸ δεξιόν, ὅπως νόμιζα.

Πρὶν πλῆγισσώ στὸ κρεββάτι μου, πῆρα πάλι τὸ πούρναρο ἀγαλματάκι καὶ χέρι μου καὶ τὸ ἐθαύμασα. Κατόπιν τὸ ἀνοικυλῆσαι πάλι στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ τραπέζι. Φαντάζεστε ὅμως τὴν ἐκπλήξις μου ὅταν τὸ πρωῒ μόλις ἄνοιξα τὸ μά-τια μου, εἶδα τὸ ἀγαλματάκι στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ τραπέζι.

Ὅμοιοι ὅτι ἀρχισα νὰ νοιώθω ἕνα παράξενο αἰσθημα τῶδον. Ἦν ἄρτια τοῦ δουσιῶν μου ἦταν κλει-σμένη, κανεὶς δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ μέσῃ τὴ νύχτα. Ποιὸς λοιπὸν εἶχε μετακινήσει τὸ ἀγαλματά-κι; Δὲν εἶπα τίποτα πάλι στὸν ὑπερόπτη μου. Φοβήθηκα μήπως με πᾶρει γιὰ τρελλό.

Καὶ κατὰ ἄλλο ἀνάκλιμα μοῦ ἔκανε ἐντύπωση. Καθὼς κάτιστα προσε-κτικὰ τὸν μικροσκοπικὸ Βούδα, μοῦ φάνηκε ὅτι ἡ ἑκφρασις τοῦ προσώ-που τοῦ ἦταν τώρα διαφορετικὴ. Δὲν εἶχε τὸ πρῶτον τοῦ ἱερειοῦ ὄ-φρος. Μία ἑκφρασις ἐιρωνικὴ ἦταν ἀποτυπωμένη στὴ μορφὴ του.

— Εἶμαι τρελλός! μουρμουρούσα.

Πῶς εἶνε δυνατόν ἕνα ἀγαλμα-τὶ ἀλλοτρίως ἑκφρασε καὶ θέσι! Ὅλα αὐ-τὰ εἶνε παρανοήσεις μου, φαντα-σιατικὴς μου. Δὲν εἶμαι φαίνεται ποὺ καλὰ στὰ μυαλά μου τώρα τε-λευτεῖται.

Κι' αὐτὴ ὅμως τὴ φορὰ ἄφησα τὸ ἀγαλματάκι στὴ μέση ἀριστερῆς τοῦ τραπέζι.

Τὸ βράδυ, ὅταν γύρισα στὸ δω-μάτιό μου, θάρρα τὸ Βούδα ἀρι-στερῆς στὴν θέσι ποὺ τὸν εἶχα ἀφήσει τὸ πρωῒ.

Χωρὶς ἄλλο, σκέπηκα, ὁ ὑπερόπτης μου τὸ πῆρε νὰ τὸ περιεργαστῇ καὶ τοῦ ἄλλαξε θέσι.

Ἄλλ' ὁ ὑπερόπτης μου με διαβεβαίωσε ὅτι δὲν εἶχε ὑπεὶ καθόλου στὴν κἀμαρά μου, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ εἶχα φύγει.

Ὁ ὑπερόπτης μου εἶπε τίμιος καὶ πιστὸς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ λήθῃ φρέμισμα.

Σκέπηκα τότε ὅτι ἴσως δὲν θυμολοῖνα καλά. Θὰ εἶχα ἀποκυρτῇ τὸ ἀγαλματάκι στὸ ἱερώτερό μέρος τοῦ τραπέζι καὶ ὄχι στὸ δεξιόν, ὅπως νόμιζα.

Πρὶν πλῆγισσώ στὸ κρεββάτι μου, πῆρα πάλι τὸ πούρναρο ἀγαλματάκι καὶ χέρι μου καὶ τὸ ἐθαύμασα. Κατόπιν τὸ ἀνοικυλῆσαι πάλι στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ τραπέζι. Φαντάζεστε ὅμως τὴν ἐκπλήξις μου ὅταν τὸ πρωῒ μόλις ἄνοιξα τὸ μά-τια μου, εἶδα τὸ ἀγαλματάκι στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ τραπέζι.

Ὅμοιοι ὅτι ἀρχισα νὰ νοιώθω ἕνα παράξενο αἰσθημα τῶδον. Ἦν ἄρτια τοῦ δουσιῶν μου ἦταν κλει-σμένη, κανεὶς δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ μέσῃ τὴ νύχτα. Ποιὸς λοιπὸν εἶχε μετακινήσει τὸ ἀγαλματά-κι; Δὲν εἶπα τίποτα πάλι στὸν ὑπερόπτη μου. Φοβήθηκα μήπως με πᾶρει γιὰ τρελλό.

Καὶ κατὰ ἄλλο ἀνάκλιμα μοῦ ἔκανε ἐντύπωση. Καθὼς κάτιστα προσε-κτικὰ τὸν μικροσκοπικὸ Βούδα, μοῦ φάνηκε ὅτι ἡ ἑκφρασις τοῦ προσώ-που τοῦ ἦταν τώρα διαφορετικὴ. Δὲν εἶχε τὸ πρῶτον τοῦ ἱερειοῦ ὄ-φρος. Μία ἑκφρασις ἐιρωνικὴ ἦταν ἀποτυπωμένη στὴ μορφὴ του.

— Εἶμαι τρελλός! μουρμουρούσα.

Πῶς εἶνε δυνατόν ἕνα ἀγαλμα-τὶ ἀλλοτρίως ἑκφρασε καὶ θέσι! Ὅλα αὐ-τὰ εἶνε παρανοήσεις μου, φαντα-σιατικὴς μου. Δὲν εἶμαι φαίνεται ποὺ καλὰ στὰ μυαλά μου τώρα τε-λευτεῖται.

Κι' αὐτὴ ὅμως τὴ φορὰ ἄφησα τὸ ἀγαλματάκι στὴ μέση ἀριστερῆς τοῦ τραπέζι.

Τὸ βράδυ, ὅταν γύρισα στὸ δω-μάτιό μου, θάρρα τὸ Βούδα ἀρι-στερῆς στὴν θέσι ποὺ τὸν εἶχα ἀφήσει τὸ πρωῒ.

Χωρὶς ἄλλο, σκέπηκα, ὁ ὑπερόπτης μου τὸ πῆρε νὰ τὸ περιεργαστῇ καὶ τοῦ ἄλλαξε θέσι.

Ἄλλ' ὁ ὑπερόπτης μου με διαβεβαίωσε ὅτι δὲν εἶχε ὑπεὶ καθόλου στὴν κἀμαρά μου, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ εἶχα φύγει.

Ὁ ὑπερόπτης μου εἶπε τίμιος καὶ πιστὸς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ λήθῃ φρέμισμα.

Σκέπηκα τότε ὅτι ἴσως δὲν θυμολοῖνα καλά. Θὰ εἶχα ἀποκυρτῇ τὸ ἀγαλματάκι στὸ ἱερώτερό μέρος τοῦ τραπέζι καὶ ὄχι στὸ δεξιόν, ὅπως νόμιζα.

Πρὶν πλῆγισσώ στὸ κρεββάτι μου, πῆρα πάλι τὸ πούρναρο ἀγαλματάκι καὶ χέρι μου καὶ τὸ ἐθαύμασα. Κατόπιν τὸ ἀνοικυλῆσαι πάλι στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ τραπέζι. Φαντάζεστε ὅμως τὴν ἐκπλήξις μου ὅταν τὸ πρωῒ μόλις ἄνοιξα τὸ μά-τια μου, εἶδα τὸ ἀγαλματάκι στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ τραπέζι.

Ὅμοιοι ὅτι

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΣΤΕΨΕΩΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Κωμικοτραγικά επεισόδια. Η περίεργες διατυπώσεις του πρωτοκόλλου. Τα ύστερικά γέλια ενός βασιλέως κατά τη στιγμή της στέψης του. Το πάθημα της βασιλίσσης Καρολίνας, κλπ.



ΤΑ παλιά τα χρόνια, η στέψη των βασιλέων της Αγγλίας γινόταν με άσχημη μεγαλοπρέπεια και με ιερή στην πολυτέλεια. Η οικονομική ευδαιμονία που είχε ανέκαθεν η Μ. Βρετανία, της επέτρεπε να διαθέτει από το θησαυροφυλάκιο τεράστια ποσά για να περιβάλλεται η ανάρρηση στα θρόνα των βασιλέων της με φαντασμαγορική αίσθηση.

Την παραμονή της στέψης, ο βασιλεύς πήγαινε με μεγάλη πομπή από τον Πύργο του Λονδίνου στον καθιερωμένο ναό του Ουέστμινστερ, καθόλου στο άλογό του, άσκητος και ακολουθούμενος από τους αξιωματούχους της Αυλής του. Όλοι οι πολίτες τότε είχαν το δικαίωμα να τον σταματήσουν, να του πουν τα παράπονά τους και να του υποβάλουν διάφορα αιτήματα. Κι' εκείνος άλλαν ήταν υποχρεωμένος να τους άκουσε όλους και να εξαντινέει τις αξιώσεις τους... Κι' έτσι, συνέβαινε ο βασιλεύς να ξεκινήσει το πρωί από τον Πύργο του Λονδίνου και να φτάσει το βράδυ μονάχα στην εκκλησία, η οποία άτειχε δυό ώρες!

Οι δρόμοι από τους οποίους περνούσε ο βασιλεύς ήταν στρωμένοι με χαλμό. Και, από τα παράπονα των σπιτιών, οι ήπιοκοι τον τον έρωσαν με λουλούδια, με ρόζι και με... σπασμένα κανάτια, για γιορτή!

Στο μεγάλο δελτίνο των άνακτόρων που ακολουθούσε, είχαν το δικαίωμα να πάρουν μέρος όλοι οι πολίτες. Σε πολλά τέτοια δελτίνα, συνέβη να φάνε και να πίνουν άνθρωποι του λαού—και οι ευγενείς να μη βρουν θέσι να καθίσουν! Όσο για τα φαγητά, τα σερβίριζαν πάντοτε άνωτεροι αξιωματούχοι, καθόλου σε όλοια!

Πριν ο βασιλεύς Έδουάρδος ο Έξοικολογής χρίσει τον καθιερωμένο ναό του Ουέστμινστερ, στο Λονδίνο, η στέψη των βασιλέων της Αγγλίας γινόταν στο Ουίντσεστερ. Την εποχή που τελείωσε η άνεργος του περφημ ναού που σ' άναφάραινε, η Αγγλία βρισκόταν σε πόλεμο με τον νεοαναβδό Γουλιέλμο, γνωστότερο στην ιστορία ως Γουλιέλμο Κατακτητή. Η θαλασσοκρατία νεώθηκε σ' αυτόν τον πόλεμο. Ο Γουλιέλμος έγινε κύριος της Αγγλίας και άπεράσισε να σπερδή αυτοκρατορία της στο ναό του Ουέστμινστερ, για τον οποίο είχε ανούσι να λέγονται πολλά καλά. Κι' έτσι ο πρώτος βασιλεύς που έστέφη στον ιστορικό αυτό ναό, ήταν ένας κατακτητής της Αγγλίας!

Όταν ο Γουλιέλμος πήγε στο ναό για την τελετή της στέψης, οι δρόμοι ήταν γεμάτοι από λάβαρο των νεκρών και των νεκρών. Μια τη φρουρά την αποτελούσαν αποκλειστικά νεοφρονισμένοι στρατιώτες... Έτσι, από τις καθιερωμένες προσευχές, έφτασε η στιγμή να φωνηθεί ο αρχιεπίσκοπος τους παριστανόμενους, σύμφωνα με τ' αγγλικό έθιμο, αν άναγνωρίζουν για βασιλέα το Γουλιέλμο.

—Γεά! Γεά! (Να! να!) άποκρίθηκαν έτοιμα οι Αγγλοι και οι Νορμανδοί που βρισκόντουσαν μέσα στο ναό.

Όστόσο, οι Νορμανδοί στρατιώτες, που φρουρούσαν στους δρόμους, μόλις άκουσαν αυτά τα ξεφρονιτά, δεν κατάλαβαν τη σημασία τους, νομισαν πως έγινε σπάσις μέσα στην εκκλησία

κατά του Γουλιέλμου και... έδωσαν φωτιά στα γειτονικά σπίτια. Η φλόγες της πυρκαϊάς έσπεσαν τον θρόνο και τον πανικό στους εκκλησιαζόμενους, οι οποίοι το θεωρούσαν φρόνιμο να το δώσουν στα πόδια. Κι' έτσι, ο Γουλιέλμος έστέφη αυτοακράτω μπερδ σε... τρεις δεκαετίες, που φροβήθηκαν να φύγουν και αυτό, και ν' άφήσουν μονάχα το βασιλέα!

Ο έπομενος βασιλεύς της Αγγλίας Τζόν, να θαλάσσοσε κυριολεκτικά τη μέρα της στέψης του. Τη στιγμή που έπαρνε το στέμμα από τα χέρια του αρχιεπισκόπου για να το φορέσει στο κεφάλι του, τον έπιασαν ξαφνικά νευρικά γέλια τόσο δυνατά, ώστε του έπεσε η κορώνα από τα χέρια... Έπειτα ιη θέλοντας να γελοιοποιηθεί περισσότερο, έφυγε από την εκκλησία τρέχοντας, σαν να τον κυνηγούσαν, προτού ακόμα λάβει τη μετολήμη, άφροντας άναυδους και ευδοκούντους τους παριστανόμενους. Έτσι, όμως από λίγο καιρό, έξηγήθηκε η παράξενη ιδιοσυμωγή του βασιλέως αυτού, όταν ο Τζόν έδειξε σημεία επανόρθωσης τρέλλας... Τον έβλεπαν στο φρονικό του ναυα και πένταν μετά τρία χρόνια...

Ο ιδιόμορφος του Έρρικος Γ', φανταστικός λάτρης των βυζαντινών συνθηκών, έβαλε τους διαμαρτυρούμενους ιερείς του ναού να φορέσουν άμυρα χρυσιανών ιερών η μέσα της στέψης του και να μάθουν ελληνικά για να πουν τις καθιερωμένες προσευχές στη γλώσσα του Αγγλου Ιωάννου του Χρισοστόμου!... Ο ίδιος βασιλεύς διάταξε να έπιφρονουν άρωμαμένες τραποπόλεις στο ναό του Ουέστμινστερ, για να του δώσει χαρακτηρισμό βυζαντινό. Τ' άνωρό του η-

τορικός κλόπες του κόσμου!

Όσον άφορά τη στέψη του Γεωργίου Γ', αυτή έμεινε άληθινή χωρίς στή... πρωτοφανή άταξία που σημειώθηκε κατά τη διάρκεια της τελετής. Φαντασθήτε: την τελευταία στιγμή οι άρμόδιοι άντελήφθηκαν ότι έπρεπε να έχουν μαζί τους το σπαθί που θα τονόταν ο βασιλεύς και άναγκάστηκαν να δανειστούν το σπαθί του... δημάρχου.

Ο τελευταίος, κατακόκκινος από την ντροπή και την ταροχή του για την αβυσθή αυτή παράλειψη, σπληνίσσε το βασιλέα και, θέλοντας να έξλεισθή, του έλεπε:

—Όμολογώ, Μεγαλειότατε, ότι παρατηρήθησαν σήμερα πολλές θιβερές παλαιότητες... Σας υποσχόμαι όμως ότι, στην έπόμενη στέψη, όλα θα είνε εν τάξει.

Ο βασιλεύς γέλασε με την καρδιά του για την άφέλεια του τελευταίου—και τον συγχώρεσε για την άμνηστία του...

Ιστορική παράμενε και η στέψη του βασιλέως Γεωργίου Δ'. Ο φιλόδοξος αυτός, πνευματώδης και διαφραμένος μονάρχης, θέλησε να κάνει εμφάνιση άποξία της... άσπας του, πρόδωσε πολλές άρες τη μέρα, ένα μάλορο μήνα, διάφορες σπλές για να δυπλώσει τον που θα φορούσε όταν θα γινόταν η στέψη του. Και την έπόμενη έκλεινε μέσα, φρόντισε, πριν παρουσιασθεί στην εκκλησία, να άδειάσει ένα μπουκάλι ούλου, για να πάρη κουράγιο!

Όταν ο Γεωργιος Δ' έκλήθη ν' άνέλθω στο θρόνο της Αγγλίας, ήταν παντρεμένος με τη παριζήτισσα Καρολίνα, μια άκόλαστη γυναίκα, η οποία, περφορνώντας τη θέση της, είχε φίλους και μετόχους των βαρβαρότητων του Τσάιους... Ο Γεωργιος έφερε τη διαγωγή της γυναίκας του, μα δεν την χροίξε έπειδή, σύμφωνα με τους τότε αγγλικούς νόμους, θα έτανε τα δικαιώματά του στο θρόνο. Τη μέρα όμως της στέψης του, σέφτηκε να την εκδικηθεί με κάποιον για να δώσει τις τελευταίες πιν δοκιμασίες ές άπώσις της. Κι' έδωσε διαταγή στους άξιωματικούς που θα προήδαν την τελετή στο ναό του Ουέστμινστερ, όπου θα γινόταν η στέψη, να μη άφήσουν τη γυναίκα του να μη μέσα!

Κι' έτσι, όταν η Καρολίνα παρουσιάστηκε στην εκκλησία, θυμωμένη μάλα με τον άντρα της, που δεν την πήρε μαζί του σ' άμείζη τον, της άπαγόρευσαν να μη μέσα με τη δικαιοσύνη ότι δεν είχε... είδικη πρόκληση από τ' άνομοτα... Τού άκον άμνηστιστήθηκε η Καρολίνα. Η διαταγή του Γεωργίου ήταν σπής και κατηγορηματικές... Η Καρολίνα άναγκά-

γική για το μεγάλο τραπέζι, στο όποιο είχε κάθισαι όλους τους ευγενείς του κράτους του. Όστόσο, που έλην αυτή την πολυτέλεια, η στέψη του Ιακώβου δεν ήταν εύλογη. Τρεις φορές του έπεσε το στέμμα, που ήταν πολύ μεγάλο για το κεφάλι του. Αργότερα, τα παράματα έδειξαν πως δεν είχαν άδικο εκείνοι που έβγαλαν, από το περιστατικό αυτό, δυσάρεστα προγονιστικά για την τύχη του Ιακώβου. Ο βασιλεύς έξεθροισμένη έπειδή από μια άκατηρη επανόρθωση και η γυναίκα του, η όποια είχε φορέσει στο κεφάλι της το άνομοτα στέμμα του κόσμου, πένταν από μαρσάριο στην έξορία.

Η στέψη του Γεωργίου Α' δεν παροίκατε τίποτα το έξαιρετικό, εκτός του ότι ο βασιλεύς αυτός ήταν Γερμανός και οι ιερείς άναγκάστηκαν να του έξηγήσουν στη λαϊκή τους γλώσσα τον ρητόρων—έπειδή ο νέος αυτοκράτωρ της Αγγλίας άγνοούσε τη γλώσσα του κράτους του... Και όταν οι ιερείς άφτανε, έσπερ από το έπίσημο δελτίνο του, η όποια έπρεπε, έδωκε με τρέφο ότι έπρεπε να άσπινει μαχαροστήρουν, τα χρυσά ποτήρια κι' αυτά ακόμα τα πάντα και τα τραπέζιμντήλα. Προ έλως δε τις έθρυνες που έβιναν, δεν άπορεσαν ν' άνακαλύψουν τους δρόμους της κλοπής αυτής—που παρήμεινε μα από τις πιο ιστορικές κλοπές του κόσμου!

Όσον άφορά τη στέψη του Γεωργίου Γ', αυτή έμεινε άληθινή χωρίς στή... πρωτοφανή άταξία που σημειώθηκε κατά τη διάρκεια της τελετής. Φαντασθήτε: την τελευταία στιγμή οι άρμόδιοι άντελήφθηκαν ότι έπρεπε να έχουν μαζί τους το σπαθί που θα τονόταν ο βασιλεύς και άναγκάστηκαν να δανειστούν το σπαθί του... δημάρχου.

Ο τελευταίος, κατακόκκινος από την ντροπή και την ταροχή του για την αβυσθή αυτή παράλειψη, σπληνίσσε το βασιλέα και, θέλοντας να έξλεισθή, του έλεπε:

—Όμολογώ, Μεγαλειότατε, ότι παρατηρήθησαν σήμερα πολλές θιβερές παλαιότητες... Σας υποσχόμαι όμως ότι, στην έπόμενη στέψη, όλα θα είνε εν τάξει.

Ο βασιλεύς γέλασε με την καρδιά του για την άφέλεια του τελευταίου—και τον συγχώρεσε για την άμνηστία του...

Ιστορική παράμενε και η στέψη του βασιλέως Γεωργίου Δ'. Ο φιλόδοξος αυτός, πνευματώδης και διαφραμένος μονάρχης, θέλησε να κάνει εμφάνιση άποξία της... άσπας του, πρόδωσε πολλές άρες τη μέρα, ένα μάλορο μήνα, διάφορες σπλές για να δυπλώσει τον που θα φορούσε όταν θα γινόταν η στέψη του. Και την έπόμενη έκλεινε μέσα, φρόντισε, πριν παρουσιασθεί στην εκκλησία, να άδειάσει ένα μπουκάλι ούλου, για να πάρη κουράγιο!

Όταν ο Γεωργιος Δ' έκλήθη ν' άνέλθω στο θρόνο της Αγγλίας, ήταν παντρεμένος με τη παριζήτισσα Καρολίνα, μια άκόλαστη γυναίκα, η οποία, περφορνώντας τη θέση της, είχε φίλους και μετόχους των βαρβαρότητων του Τσάιους... Ο Γεωργιος έφερε τη διαγωγή της γυναίκας του, μα δεν την χροίξε έπειδή, σύμφωνα με τους τότε αγγλικούς νόμους, θα έτανε τα δικαιώματά του στο θρόνο. Τη μέρα όμως της στέψης του, σέφτηκε να την εκδικηθεί με κάποιον για να δώσει τις τελευταίες πιν δοκιμασίες ές άπώσις της. Κι' έδωσε διαταγή στους άξιωματικούς που θα προήδαν την τελετή στο ναό του Ουέστμινστερ, όπου θα γινόταν η στέψη, να μη άφήσουν τη γυναίκα του να μη μέσα!

Κι' έτσι, όταν η Καρολίνα παρουσιάστηκε στην εκκλησία, θυμωμένη μάλα με τον άντρα της, που δεν την πήρε μαζί του σ' άμείζη τον, της άπαγόρευσαν να μη μέσα με τη δικαιοσύνη ότι δεν είχε... είδικη πρόκληση από τ' άνομοτα... Τού άκον άμνηστιστήθηκε η Καρολίνα. Η διαταγή του Γεωργίου ήταν σπής και κατηγορηματικές... Η Καρολίνα άναγκά-

γική για το μεγάλο τραπέζι, στο όποιο είχε κάθισαι όλους τους ευγενείς του κράτους του. Όστόσο, που έλην αυτή την πολυτέλεια, η στέψη του Ιακώβου δεν ήταν εύλογη. Τρεις φορές του έπεσε το στέμμα, που ήταν πολύ μεγάλο για το κεφάλι του. Αργότερα, τα παράματα έδειξαν πως δεν είχαν άδικο εκείνοι που έβγαλαν, από το περιστατικό αυτό, δυσάρεστα προγονιστικά για την τύχη του Ιακώβου. Ο βασιλεύς έξεθροισμένη έπειδή από μια άκατηρη επανόρθωση και η γυναίκα του, η όποια είχε φορέσει στο κεφάλι της το άνομοτα στέμμα του κόσμου, πένταν από μαρσάριο στην έξορία.

Η ΠΑΓΙΔΑ



λη και... περιμένα.

Δεν άνταλίσταν κανένα βλέμμα άντιζήλίας. Μολονότι άφταν φυσικό ύπος αυτό... Γιατί, με την χροιά των γαμψών που άπάρετε τελευταία, δεν ήταν μικρό πράγμα να παροισάται ένας ύπολητος με εισόδημα έκαστο χιλιάδων φράγκων και με ένα θαυμάσιο αυτόκλητο Ρολ—Ρόζι! Κι' ούτε ήταν κανένας γέρος ή κανένας άσχημομύτης ο ύπολητος αυτός. Άπεναντίας, μάλιστα. Ήταν νέος και άμορφος.

Ο κ' Άλβερτος Ντεστρέ, δάσκιος, έρχόταν για τη Σολάν, γιατί αυτή ήταν η μεγάλειτερη. Άν, εν ύπονος, τύχαινε να του άρθε περσσότερο η 'Υδώνη, έ, τότε... ποιος έφερε τί θα γινόταν!

Η σκέψη αυτή άλλοστε είχε δώσει σε μεγάλη άνησυχία τους γονείς των κρισιών. Αυτό όμως τους είχαν άπλωσει κατηγορηματικά:—Μη σάς νοίσει! Θα τα κανονίσουμε έμεις!

Και... τα έκανόνισαν μια χαρά, γιατί, άπλούστατα, η 'Υδώνη παρατήθηκε ώνη της «της ύπολητης», έπειδή άγοστούσε τον έξάθερο της Ζωής. Έτσι η Σολάν δεν είχε άντιπαλο... Έξ άλλου ήταν άπ τις γυναίκες εκείνες που τότε είνε εύκολο να ξερελλάνουν έναν άντρα, και είχε έμπιστευση στον έαπό της... Ω!... Θα το άρεσε άσφαλώς... Κι' είχε να κανονίση κάποιο λογαριασμό μαζί του... Κάποιον πολύ παλιό λογαριασμό!

Άλλά, νάτος ο ύπολητος! Κατέθηκε άπ τ' αυτοάνητό του, και διεπνέεται τώρα προς το μέρος τους. Η Σολάν κυττάζει με περιέργεια το ξυρισμένο και νευικό πρόσωπό του... Δεν έχει καθόλου άλλάξει... από τότε που η-

σπηρε τότε να φύγη από την εκκλησία, ταπεινόμενη από τα έρωτικά βλέμματα των άξιωματικών. Κι' έγινε βασιλέα της Αγγλίας χωρίς να λάβη μέρος στην τελετή της στέψης!

Το δελτίνο που δόθηκε σ' άνάκτορα με την ένομοτα της άναρρήσεως του Γεωργίου Δ' στο θρόνο της Αγγλίας έχει και αυτό να παρουσιάσει μια ξεχωριστή λεπτομέρεια. Τη μέρα εκείνη έκανε τόση ζέση ώστε, άπως μάς πληροφορεί και ο χρονικογράφος της Αυλής ετά φτηνοπία των κυριών έβιναν στα μάγουλά τους και τα έβιναν κόκκινα και μαύρα. Σε λίγο είχαν λιώσει και αυτά άκμα τα κερά, λερόντας με τις σπαιγματικές τους τις πολιτικές έσπες και τους γυμνούς άμους των ώραιων δεσποινών!

Αυτή ήταν η τελευταία στέψη Αγγλου βασιλέως που έγινε με την παλιά πομπή και μεγαλοπρέπεια. Οι έπομενοι βασιλείς κατήγγισαν αυτό το περίεργο πρωτόκολλο. Μια άπλη παρέρσις της αυτοκρατορικής φρονιμής στους έδρους του Λονδίνου κ' ένα δελτίνο στο όποιο εκκαλόντο έλάτιστα πρόσωπα, άντεκτόστησαν τις πολυδάπνες τελετές και τα τραπέζια με τα 1200 φαγητά και τις φτιά χιλιάδες καλεσμένους... Και μόνο η τελετή της στέψης στην εκκλησία γινόταν σύμφωνα με τους παλιούς τας. Σε άφρονιμα έπράγματα, οι Αγγλοι τηρούν τις παραδόσεις με θρησκευτική ελάνεια και καμιά δύναμη στον κόσμο δεν είνε ικανή να τους κάνει ν' άνηθούν ένα παλιό έθιμο.

σαν μικρά παιδιά, πριν από δεκαπέντε χρόνια...

Και η μονομαχία άρχισε άμέσως. Ο Άλβερτος προχωρεί κατ' ευθείαν προς τη Σολάν. Η έκδομωτική άμορφία της, τα φλογερά της μάτια, το μπρούντιζινο χρώμα της και τα μαύρα της μαλλιά, του κάνουν βαθεία έντύπωση. Το χαμόγελό της, ένα χαμόγελο άγριο και γλυκό συγχρόνως, τον σπληνώνει.

Ο Άλβερτος την πλησιάζει, δειλασμένα κάπως.

—Όστε λοιπόν καταστρέψετε τον κήπο σας; Κόψτε τα φυτά του; της λέει χαμογελώντας και δείχνοντας της ένα φυτό που μαδούσε στα χέρια της.

—Όμολογώ, άπαντά η νέα κυττάζοντας τον καμμάτιο, ότι το φυτό αυτό ν' άρθεσι πολύ. Έίνε κάτι άλλοστε που δεν γινώσκω μόνο σ' έμένα. Ύπαρχει και κάποιο πουλί που πρελλάνεται μαζί τους σπόρους του...

—Να, έώρα... Η καρδερίνα... λέει η Άλβερτος.

—Βλέπω ότι έφέρετε από πουλιά, και φαντάζομαι ότι θα τ' άρατατε άπως και εγώ θέσω...

—Πρώτα... Τ' άγαπώ πολύ...

—Από πότε;

—Από πάντα... Μα γιατί με ρωτάτε;

—Γιατί θυμάμαι κάτι που μου είνε σπιδεί όταν ήμουνα άκομη παιδί... Ένα επεισόδιο που έχει μείνει βαθεία χαραγμένο στη μνήμη μου...



—Και έχει σχέση με τις καρδερίνες αυτό το επεισόδιο;

—Βεβαίωτα. Άκούστε το όμως καλύτερα: Πριν από δεκαπέντε, λοιπόν, περίπου χρόνια, θυμάμαι καλά ένα άγοράκι ως δέκα χρονών, που έμεινε μαζί με τους γονείς του σε μια μεγάλη έξοχική έπαυλη, κοντά στο Άντελι. Κάποια κρύα χειμωνιάτικη μέρα, που η γη και τα δέντρα ήταν σκεπασμένα από χιόνι, η μητέρα μου με πήρε μαζί της και με πήγε να έπισκεφθώ τους γονείς του μικρού αυτού άγοριού. Το άγοράκι, άφορ για να με περιποιηθεί μου έδειξε όλα τα παιχνίδια του, μου άφθισε με άφους μυστηρώδες και περσσταυτικό μαζί, σαν μεγαλίτερο από μένα που ήσαν:

—Έλα... Πάμε να σου δείξω κάτι.

Εγώ, γεμάτη περιέργεια, το άκολούθησα. Αυτό με παρέσυρε τότε σε μια γωνιά στην άκρη του κήπου, κ' άρχισε να καθαρίζει το χώμα από το χιόνι. Κατόπιν τοποθέτησε μια έζυμη τάβλα πάνω σε δυό έξυλα, τάβλες αυτές κ' ένα σπάγγο, και, κυττάζοντας την άκρη του σπάγγου στα χέρια του, κούφτηκε πίσω από ένα δέντρο. Μου έλεγε να κρυφτώ κι' εγώ έβηλα που και μου άπαγόρευσε να κουνήσω. Έγώ ήμουνα ένα άφρονιμο κορίτσι πέντε χρόνων. Δεν έδωλα τομωυία λόγους και περιμένα.

Έξαισα να σάς πω ότι προπονημένος είχε οίξει μερικά ψυχούλα στο χώμα κάτω από την τάβλα. Σε λίγο, είδα τα πρώτα πουλάκια να βγαίνουν από τις παγωμένες φυλλωσιές των δέντρων και να πετούν προς τα ψυχούλα. Δεν

καταλάβαινα καλά-καλά τι έπρεπε να συμβεί.

Έξαισα όμως, τη στιγμή που τα πουλιά ήταν άρροισμένα στο φαγητό τους, το άγοράκι τράβηξε το σπάγγο. Ένα κλικ άκούστηκε κι' η τάβλα έπεσε με κράτο πάνω στα δυστυχισμένα πουλάκια. Έξαισα άπ' αυτά πρόφτασαν να ξεφύγουν. Μια κρυφή φράση μου έφτασε. Το κακό παιδί όμως, χωρίς να μου άσση προσοχή, άκοιψε με χαρά πάνω στην παγίδα του θανάτου που είχε στήσει στα άδρια και άντεπρόσταστα πουλιά και έσαναίρωσε την τάβλα. Πάνω στο χώμα ήταν έσκαμμένα τέσσερα πουλιά νεκρά κι' ένα πληγωμένο. Το τελευταίο αυτό, μια χαρτωμένη καρδερίνα με τα άδρια και άντεπρόσταστα πουλιά και έσαναίρωσε την τάβλα. Πάνω στο χώμα ήταν έσκαμμένα τέσσερα πουλιά νεκρά κι' ένα πληγωμένο. Το τελευταίο αυτό, μια χαρτωμένη καρδερίνα με τα άδρια και άντεπρόσταστα πουλιά και έσαναίρωσε την τάβλα. Πάνω στο χώμα ήταν έσκαμμένα τέσσερα πουλιά νεκρά κι' ένα πληγωμένο. Το τελευταίο αυτό, μια χαρτωμένη καρδερίνα με τα άδρια και άντεπρόσταστα πουλιά και έσαναίρωσε την τάβλα.

—Να, έώρα... Η καρδερίνα... λέει η Άλβερτος.

—Βλέπω ότι έφέρετε από πουλιά, και φαντάζομαι ότι θα τ' άρατατε άπως και εγώ θέσω...

—Πρώτα... Τ' άγαπώ πολύ...

—Από πότε;

—Από πάντα... Μα γιατί με ρωτάτε;

—Γιατί θυμάμαι κάτι που μου είνε σπιδεί όταν ήμουνα άκομη παιδί... Ένα επεισόδιο που έχει μείνει βαθεία χαραγμένο στη μνήμη μου...

—Και έχει σχέση με τις καρδερίνες αυτό το επεισόδιο;

—Βεβαίωτα. Άκούστε το όμως καλύτερα: Πριν από δεκαπέντε, λοιπόν, περίπου χρόνια, θυμάμαι καλά ένα άγοράκι ως δέκα χρονών, που έμεινε μαζί με τους γονείς του σε μια μεγάλη έξοχική έπαυλη, κοντά στο Άντελι. Κάποια κρύα χειμωνιάτικη μέρα, που η γη και τα δέντρα ήταν σκεπασμένα από χιόνι, η μητέρα μου με πήρε μαζί της και με πήγε να έπισκεφθώ τους γονείς του μικρού αυτού άγοριού. Το άγοράκι, άφορ για να με περιποιηθεί μου έδειξε όλα τα παιχνίδια του, μου άφθισε με άφους μυστηρώδες και περσσταυτικό μαζί, σαν μεγαλίτερο από μένα που ήσαν:

—Έλα... Πάμε να σου δείξω κάτι.

Εγώ, γεμάτη περιέργεια, το άκολούθησα. Αυτό με παρέσυρε τότε σε μια γωνιά στην άκρη του κήπου, κ' άρχισε να καθαρίζει το χώμα από το χιόνι. Κατόπιν τοποθέτησε μια έζυμη τάβλα πάνω σε δυό έξυλα, τάβλες αυτές κ' ένα σπάγγο, και, κυττάζοντας την άκρη του σπάγγου στα χέρια του, κούφτηκε πίσω από ένα δέντρο. Μου έλεγε να κρυφτώ κι' εγώ έβηλα που και μου άπαγόρευσε να κουνήσω. Έγώ ήμουνα ένα άφρονιμο κορίτσι πέντε χρόνων. Δεν έδωλα τομωυία λόγους και περιμένα.

Έξαισα να σάς πω ότι προπονημένος είχε οίξει μερικά ψυχούλα στο χώμα κάτω από την τάβλα. Σε λίγο, είδα τα πρώτα πουλάκια να βγαίνουν από τις παγωμένες φυλλωσιές των δέντρων και να πετούν προς τα ψυχούλα. Δεν

καταλάβαινα καλά-καλά τι έπρεπε να συμβεί.

Έξαισα όμως, τη στιγμή που τα πουλιά ήταν άρροισμένα στο φαγητό τους, το άγοράκι τράβηξε το σπάγγο. Ένα κλικ άκούστηκε κι' η τάβλα έπεσε με κράτο πάνω στα δυστυχισμένα πουλάκια. Έξαισα άπ' αυτά πρόφτασαν να ξεφύγουν. Μια κρυφή φράση μου έφτασε. Το κακό παιδί όμως, χωρίς να μου άσση προσοχή, άκοιψε με χαρά πάνω στην παγίδα του θανάτου που είχε στήσει στα άδρια και άντεπρόσταστα πουλιά και έσαναίρωσε την τάβλα. Πάνω στο χώμα ήταν έσκαμμένα τέσσερα πουλιά νεκρά κι' ένα πληγωμένο. Το τελευταίο αυτό, μια χαρτωμένη καρδερίνα με τα άδρια και άντεπρόσταστα πουλιά και έσαναίρωσε την τάβλα. Πάνω στο χώμα ήταν έσκαμμένα τέσσερα πουλιά νεκρά κι' ένα πληγωμένο. Το τελευταίο αυτό, μια χαρτωμένη καρδερίνα με τα άδρια και άντεπρόσταστα πουλιά και έσαναίρωσε την τάβλα.

—Να, έώρα... Η καρδερίνα... λέει η Άλβερτος.

—Βλέπω ότι έφέρετε από πουλιά, και φαντάζομαι ότι θα τ' άρατατε άπως και εγώ θέσω...

—Πρώτα... Τ' άγαπώ πολύ...

—Από πότε;

—Από πάντα... Μα γιατί με ρωτάτε;

—Γιατί θυμάμαι κάτι που μου είνε σπιδεί όταν ήμουνα άκομη παιδί... Ένα επεισόδιο που έχει μείνει βαθεία χαραγμένο στη μνήμη μου...

—Και έχει σχέση με τις καρδερίνες αυτό το επεισόδιο;

—Βεβαίωτα. Άκούστε το όμως καλύτερα: Πριν από δεκαπέντε, λοιπόν, περίπου χρόνια, θυμάμαι καλά ένα άγοράκι ως δέκα χρονών, που έμεινε μαζί με τους γονείς του σε μια μεγάλη έξοχική έπαυλη, κοντά στο Άντελι. Κάποια κρύα χειμωνιάτικη μέρα, που η γη και τα δέντρα ήταν σκεπασμένα από χιόνι, η μητέρα μου με πήρε μαζί της και με πήγε να έπισκεφθώ τους γονείς του μικρού αυτού άγοριού. Το άγοράκι, άφορ για να με περιποιηθεί μου έδειξε όλα τα παιχνίδια του, μου άφθισε με άφους μυστηρώδες και περσσταυτικό μαζί, σαν μεγαλίτερο από μένα που ήσαν:

—Έλα... Πάμε να σου δείξω κάτι.

Εγώ, γεμάτη περιέργεια, το άκολούθησα. Αυτό με παρέσυρε τότε σε μια γωνιά στην άκρη του κήπου, κ' άρχισε να καθαρίζει το χώμα από το χιόνι. Κατόπιν τοποθέτησε μια έζυμη τάβλα πάνω σε δυό έξυλα, τάβλες αυτές κ' ένα σπάγγο, και, κυττάζοντας την άκρη του σπάγγου στα χέρια του, κούφτηκε πίσω από ένα δέντρο. Μου έλεγε να κρυφτώ κι' εγώ έβηλα που και μου άπαγόρευσε να κουνήσω. Έγώ ήμουνα ένα άφρονιμο κορίτσι πέντε χρόνων. Δεν έδωλα τομωυία λόγους και περιμένα.

Έξαισα να σάς πω ότι προπονημένος είχε οίξει μερικά ψυχούλα στο χώμα κάτω από την τάβλα. Σε λίγο, είδα τα πρώτα πουλάκια να βγαίνουν από τις παγωμένες φυλλωσιές των δέντρων και να πετούν προς τα ψυχούλα. Δεν

καταλάβαινα καλά-καλά τι έπρεπε να συμβεί.

Έξαισα όμως, τη στιγμή που τα πουλιά ήταν άρροισμένα στο φαγητό τους, το άγοράκι τράβηξε το σπάγγο. Ένα κλικ άκούστηκε κι' η τάβλα έπεσε με κράτο πάνω στα δυστυχισμένα πουλάκια. Έξαισα άπ' αυτά πρόφτασαν να ξεφύγουν. Μια κρυφή φράση μου έφτασε. Το κακό παιδί όμως, χωρίς να μου άσση προσοχή, άκοιψε με χαρά πάνω στην παγίδα του θανάτου που είχε στήσει στα άδρια και άντεπρόσταστα πουλιά και έσαναίρωσε την τάβλα. Πάνω στο χώμα ήταν έσκαμμένα τέσσερα πουλιά νεκρά κι' ένα πληγωμένο. Το τελευταίο αυτό, μια χαρτωμένη καρδερίνα με τα άδρια και άντεπρόσταστα πουλιά και έσαναίρωσε την τάβλα. Πάνω στο χώμα ήταν έσκαμμένα τέσσερα πουλιά νεκρά κι' ένα πληγωμένο. Το τελευταίο αυτό, μια χαρτωμένη καρδερίνα με τα άδρια και άντεπρόσταστα πουλιά και έσαναίρωσε την τάβλα.

—Να, έώρα... Η καρδερίνα... λέει η Άλβερτος.

—Βλέπω ότι έφέρετε από πουλιά, και φαντάζομαι ότι θα τ' άρατατε άπως και εγώ θέσω...

—Πρώτα... Τ' άγαπώ πολύ...

—Από πότε;

—Από πάντα... Μα γιατί με ρωτάτε;

—Γιατί θυμάμαι κάτι που μου είνε σπιδεί όταν ήμουνα άκομη παιδί... Ένα επεισόδιο που έχει μείνει βαθεία χαραγμένο στη μνήμη μου...

—Και έχει σχέση με τις καρδερίνες αυτό το επεισόδιο;

—Βεβαίωτα. Άκούστε το όμως καλύτερα: Πριν από δεκαπέντε, λοιπόν, περίπου χρόνια, θυμάμαι καλά ένα άγοράκι ως δέκα χρονών, που έμεινε μαζί με τους γονείς του σε μια μεγάλη έξοχική έπαυλη, κοντά στο Άντελι. Κάποια κρύα χειμωνιάτικη μέρα, που η γη και τα δέντρα ήταν σκεπασμένα από χιόνι, η μητέρα μου με πήρε μαζί της και με πήγε να έπισκεφθώ τους γονείς του μικρού αυτού άγοριού. Το άγοράκι, άφορ για να με περιποιηθεί μου έδειξε όλα τα παιχνίδια του,

Τι γίνεται στο Χόλλυγουντ

Ποιες δίαιτες ακολουθούν οι άστερες της όδονης

Τά άτελείωτα λουτρά του Ντούγκλας Φαίρμπανκς. Πώς ή Τζόαν Κράουφορντ απέκτησε την αιδέρια σιλουέττα της. Η νηστεία της Νόρμας Σήρερ. Η πορτοκαλαδες του Νοβάρρο, κτλ.

ΕΝ είναι άσπείο πρόβλημα να είσαι άσπρη του κινηματογράφου. Να έρχονται ημέρες που να πρέπει να εργάζεσαι στο σπουαίο από τις όχτς το πρωί ως τις δύο μετά τα μεσάνυχτα, κάτω από το έκπικρλωτικό φως των προβολέων, τόν εκκωφαντικό θόρυβο των μηχανών και τις έλληλοσπασμένες διαταγές του σκηνοθέτου. Να έρχονται πάλι άλλες μέρες που νά είσαι δυοκοιμένη να πιάς λιασσία, να οδηγείσης αυτοκίνητο, να κοιμηθείσης επί όρες, όσο χρόνο κι' αν κάνει. Και πολλές φορές, ενώ νομίζεις πως είσαι πενήτη σιγή, να σε καλούν έπείγοντως για να επαναλάβης μια σκηνή που δεν επέτυχες. Και επί πλέον, να είσαι υποχρεωμένη, αν είσαι γυναίκα, να διατηρήσης την άωρορία σου, την κομψότητα της σιλουέττας σου (αν παχύνεις, χάνεις!) και πρωτίστως την ύγεια σου, αν θέλεις να αντεπεξέλθεις στις απαιτήσεις της εργασίας.

Πώς τα καταφέρνουν λοιπόν οι άσπρες και τα βράζονα πέρα; Με τι τρόπο κατορθώνουν να εργάζονται τόσο σκληρά και συγχρόνως να διατηρούν την όμορφή τους και την ύγεια τους; Ω, αυτό το πετυχαίνουν με πολλές θυσίες και με πολλή κόπο. Προσπαθών έχουν καταφέρει ένα πρόγραμμα της ζωής τους, το οποίο δεν παραβαίνουν σε καμιά περίπτωση, όσο κι' αν αυτό τους στενοχωρεί πολλές φορές. Ύστερα έχουν κανονίσει μια ώριμμένη διαίτα στην προφή τους. Και τρίτον σέλη-ραγωγούν το σώμα τους με διάφορα σπόρ, γυμναστικές ασκήσεις, μασσάζ κτλ.

Έπεις από το γενικό αυτό πρόγραμμα ζωής, κάθε άσπρη έχει και το δικό του σύστημα, το οποίο θεωρεί πως ταιριάζει καλύτερα στην ιδιοσυγκρασία του. Η Ρούθ Τσάτερτον, π.χ., ή οποία δεν έχει και πολύ γρήγορα, όταν γυρίζει μια ταινία, μένει και κοιμάται στο σπουαίο, μέσα στο κλαρίν της. Το βραδινό της φαγητό της το πηγαίνουν εκεί κι' από την ώρα που τελειώνει την εργασία της, ως το άλλο πρωί που θα ξαναρχίση, δεν δέχεται κανένα, δεν βλέπει ψυχή! Αυτό εινε βέβαια άναπαυτικό, αλλά άμυριβάλλουμε αν εινε και ειασκα-δαστικό.

Η Ταυλούλα Μπάνκχεντ πάλι εφαρμόζει άλλο σύστημα. Βγαίνει πρωί-πρωί και κάνει περίπατο στους έξοχικούς λόφους του Χόλλυγουντ, περιπατώντας άνωοραστη επί δυό-τρεις ώρες. Την ώρα μεθόδο εφαρμόζει και ή Σοντρίς γόρσχα. ή Γκρέτα Γκάρμπο. Αυτή όμως προτιμά να κάνει τόν περίπατό της κάτω στην παραλία και μάλιστα της άρεσουν ιδιαίτερως ή βροχερές ημέρες.

Άλλοτε ή Μαίρη Πάικφορντ απέφυγε τα σπόρ και τη γυμναστική. Άλλά τώρα έχει αλλάξει έντελώς. Φαίνεται ότι ο σύζυγός της, ο άθλητικώτατος Ντούγκλας Φαίρμπανκς, την έπηρεάσε σε τέτοιο ση-μείο, ώστε να την κάνει να επιδι-δεται σήμερα με μανία στο σπόρ. Τόν περασμένο χειμώνα έλαβε μα-θήματα παγοδρομίας και όλες τις

ώρες που έχει ελεύθερες, τις αφιερώνει στο τένις, στο γκόλφ και στην ιππασία.

Όσο για τόν Ντούγκλας Φαίρμπανκς, τόν σύζυγό της, μ' αυτόν κανείς δεν μπορεί να τά βγάλει πέρα. Στην άπέραστη ιδιοκτησία του, στο «Πίκφαρ», έχει μια πελώρια δεξα-μηνή, μέσα στην οποία ο περίφημος αυτός ήθοποιός που εινε και άπαρά-μυλλος κολυμβητής, περνάει ολοκλη-ρες ώρες κάθε μέρα. Έπίσης και στα διαμερίσματά του στο σπουαίο έχει ένα μόνο ιδιαίτερο δεξαμενή για τα μπάνια του, αλλά και δικαί-ο για άπαιόλουτρο και τραπεζή για μασσάζ. Μ' αυτόν τόν τρόπο όμως ο Ντούγκλας Φαίρμπανκς, ο οποίος σήμερα εινε περισσότερο από πε-νήνη έτών, έχει διατηρήσει τη νε-ανική του εύληγσία και την αξιο-θαύμαστη ζωτικότητα του, για την οποία τόν ζηλεύουν όλοι.

Και όλοι συνάδελφοι του Φαίρμπανκς μεταχειρίζονται τόν ίδιο σύ-στημα για να διατηρήσουν την ύ-γεια τους. Όποιο σκληραγώγη μέ-νος όμως απ' ό-λους εινε ο Κλά-ιβ Μπρούκ. Ο ά-θεόφοβος αυτός Άγγλος κάνει κάθε πρωί ένα ντους έξι-οκτώ, και το καθαρίζ-ει με σαπούνι, δ-ε-τ-αν το νερό εινε τόσο κρύο, ώστε δύσκολα να μπο-ρή κανείς να τό υποφέρει. Το κα-λοκαίρι πάλι δια-τάσσει και τού βά-ζον· κολώνες πάχυν μέσα στο νερό, το οποίο κα-νεί με τόν τρόπο, ώστε να μπορεί να υπο-φέρει κανείς να τό υποφέρει. Το κα-λοκαίρι πάλι δια-τάσσει και τού βά-ζον· κολώνες πάχυν μέσα στο νερό, το οποίο κα-νεί με τόν τρόπο, ώστε να μπορεί να υπο-φέρει κανείς να τό υποφέρει.

Η Άλβιαν Μπόντ άποφείνγει άπόλυτως τη ζά-χαρη και για να γλυκάνει τόν κα-φέ της ή το τσάι της μεταχειρίζε-ται ζαχαρίνη. Α-φροντας λεμονά-δες και πορτοκα-λάδες πίνουν για να διατηρήσουν τη σιλουέττα τους ή Τζόαν Χάρλσον, ή Καίη Φράνσις, ή Μάργλεν Ντ-ή-τρικ, και υποστη-ρίζουν ότι τίποτε δεν εινε καλύτε-ρο γιά να καθα-ρίση τόν αίμα και να δίνει φρεσκά-δα στο πρόσωπο, τόν σύστημα αυ-τό το ακολουθούν και πολλοί ά-ν-δρες. Ο Ραμόν Νοβάρρο π.χ., δ-αν άνταμιβάνετα πως έχει τόσο να παρήγει, επί ημέρες πολλές δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να πίνει πορ-τοκαλάδες, δίχως να βάζει καμιά άλλη στερεά τροφή στο στόμα του. Ο Ρόλαντ Γκούγκ προτιμά τόν γυ-μνό τού λεμονιού. Ο Φίλιπς Χόλμς, ο Σαρλ Φορρέλ και ο Νέιλ Χάμλ-τον δεν κάνουν καμιά διαίτα, αλλά έχουν ιδιαίτερος γυμναστικές.

Η Ζαννέτ Γκαίνορ περνάει ό-ρες ώλόκληρες έαυλωμένη κάτω στην άμμο, κάνοντας ήλιοθερα-πεία και το παράδειγμά της μιμνη-ται ή Κλωντέτ Κολιέτο, ή Κάλν Μοντ και ή Σιλβία Σίδνι.

Και τέλος, για ν' αναφέρουμε έ-να παράδειγμα διαίτης τελείως ά-συνηγόστο: Ο Τσάρλν Τσάπλν, ο περίφημος Σαρλό, κομμάτια χει-μώνα-καλοκαίρι έχοντας έρμηκούς δ-ρες. Ο Ραμόν Νοβάρρο π.χ., δ-αν άνταμιβάνετα πως έχει τόσο να παρήγει, επί ημέρες πολλές δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να πίνει πορ-τοκαλάδες, δίχως να βάζει καμιά άλλη στερεά τροφή στο στόμα του. Ο Ρόλαντ Γκούγκ προτιμά τόν γυ-μνό τού λεμονιού. Ο Φίλιπς Χόλμς, ο Σαρλ Φορρέλ και ο Νέιλ Χάμλ-τον δεν κάνουν καμιά διαίτα, αλλά έχουν ιδιαίτερος γυμναστικές.

Η Ζαννέτ Γκαίνορ περνάει ό-ρες ώλόκληρες έαυλωμένη κάτω στην άμμο, κάνοντας ήλιοθερα-πεία και το παράδειγμά της μιμνη-ται ή Κλωντέτ Κολιέτο, ή Κάλν Μοντ και ή Σιλβία Σίδνι.

Και τέλος, για ν' αναφέρουμε έ-να παράδειγμα διαίτης τελείως ά-συνηγόστο: Ο Τσάρλν Τσάπλν, ο περίφημος Σαρλό, κομμάτια χει-μώνα-καλοκαίρι έχοντας έρμηκούς δ-ρες. Ο Ραμόν Νοβάρρο π.χ., δ-αν άνταμιβάνετα πως έχει τόσο να παρήγει, επί ημέρες πολλές δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να πίνει πορ-τοκαλάδες, δίχως να βάζει καμιά άλλη στερεά τροφή στο στόμα του. Ο Ρόλαντ Γκούγκ προτιμά τόν γυ-μνό τού λεμονιού. Ο Φίλιπς Χόλμς, ο Σαρλ Φορρέλ και ο Νέιλ Χάμλ-τον δεν κάνουν καμιά διαίτα, αλλά έχουν ιδιαίτερος γυμναστικές.

Η Ζαννέτ Γκαίνορ περνάει ό-ρες ώλόκληρες έαυλωμένη κάτω στην άμμο, κάνοντας ήλιοθερα-πεία και το παράδειγμά της μιμνη-ται ή Κλωντέτ Κολιέτο, ή Κάλν Μοντ και ή Σιλβία Σίδνι.

Και όλοι συνάδελφοι του Φαίρμπανκς μεταχειρίζονται τόν ίδιο σύ-στημα για να διατηρήσουν την ύ-γεια τους. Όποιο σκληραγώγη μέ-νος όμως απ' ό-λους εινε ο Κλά-ιβ Μπρούκ. Ο ά-θεόφοβος αυτός Άγγλος κάνει κάθε πρωί ένα ντους έξι-οκτώ, και το καθαρίζ-ει με σαπούνι, δ-ε-τ-αν το νερό εινε τόσο κρύο, ώστε δύσκολα να μπο-ρή κανείς να τό υποφέρει. Το κα-λοκαίρι πάλι δια-τάσσει και τού βά-ζον· κολώνες πάχυν μέσα στο νερό, το οποίο κα-νεί με τόν τρόπο, ώστε να μπορεί να υπο-φέρει κανείς να τό υποφέρει.

Η Άλβιαν Μπόντ άποφείνγει άπόλυτως τη ζά-χαρη και για να γλυκάνει τόν κα-φέ της ή το τσάι της μεταχειρίζε-ται ζαχαρίνη. Α-φροντας λεμονά-δες και πορτοκα-λάδες πίνουν για να διατηρήσουν τη σιλουέττα τους ή Τζόαν Χάρλσον, ή Καίη Φράνσις, ή Μάργλεν Ντ-ή-τρικ, και υποστη-ρίζουν ότι τίποτε δεν εινε καλύτε-ρο γιά να καθα-ρίση τόν αίμα και να δίνει φρεσκά-δα στο πρόσωπο, τόν σύστημα αυ-τό το ακολουθούν και πολλοί ά-ν-δρες. Ο Ραμόν Νοβάρρο π.χ., δ-αν άνταμιβάνετα πως έχει τόσο να παρήγει, επί ημέρες πολλές δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να πίνει πορ-τοκαλάδες, δίχως να βάζει καμιά άλλη στερεά τροφή στο στόμα του. Ο Ρόλαντ Γκούγκ προτιμά τόν γυ-μνό τού λεμονιού. Ο Φίλιπς Χόλμς, ο Σαρλ Φορρέλ και ο Νέιλ Χάμλ-τον δεν κάνουν καμιά διαίτα, αλλά έχουν ιδιαίτερος γυμναστικές.

Η Ζαννέτ Γκαίνορ περνάει ό-ρες ώλόκληρες έαυλωμένη κάτω στην άμμο, κάνοντας ήλιοθερα-πεία και το παράδειγμά της μιμνη-ται ή Κλωντέτ Κολιέτο, ή Κάλν Μοντ και ή Σιλβία Σίδνι.

Και τέλος, για ν' αναφέρουμε έ-να παράδειγμα διαίτης τελείως ά-συνηγόστο: Ο Τσάρλν Τσάπλν, ο περίφημος Σαρλό, κομμάτια χει-μώνα-καλοκαίρι έχοντας έρμηκούς δ-ρες. Ο Ραμόν Νοβάρρο π.χ., δ-αν άνταμιβάνετα πως έχει τόσο να παρήγει, επί ημέρες πολλές δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να πίνει πορ-τοκαλάδες, δίχως να βάζει καμιά άλλη στερεά τροφή στο στόμα του. Ο Ρόλαντ Γκούγκ προτιμά τόν γυ-μνό τού λεμονιού. Ο Φίλιπς Χόλμς, ο Σαρλ Φορρέλ και ο Νέιλ Χάμλ-τον δεν κάνουν καμιά διαίτα, αλλά έχουν ιδιαίτερος γυμναστικές.

Η Ζαννέτ Γκαίνορ περνάει ό-ρες ώλόκληρες έαυλωμένη κάτω στην άμμο, κάνοντας ήλιοθερα-πεία και το παράδειγμά της μιμνη-ται ή Κλωντέτ Κολιέτο, ή Κάλν Μοντ και ή Σιλβία Σίδνι.

Και τέλος, για ν' αναφέρουμε έ-να παράδειγμα διαίτης τελείως ά-συνηγόστο: Ο Τσάρλν Τσάπλν, ο περίφημος Σαρλό, κομμάτια χει-μώνα-καλοκαίρι έχοντας έρμηκούς δ-ρες. Ο Ραμόν Νοβάρρο π.χ., δ-αν άνταμιβάνετα πως έχει τόσο να παρήγει, επί ημέρες πολλές δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να πίνει πορ-τοκαλάδες, δίχως να βάζει καμιά άλλη στερεά τροφή στο στόμα του. Ο Ρόλαντ Γκούγκ προτιμά τόν γυ-μνό τού λεμονιού. Ο Φίλιπς Χόλμς, ο Σαρλ Φορρέλ και ο Νέιλ Χάμλ-τον δεν κάνουν καμιά διαίτα, αλλά έχουν ιδιαίτερος γυμναστικές.

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Όταν έμμενε στη Γένοια ο ποι-ητής Βύρων, νύχτες ώλόκληρες ά-γρυπνούσε γράφοντας στίχους. Άλ-λά ποτέ δεν έμμενε εύχαιρισμένος απ' τόν άποτέλεσμα της δουλειάς του. Έγραφε πάντα χειρόγραφα κι' έσχιζε τα τέσσαρα.

Μιά μέρα τόν έπισκέφη ένας φίλος του.

— Άγαπητέ μου ποιητή, τού έλ-πε, τόν τελευταίο χωμό σε χάσαμε έντελώς. Φαντάζομαι πόσο ώραία ποιήματα θα έχης γράψει!

— Μετανάω, φίλε μου, για τού ποιήματα που έγραψα, άπάντησε ο Βύρων με σοβαρότητα. Ένας ά-νδρας δεν πρέπει να χάνει τόν και-ρό του γράφοντας στίχους. Έγώ τούλάχιστον πιστεύω ότι ήμουν γε-νημένος για άλλο έδος έργα. Αν ζήσω δέκα χρόνια ακόμα, έχω να δώσω στον κόσμο έργα πολύ πιο σπουδαία. Θα γράψω μια κοσμοθεω-ρία, ή όποια θα καταλήξει όλους τούς σοφούς.

Δεν έπρόφτασε όμως να πραγμα-τοποιήση τίποτε απ' όσα σχεδίαζε, γιατί λίγους μήνες κατόπιν έξαφά-γη ή Έλληνική Έπανάσταση και ο ποιητής έστευσε να προσφέρει τη ζωή του στον ήρωϊκό εκείνον ά-γώνα.

Πρίν κατέβει στο Μεσολόγγι ο Βύρων, προσέκλεσε τόν φίλο του Άλεξάντερ να τόν ακολουθήση στην Έλλάδα, όπως έ-λεγε.

— Ω φίλε μου, άπάντησε ο έδ-κτωρ Άλεξάντερ. Θα ήθελα κι' εγώ μαζί σου την καρδιά νύφθη κι' εγώ μαζί σου, αλλά δεσμεύομαι τόσο πολύ! Έχω υποχρεώσεις, έχω γυναίκα.

— Σε μένα συμβαίνει τόν αντίθε-το, άπάντησε χαμογελώντας πικρά ο ποιητής. Πηγαίνω στην Έλλάδα, ακριβώς επειδή... έχω γυναίκα!...

ΗΘΕΛΕ ΗΣΥΧΙΑ

Ένας κύριος πηγαίνει να ένο-κιάση ένα διαμέρισμα σ' ένα σπίτι. Η σπιτονοικοκυρά τόν ρωτάει:

— Όστε ο κύριος δεν έχει πα-διά, σκυλιά, γατιά, όρνιθες και τά τέτοια;

— Όχι, τίποτα! Έγώ μονάχα έμμενα, ή γυναίκα μου κι' ή πεθε-ρά μου.

— Α! τότε δεν μπορώ να σάς ένοκιάσω τόν σπίτι.

— Και γιατί;

— Γιατί έμεις έδω... θέλουμε ή-συχία!

Η μεγάλη επιτυχία τών «Παναθηναίων»

Ανέκδοτα απ' τη ζωή του Τρότσκι

(Γραμμένα από τόν ίδιο)



ΑΖΥ με τόν Γκόρντν Μπρόκμαν και μια φη-μική καλλιτέχνη, ή Άντρέα. Κι' οι τρεις μαζί έπισκεφθήκαμε δια-τ' άσπείματα τού Λον-δίνου.

Η Άντρέα ήξερε όλες σχεδόν τις ευρω-παϊκές γλώσσες, ενώ ο Γκόρντν δεν ήξερε πα-ρά μόνο τή ρωσική. Άλλά τί όφαια που τά μιλούσε...

Στό συνέδριο τού Λον-δίνου γνώρισα από πού κοντά τη Ρόζα Λού-ξενμπουργκ με την οποία είχα σχέσεις από τόν 1904. Κοντά άνακτισμένος, λεπτή, άσθε-νική, είχε πολύ εύγενκά χαρακτηριστικά. Έξο-κα μάτια που έλαμπαν από πνεύμα και κατέ-πληρσε με την άφρονσύνητα τού χαρακτήρος της και της σκέψης της. Τό ύψος της ά-κρόβες, άδυσωπία, σταθερό, θα μείνη για πάν-τα σαν μια άνταμμία της ήρωϊκής ψυχής της. Ήταν ένα πλάσμα πλούσιο ο' ευαίσθησια. Η έπαύσασιας και τή πάθη της, ο άνθρωπος και ή τύχη του, ή φρίκη, τά φυτά και τή που-λιά, όλα έκαναν ν' άντηχούν μέσα της πολυ-επίθετες χορδές ευαισθησίας.

Δεν θα με πιστέψη κανείς—έγραφε ή Γ-δια στη Λούζα Κοουτογκ—αν έλεγα ότι από παρεξήγησι είχτηκα μέσα στον στενόβόλο της ιστορίας κι' ότι στην πραγματικότητα ήμουν γεννημένη για να δώσω χήνες.

Η σχέσεις μου με τη Ρόζα δεν είχαν ποτέ χαρακτηριστικά στενά προσωπικά. Βλεπούσαμε έλα-μιστα και σπινώτατα. Τη θαύμασα σαν παρ-τηρητής... Φαίνεται όμως ότι δεν την είχα εκ-τιμήσει άρκετά τότε...

Από τόν Λονδίνο πήγα στο Βερολίνο πρὸς συνάντησι της γυναίκας μου, ή όποια θαρρό-ταν από την Πετρούπολη. Συγχρόνως σχεδόν, ο Πάρθους είχε δραπετεύσει απ' τη Σιβηρία κι' έφτανε κι' αυτός μαζί της.

Κι' οι τρεις τότε, ξεκίνησαμε πεζοί για τή σοβιετική Έλθετία. Ήταν τέλος τού καλοκαι-ριού, ή μέρες ήσαν άραιες, άκαμψς λίγο ψυ-κρός φυσικός τού ποταμού και πόνες γάλα και τόν άέρα τών δονιών. Μιά άπόπειρα που κά-ναμε έγώ κι' ή γυναίκα μου, για να κατέβου-με σε μια καλάδα, λίγο έλαμψε να μς στοι-χίση τή ζωή.

Φτάσαμε τέλος στη Βοημία, στο μικρό χω-ριό Χιρμπουργκ που χωριζόταν ως τότες πα-ραδρομικό τών υποπόλων. Μείναμε εκεί με-ρικές βδομάδες. Κάθε φορά που τά χρημάτά μας κόντασαν να έξαντληθούν, ο Πάρθους κι' εγώ γράφαμε άσπια για τόν σοσιαλδημοκρα-τικό Τύπο κι' έτσι εξακολουθούσαμε.

Φαίνοντας από τόν Χιρμπουργκ, πήραμε δι-αφορετικές διευθύνσεις ο καθένας. Έγώ πήγα στη Στουτγάρτη, ή γυναίκα μου στη Ρωσσία για να πάρη τού παιδι της κι' ο Πάρθους ξο-ναγίστηκε στη Γερμανία.

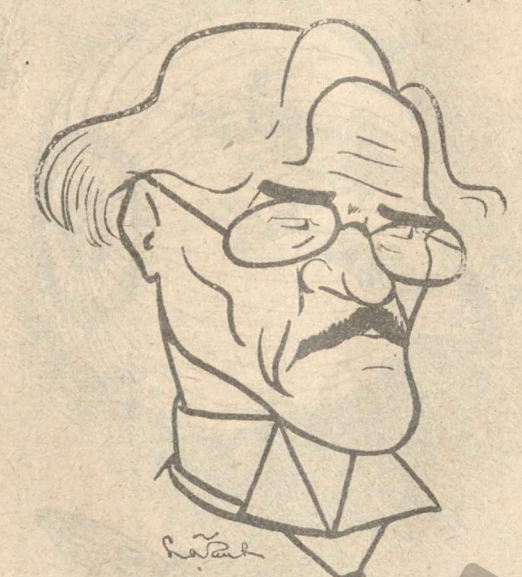
Στη Στουτγάρτη παρακολούθησα τόν σινέ-μα της Δελφίνης κι' έπειτα, τόν Οκτώβριο τού 1907, πήγα στη Βιέννη. Εκεί με συνάν-τησε σε λίγο κι' ή γυναίκα μου, ή όποια ένα-νύχτισε απ' τη Ρωσσία, φέρνοντας μαζί της και τόν παιδί μας. Έγκαταστάθηκαν τότε σ' ένα προάστειο της Βιέννης, τού Χοϊτελντόρφ, περριμένοντας ένα καινούριο έστιασμα της έ-πανστασίας. Θά περιμένουμε όμως πολύ και-ρό. Έπειά από έφτα χρόνια φύγαμε απ' τη Βιέννη. Αυτό όμως που μάς άποαύρινε δεν ήταν τόν πόνο της έπαναστάσεως, αλλά έν' άλ-λο κύμα βαμένο στο πλω έλων τών χωρών της Ερώσης: ο πόλεμος.

Γιατί διαλέξαμε τη Βιέννη στί 1907, τή στιγμή που όλοι οι έξοριστοι Ρώσοι συγκε-τρωνόταν στην Έλθετία και τόν Παρξαι; Γιατί, εκείνη την εποχή, μ' ένδεσσε πολύ ή πολιτική ζωή της Γερμανίας. Στο Βερολίνο δεν

μπορούσα να παραμείνω έξ αιτίας της άστυ-νομίας. Διάλεξα λοιπόν τη Βιέννη. Μά, κατά τά έφτα χρόνια που έπακολούθησα, παρακο-λούθησα με πολύ περισσότερη προσοχή την πο-λιτική της Γερμανίας παρά της Αυστρίας.

Κατά τόν θέρους τού 1907 γνώρισα στο σπίτι τού Κασούσκου, τόν Χίλφφεντιγκ. Ο Χίλφφεν-τινγκ ήταν τότε στη μεγαλύτερη ένταση της επαναστατικής του όρεξης, αν και από τόν έμπεδξε να μισή τη Ρόζα Λούξενμπουργκ και να μάλιστα με περιφρόνησι για τόν Κάρλ Λίμ-πνεχτ. Μά, σε ό,τι άφορούσε τη Ρωσία, φα-νόταν διατεθειμένος τότε να άισθήση, όπως και πολλοί άλλοι, κάθε πολιτική άκρότητα. Μί-λησε μ' ένθουσιασμό για μερικά άρθρα μου που είχαν δημοσιευθεί σε γερμανικές έφημερί-δες και, πρσγία παραδόξω, από την άρχή της συζητήσεως μάς μού μιλούσε σε ένικό. Έτσι ή σχέσεις πήραν ένα χαρακτηρισά φαινόμενα σινέ. Μά αυτή ή φύλα, δεν είχε καμιά βάση ήθικη, ούτε πολιτική.

Ο Χίλφφεντινγκ, εκείνη την περίοδο, μιλού-σε με τη μεγαλύτερη περιφρόνησι για τούς γερμανούς σοσιαλδημοκράτες, και παρέμεναν άδρανεις και παθητικοί, έν άντιθέσει πρὸς τούς αίστριακούς συνάδελφους τών. Η κριτική του



Ο Μάκ Ντόλνελτ.

(Σκίτσος έξνης έφημερίδας)

άμως αυτή ήσαν πολύ έπιπολά. Όπόσο αυτό

δεν τόν έμπεδξε να πωρή μισθό από τόν γε-μανικό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα για τις δη-μοσιογραφικές του υπηρεσίες. Όταν ήμπε στη Βιέννη ο Χίλφφεντινγκ μ' έπισκέφη κι' ένα

ράβδι με πήγε σε κάποιο καφεείο, όπου με πα-ρουσίασε στους φίλους του Αυστριακούς μαρξ-ιστάς. Όταν πάλι έγώ πήγα στο Βερολίνο, μ' ά-νταμείωσε την έπισκεψή του. Τότε μάλιστα, στίς κι' έγώ, είχαμε μια συνάντησι σ' ένα βερολιναϊκό καφεείο με τόν υπερπόλο προση-γοργό της Άγγλίας Μάκ Ντόλνελτ. Ο Ε-δουάρδος Μπρεντντάν μάς χάρσινε ως δεκα-μηνείς. Ο Χίλφφεντινγκ ρωτούσε κι' ο Μάκ Ντόλνελτ άπαντού. Δεν θυμάμαι πιά σίς τις ερώτησεις, ούτε τις άποητήσεις, που δεν εί-χαν τίποτε άλλο άξιοσημείωτο, εκτός από την κοινότητα τους. Θυμάμαι μόνο πως άναστή-μον ποδός από τούς τρεις μάς άποαυρίνε τόν περισσότερο απ' αυτό που άποαυρίνα σοσιαλ-ισμό και δεν ήξερα τί ν' άπάντησα στον έρω-τό μου.

Έπειά από δέκα χρόνια, κατά τη διάρκεια τών διαπραγματεύσεων τού Μαρξ-Απορξαι, έλαβα μια έπιστολή τού Χίλφφεντινγκ. Δεν πα-ρέμενα βέβαια να μ' άγράφη τίποτε έξαιρετικό, με άναξα τόν φακέλλο με περιέργεια, γιατί, μετά την μολοσβική επανάστασι, ή έπιστολή αυτή ήσαν ή πρώτη άτήρησι που έφτανε από

ένα σοσιαλδημοκράτη της δύσεως. Τί διάβασα λοιπόν σ' αυτή; Ο Χίλφφεντινγκ άπώστατα με παρακάλεσε ν' άποδώσω τήν ελευθερία σ' ένα γιατρό!... Δεν έγραφε ούτε μια λέξη για την επανάστασι. Όπόσο ο Χίλφφεντινγκ μ' έμ-ιλούσε στον ένικό στην έπιστολή του. Μολονότι τόν ήξερα πολύ καλά, έν τούτοις έκελη τη στιγμή δεν πιστεύα στα μάτια μου.

Θυμάμαι μάλιστα ότι ο Δένιν, ο όποιος ήταν παρών την ώρα που διάβαζα την έπιστολή, μ' έρώτησε με ζωηρότητα:

— Μου φαίνεται πως ή έπιστολή αυτή προσέ-χεται από τόν Χίλφφεντινγκ;

— Ναι.

— Έ, λοιπόν;

— Λοιπόν, με παρακαλεί να άπορυστώσω έ-να γνωστό τόν φιλικό μισό.

— Και τί σοβ γράφει για την επανάστασι;

— Τίποτα.

— Μά δεν εινε δυνατό!...

— Άκρίτως τίποτε...

— Μά εινε αδύνατο!

Και, λέγοντας τά λόγια αυτά, ο Δένιν με

κίτταξε κατάπληκτος. Για να τόν βεβαιώσω, τού έδωσα να διαβάση κι' αυτός την έπιστολή τού Χίλφφεντινγκ.

Ο Χίλφφεντινγκ μ' έκανε να σχετισθώ πολύ με τούς φίλους τού της Βιέννης. Όττο Μπά-νγκε, Μάξ Άντλερ και Κάρλ Ρέννερ. Ήσαν άνθρωποι πολύ μορφωμένοι, οι όποιοι σε πολλά έπίπεδα, ήξεραν περισσότερα από μένα. Άκου-γα με τόν πιο ζωηρό ενδιαφέρον, σχεδόν με θάυμασμό, τις συνομιλίες τούς στο άκαφε-Σαν-τόν. Μά σε λίγο άρχισα να νοιώθω άμφο-δύως γιά αυτούς. Αυτοί οι άνθρωποι δεν ήσαν επαναστάτες. Άνταμπερούσαν μάλιστα τόν έν-τελώς αντίθετο τύπο. Αυτό φαίνονταν σε όλα τους: στον τρόπο με τόν όποιο έθιγαν τά διά-φορα ζητήματα, στις σκέψεις τούς για την πο-λιτική, στις ψυχολογικές τους εκτιμήσεις, στην άσφάλεια που είχαν για τόν έαυτο τους και σ' αυτόν άκόμη τόν τόνο της φωνής τους.

Έκείνο που μ' άκανε έντελώς εινε ότι οι σοφοί αυτοί τού Μαρξισμού ήσαν άπόλυτως ά-ντικειν ν' άναμπερούσαν τή μέθοδο τού Μαρξ-μύθς έθιγαν τά μεγάλα πολιτικά προβλήματα.

Στό Βερολίνο, τόν πνεύμα που επικρατούσε δεν ήταν ίσως πολύ καλύτερο, μά ήσαν διαφο-ρετικό. Δεν έννοιασε κανείς έκείνο άπό τόν γαλλό μαρξιστικό τόν άκαδημαϊκό τόν σο-σιαλισμού, που έπικρατούσε στη Βιέννη. Η σχέσεις ήσαν πιο άπλες. Υπήρχε στο Βερολίνο λιγώτερος μαρξισμός, γιατί τόν έθνικιστικό αίσθημα υποχωρούσε μπρος στην περιφρόνη-σιν τών σοσιαλδημοκρατών, που ήξεραν ότι τόν κό-μμα τους ήταν τόν ισχυρότερο της Ερώσης.

Για μένα τούς Ρώσους, ή γερμανική σοσιαλ-δημοκρατία υπήξε ή υπέρτα, ή διαδολύσασα, τόν ζωντανό μοντέλο. Προσέφευσε τόν άνταμ-μό του Μπρέντντάν και τού Κασούσκου με σέβασμα.

Είδα τόν Κασούσκου για πρώτη φορά τόν 1907. Ο Πάρθους με παρουσίασε σ' αυτόν. Δέχοντάς με συνηθισμένα τόν κατόπιν τού μικρού όμο-ρμού του σπινώ που είχε στο Ροττόν, κανά στο Βερολίνο. Έτσι, γεροντάτος με περριών-λάμπε και με καθαρά γαλάζια μάτια, με έρω-δέτηρες λέγοντας μου μια καλύτερα ρωσική. Περριών ήξερα καλό τόν Κασούσκου από τά βί-βλια τού ή άνακτισμού του με άφαιρες πικ-ρητητικό. Αυτό που άποτελούσε τόν έρωτο τού τού δελφίνου, ήταν ή γαλήνη τού καμιά μα-γικά τωραχή δεν φαίνονταν στο πρόσωπό του. Όπως κατέλυβα κατόπιν, ή έσωτερική αυτή γαλήνη τού άφαιετο στο άναμπερόδητο έρω-τό που είχε τότε. Οι άνταμμοί τού τόν άποαυρί-νον «Πάτα της Δελφίνης», άπό τόν τόν τόν έθιγαν συχνά κι' οι φίλοι τού, με μ' άλλη ση-μασία. Η ματέρα τού Κασούσκου συνηθίσε με άποαυρίνα με τάσεις σοσιαλιστικές, τά ό-ποια άφαιραν «στο γρά- της και διάδωκό της», δέχτηκε τηλεγραφικά, την ήμερα τού έλκεσε τά έδωδάντα της χρόνια, τά συγγα-τήρια τών Έλλών σοσιαλιστών, οι όποιοι την άποαυρίνον «Mamma del Pajar» (Μητέρα

του Πάπα).
Όσοι, τα μεγάλα γεγονότα υπήρξαν πολύ βαρύνοντα για τους άμους του Κουότου και, μετά την επανάστασι του 1905, το άστρο του άρχισε να κλίνει προς τη δύσι του.

Η φύσις του με τη Ρόζα Λούζεμπουργκ έχονολογείτο από την καλύτερη περίοδο της δημοκρατίας του Δράσεως. Μά μετά την επανάστασι, παρουσιάστηκαν μεταξύ τους τα πρώτα συμπτώματα της ψυχρότητος τους. Ο Κουότου έννοιούσε μεγάλη συμπάθεια για τη ρωσική επανάστασι και — από μακριά τουλάχιστον — δεν την εχθρίσασε άσχημα. Μά διέκειτο εχθρικά προς τη χρησιμοποίησι των ρωσικών επαναστατικών μεθόδων στο γεωμετρικό έδαφος. Μία μέρα, που έπρόκειτο να γίνει κάποια συγκέντρωσις διαμαρτυρίας των σοσιαλδημοκρατών σ' ένα πάρκο του Βερολίνου, πηγαίνοντας στο σπίτι του Κουότου, βρήκα εκεί τη Ρόζα Λούζεμπουργκ να έχη ζωνηρή συζητησι μαζί του. Μίλουσαν ακόμα σ' ένικό και σε τόσο ένκαρδιο, μά, στις άπαντήσεις της Ρόζας, καταλάβαινε κανείς μία συγκρατημένη περιφρόνησι και στις άπαντήσεις του Κουότου μία βαθιά ταροχή που με δυσκολία την έκρυβε.

Πήγαμε κατάν ύλοι μαζί στη συγκέντρωσι, ή Ρόζα, ο Κουότου, ή γυναίκα του, ή Χίλφφριντ, ή μακαρίτης Γουσταύος Έφρταίν κι εγώ. Έγιναν συγκρούσεις εκείνη την ήμέρα στους δρόμους. Μά ένό ο Κουότου τις παρακολουθούσε σαν άπλο παρατηρητής, ή Ρόζα Λούζεμπουργκ ήθελε να λάη μέρος στις έκδηλώσεις.

Από τον Οκτώβριο του 1908 άρχισα να έξιόδο στην Βιέννη μία ρωσική έφημερίδα, την «Πράβδα», προσωριμένη για τις έργασιές μίας. Η έφημερίδα αυτή έφτανε στη Ρωσία λαθρεμπορικώς, είτε από τα σύνορα της Γαλιτίας, είτε από τη Μαύρη Θάλασσα. Η «Πράβδα» έξεόδετο έπ τριμήσι χρόνια και μολοντά έθωνε δύο φορές τον μήνα, άπαιτούσε έργασια σημαντική. Έπίσης ή μυστική άλλολογία μου με τη Ρωσία μου έφωρε πολλές ώρες. Έκτός των άλλων, έχω συνδεθεί με την επαναστατική δράσιν των ναυτών της Μαύρης Θάλασσας και τους βοηθούς κι αυτούς στην έκδοσι της έφημερίδος του.

Ο κυριότερος συνεργάτης μου στην «Πράβδα» ήταν ο Α. Α. Ζόφφ, ο όποιος έγινε κατόπιν γνωστότατος διπλωμάτης των «Σοβιέτ». Ο Ζόφφ, με τον όποιον συνδεθήν από τότε στενά, ήταν ένας άνθρωπος μεγάλης άξιας για τις ιδέες του και για την άρσιόσι του προς την επαναστατική ύπόθεσι που τίποτε δεν μπορούσε να την κλονήσ. Αφιέρωνε στην «Πράβδα» όλες τις πνευματικές και σωματικές του δυνάμεις.

Έπειδή υπήρχε από κάποια νευρική πάθησι, άκαλούθουσε ψυχολογική θεραπεία που του υπέβαλε ο περίφημος Βιεννέζος δόκτωρ Άλφρεδός Άντλερ, ο όποιος είχε ντεμπουάρε ως μαθητής του καθηγητού Φρόιντ, μά ο όποιος διεφύνησε άργότερα προς τις άρχές του διδασκάλου του και ίδρυσε τη σχολή της άτομικής ψυχολογίας. Χάρις στο Ζόφφ, γνώρισα τα προβλήματα της ψυχολογίας που με γοήτευαν έξαιρετικά.

Έίχα επίσης ως συνεργάτη στην «Πράβδα» τον φοιτητή Σκομπέλεφ, ο όποιος έγινε άργότερα ύπουργός της Έργασίας στην Κυβέρνησι Κερένσκι. Όταν ξαναανανήθηκαμε το 1917, ήμαστε έχθροί.

Για ένα διάστημα, γοητευτής της συντάξεως της «Πράβδας» ήταν ο Βίκτωρ Κάτ, πρεσβυτής σήμερα των Σοβιέτ στη Σουηδία.

Ο Ζόφφ, κατά το 1910, πήγε στη Ρωσία για μία ύπόθεσι που ένδιέφερε την «Πράβδα». Συνελήφθη όμως στην Όδησο, έμεινε άρκετον καιρό φυλακισμένος κι έπειτα έξορίστηκε στη Σιβηρία. Δεν επέστρεψε δέ από κει, παρά μόνο όταν έξεστράφη ή επανάστασι του Μαρτίου του 1917.

Ο Ζόφφ υπήρξε ένας άπ' αυτούς που συνέτέλεσαν περισσότερο στην έκρηξι της επαναστάσεως του Οκτωβρίου. Το προσωπικό θάρος αυτού του ανθρώπου, ο όποιος όσώσο ήταν σοβικά άρωστος, υπήρξε άληθινά ύπεροχο. Τον βλέπω και τώρα, σαν να είμαστε ακόμα εκεί, να προχωρή κάτω άπ' τον φθινόπωρο άνεμό, στα 1919, να προχωρή μέσα στο πεδίο της μάχης, που το είχαν άνασάσει

ή δίδες, έξω από την Πετρούπολι.

Με τα κομμά ρούχα του του διπλωμάτου, με το μπαστούνι του στο χέρι, μ' ένα γλυκό χαμόγελο στο γαλήνιο πρόσωπο, άκριβώς όπως ήταν έκανε τον περίπατό του στη Λεοφόρο Φιλαρμών του Βερολίνου, ο Ζόφφ παρακολούθουσε με περιέργεια τις έκρηξεις των ύβιδων που έσκαζαν κοντά μου, χωρίς να χάνη ούτε στιγμή την ψυχραιμία του.

Ήταν καλός σήτωρ, μετρημένος κι επιβλητικός. Και ως συγγραφέας είχε την ίδια άξια. Σε όλες τις έργασίες του ήταν λεπτομερής, χάρισμα που λείπει από τόσους επαναστάτες. Ο Λένιν έκτιμούσε έξαιρετικά τις διπλωματικές ύπηρεσίες του Ζόφφ. Έίχα συνδεθεί περισσότερο από κάθε άλλον έπ πολλά χρόνια μ' αυτό τον άνθρωπο. Η άρσιόσι του στη ρία και ή πσι του στις ιδέες, ήταν άσυγκριτες.

Το τέλος του όσώτου υπήρξε τραγικό. Σοβάρες κληρονομικές άρρώστιες τον βασάνιζαν. Υπέφερε επίσης πολύ από τις καταδίξεις του Στάλιν. Μη μπορώντας λοιπόν να καταπολεμήσ πιά τις άρρώστιες του και κατά συνέπειαν να συνεχισι τους πολιτικούς του άγνες, ο Ζόφφ άποκρίθηκε το φθινόπωρο του 1927. Μία έπιστολή που έγραψε για μένα πριν πεθάνει, έλάλη άπ' το γραφείο του από τους πράκτορες του Στάλιν.

Κατόπιν μου διεβίβασαν ένα δήθεν αντίγραφο της έπιστολής αυτής, στο όποιο έγραφαν ό,τι ήθελαν. Αυτό όμως δεν θα έμποδισι το όνομα του Ζόφφ να γορή για πάντα στο βιβλίο της

δδω:

«Από τώρα, άνάμεσα από τους μαύρους καπνούς της άσπικης αντίδρασως που μας σκεπάζουν, βλέπουμε τη λάμψι μίας καινούργιας επαναστάσεως νικηφόρου».

Όλοι νόμιζαν πως τα γραφόμενά μου ήταν άπλως κραυγές στομφώδεις, χάρη μόνο της προπαγάνδας και τίποτε περισσότερο. Ο καθηγητής Μύλνερ, στον όποιο άφείλεται ή έφρευσις του όρου «τροτσκισμός», μου άπαντούσε:

«Η ιδέα μίας δικτατορίας του προλεταριάτου είχε έντελώς παιδαγωγήσι και δεν θα βρεθή σ' άλλόκληρη την Έυρώπη ούτε ένας άνθρωπος για να την ύποστηρίξει».

Κατά τους Βαλκανικούς πολέμους, κατέβηκα στα Βαλκάνια ως άναστακτής της «Κιεφσκιάς Μύσλ». Οι μήνες που πέρασα στη χερσόνησο του Αίμου, σε καιρό πολέμου, ύπηρεσαν για μένα περίοδος μεγάλης διδασκαλίας.

Γνώρισα από κοντά τη Σερβία, τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία και το σπουδαιότερο, τον πόλεμο. Στα άθρα που άκουόμουν τότε, πολέμοι άνατόνι του άδμου του πανοιανισμού, έναντιόν του σοβινισμού γενικάς και έναντιόν των έπιστημονικά όργανισμένων μεθόδων της άνθρωποσοφίας.

Η συντάξις της «Κιεφσκιάς Μύσλ» είχε το θάρος να δημοσιεύσι ένα άρθρο μου, στο όποιο περιέγραφα τις φρικαλεότητες που διέπραξαν οι Βούλγαροι στους Τούρκους πληγμένους κι άλμυλούς και να καταγγείλ η δημοσίη τη συστηματική άποσι από άλλόκληρο τον ρωσικό τύπο των έγκλημάτων αυτών.

Πραγματική δημοσιογραφική θεία έπακολούθησε μετά τις άποκαλύψεις αυτές. Όλος ο ρωσικός τύπος και όλες ακόμα ή φιλελεύθερες έφημερίδες, έγραψαν ότι κάτω από το ψευδώνυμο, με το όποιο δημοσιεύα τα άθρα μου, κρυβόταν ένας πρότωρ της Αυστρο-ουγγαρίας!...

Μετά το τέλος των πολέμων, ξαναγύρισα στο προσώτιο της Βιέννης Χούτελντορφ, όπου με περιέμενε ή γυναίκα μου, και συνέχισα τη συνεργασία μου στον δημοκρατικό ρωσικό τύπο, ενώ συγχρόνως μελετούσα συστηματικά τη σύγχρονη γερμανική φιλοσοφία.

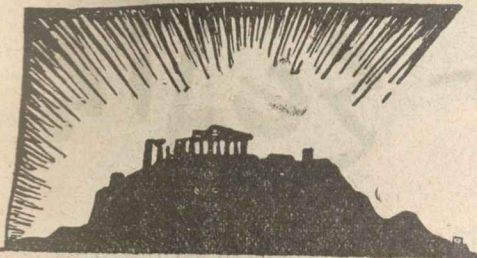
Έγραφα για τη «Μύσλ» άθρα πολέμου παρεχομένου και, συχνά, έξαιρετικά τομήρα από της άπόψεως της λογοκρισίας. Τα περισσότερα από τα μικρά αυτά άθρα μου ήταν άποτέλεσμα μεγάλης προπαγανδιστικής έργασίας. Έννοείται ότι δεν μπορούσα να γράφω όσα θα ήθελα να έκράσω σε μια έφημερίδα σαν τη «Μύσλ», ή όποια ήταν νομοταγής και δεν άνηκε στο κόμμα. Μά και ποτέ δεν έγραφα όσα δεν ήθελα να πώ. Τα άθρα μου δημοσιεύσα στη «Μύσλ» τυπώθηκαν σε πολλούς τόμους από τις έπαισιες σοβιετικές εκδόσεις. Δεν έχω σήμερα ν' άρνηθώ ούδως.

Τε μία γοηψία άπ' όσα έγραφα τότε. Δεν εινε δέ ίσως περιττόν να προσθέσω ότι συνεργάζομαι στον άσπικ τύπο, έχοντας την καθηγορηματική συγκατάθεσι της γεντρικής έπιτροπής του Κόμματος, στην όποια την άλειμήθηκα την είχε ο Λένιν.

Από την έποχή της πρώτης μου φυγής από τη Ρωσία, οι γονείς μου έκαναν μερικά ταξίδια στο έξωτερικό για να με δούνε. Την πρώτη φορά ήρθαν στο Παρίσι κι έπειτα στη Βιέννη. Τη δεύτερη φορά μου έφεραν και τη μεγάλη κόρη μου, την όποια είχαν κρατήσει κοντά τους στο χωριό. Το 1910, ήρθαν για τρίτη φορά στο Βερολίνο. Την έποχή αυτή ήταν πιά όρστικά άποφασισμένοι να μ' άκολουθήσουν στη μοίρα μου.

Η μητέρα μου ήταν άρωστη, από άσπινομικωσι. Η άρρώστεια αυτή τη βασάνιζε κατά τα δέκα τελευταία χρόνια της ζωής της. Έν τούτοις, σ' όλο αυτό το διάστημα, που ήλινος τους φρυγμούς πόνους της, δεν έπαψε να εργάζεται. Άν και ήταν τότε έξηντα χρόνων, στο Βερολίνο της έκαναν έγχειρσιση. Κατά τους πρώτους μήνες μετά την έγχειρσιση, ή ύγεια της άποκαταστάθηκε έντελως. Η έπιτυχία αυτή μάλιστα έκανε μεγάλη έντύπωσι στον ίατρικό κόσμο.

(Άκολουθεί)



δεν δίδονται ποτέ. Το «κίνημα»

Παρ' όλη την οικονομική κρίσι, ύπάρχουν ακόμα «επιχειρηματίες» που εινε ενθαρσυνόμενοι από τις «έδουλεύς» των. Μία ματιά στο άστυνομικό δελτίο θα σάς πείσι ότι οι άνθρωποι αυτοί — που αψάνονται καθημερινώς — είτε ύπάρχει κρίσις, είτε δεν ύπάρχει, κάνουν, χωρίς κατέλεια, τις πιο προσοδοφόρες επιχειρήσεις. Παραδείγματος χάριν, ή Γιαννάτισ, από τη Χίο, που κατόρθωσε μέσα σε έικοσιτέσσερες ώρες να γίνει... έφοπλιστής. Ο Γιαννάτισ δεν είχε χρήματα, ήταν όμως έξυπνο παιδί. Έπαισε τη μία δουλειά, δεν του άρρεσε. Έπαισε την άλλη, το ίδιο. Τα λεφτά έδωσαν με κάσι. Μήπως με κάποιο φίλο του και στο τέλος τα κανόνισε μαζί του. Έπαισε να πλουτίσει γρήγορα. Το στέδιο ήταν έτοιμο. Και χωρίς να χάσει καιρό, έστειλε να το έκτελέσουν. Ο Γιαννάτισ ήταν εύπειρος άνθρωπος. Γι' αυτό και άντελεσε τον πρώτο ρόλο. Ένας έμπορος ναυτικών ειδών θέτηκε την έπισκεψι του.

— Γιαννάτισ, έφοπλιστής! εινε αυτοπαρουσιάζόμενος.
— Χαίρω πολύ! Καθήστε, παρακαλώ!
— Ο «έφοπλιστής» άρσι έπηρε το άνάλογο βρος, άρχισε να μιλά για τις δουλειές του.
— Εξέρετε, εινε, είχα πολύ στενοχωρημένος. Θέλω να κάμω κάτι έπισκευές σε καράδια μου και δεν βρσκω το ύλικό που χρειάζομαι!
— Ο έμπορος τσιπώθηκε να τον έξυπνηση. Όταν όμως έκλειστηκε ή συνηνρία και ήθε ή όρα της πληρωμής, ο «έφοπλιστής» έξήγησε ότι ή πληρωμή θα ένιενε σάτι του.
— Να έλθι μαζί μου ένας υπάλληλος! εινε ο «έφοπλιστής».

— Όπως θέλτε, κύριε Γιαννάτισ! συνεφώνησε ο καποσηματώχης.
— Ο δήθεν έφοπλιστής μαζί με τον υπάλληλο — που κρατούσε και τα άρροσθέντα είδη — έτπασαν στην όδ Πατισίων, όπου βρσκόταν σ'... μέγιστο του πρώτου. Στην έξόθρα επερίμενε ο «έφοπλος» του Γιαννάτισ, ο όποιος έπαψε ούλο ύπρετι.

— Ελα έδω, Γιάννη, εινε ο έφοπλιστής, πάρε αυτά έδω και να φέρεις τα χρήματα που έδωσα στην κυρία.

— Μάλιστα, κύριε! άποκρίθηκε ο εύπρετης.
— Πρόσεξε, κακοίσιό μου, να μην τα σπάσης!

— Ο Γιάννης μπήκε μέσα στο μέγαρο και ο ενόριός του, μαζί με τον υπάλληλο του καταστήματος τον έπείρμεναν. Έπέρασαν πέντε, θέκα λεπτά, ένα τέταρτο, μισή ώρα και ο Γιάννης δεν φανότανε.

— Βρε το γαϊδούρι! έλεγε ο προϊστάμενός του. Έγώ τον έστειλα για δουλειά κι αυτός έκοιμήθηκε.

— Και τώρα τι θα γίνει; παρατήρησε ο υπάλληλος.

— Κάμε μου τη χόσι, παιδί μου, εινε ο «έφοπλιστής», περίμενε δυό λεπτά να ιδώ τί συμβαίνει.

Ο υπάλληλος έδέχτηκε να περιμένη. Και ο γ. Γιαννάτισ μπήκε κι αυτός στο μέγαρο. Άλλά έπέρασε πολλή ώρα χωρίς να φανή ούτε ο ύπρετης, ούτε και ο κύριός του. Άντιστοιχος ο υπάλληλος, άνεθηκε τα σκαλιά του μεγάρου. Έκει όμως τον έληρωσάνε ότι δεν έμενε κανένας έφοπλιστής. Το μυστήριο της έξαπάσεως του Γιαννάτισ και του... συνεταίρου του έλθηκε άρόντορα από τους άσπινομικούς. Όπως έπαιρσιβόθη και οι δυό το έσκασαν από την πότα της ύπηρεσίας, συναπομύσσοντας και τα είδη που δεν έπλήρωσαν.

Το μέγαρο, έννοείται, κάθε άλλο ήταν παρά του Γιαννάτισ. Οι δυό συνένοχοι όμως είχαν μελετήσει καλά τα κατατάσια του.

ΤΑ ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΑΠΑΤΕΡΟΝ

Πώς ένας... δήθεν έφοπλιστής «έκοβε» γνωστούς έμπόρους. Ο «Γιάννης» και ο κύριός του. Θεατρικές παραστάσεις που

απάτη και κλοπή, κτλ. κτλ.

Δεύτερος «άσος» του «άερος», με τη σύλληψη του όποιου άσολέται ή άστυνμία, εινε ο Ι. Χοιδάς. Δεν εινε μίρας που ο περίφημος αήδης «άεριστής» έκλειστηκε στα κρατήθηρα της Γενικής Ασφαλείας για μία νέα του άπάτη. Μόλις όμως βρέθηκε έλεύθερος, συνέχισε το... ένδοξο στάδιό του. Ο Χοιδάς έχει ένα «έκδο» πρωτότυπο: Πουλίζει ελατήρια θεατρικών παραστάσεων, ή όποιες όμως δεν δίδονται ποτέ. Τα θύματα του εινε άπειρα. Και δεν την παύουν μόνο οι άνθρωποι που λαοί. Ύπουνοι, στατήριοι, ναυαγοί, πραπείτες, βιομήχανοι έχουν άγοράσει κατά καιρούς ελατήρια των παραστάσεων Χοιδά. Εινε, βλέπετε, ο άνθρωπος μας ίκανός να πείσι και τον πιο δύσπιστο. Πρώ ήμερών ο Χοιδάς κατόρθωσε να διαθέσι ελατήρια μίας παραστάσεως που θα δινόταν στα «Ολύμπια» ύπέρ της «Όργων Πόλεμου», σε διάφορα πρόσωπα, μεταξύ των όποιων συγκαταλέγεται και ο διοικητής της Γενικής Ασφαλείας!

Οι συμπαλίτες άς τον έχουν κι αυτόν ύπ' ύψιν τους.

Μετά το περίφημο «κίνημα» του Πλάστηρα, έκαμε «κίνημα» ο γνωστός τύπος των άθραϊκών δράμων Άρμάνδος Δελαπατρίδης.

Ο «άεριστής» των κανονισμών έπηρε στο ύπουργείο Προσιών κι έκλήθηκε στο γραφείο ενός τιμηματάχου. Έπειτα έκάλεσε τους υπάλληλους, προς τους όποιους έξεφωρνε λόγον.

— Κύριοι, εινε ο «άεριστής», από της στιγμής τούτης άναλαμβάνω την άρχην! Πρέπει να γνωρίσετε ότι σκοπός μου εινε ο έξορσισμός των άθραϊκών δράμων. Θα στήσι παντού αγώματα! Έπειτα θα φροντίσω δια το Ψυχολογείον. Διομείνας, κύριοι, εκεί έπ' τόνον καιρόν, άντελήφθη καλύτερον παντός άλλου την

“ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ,” Εβδομαδιαία Φιλολογική Έπιδεώρησις

Γραφεία: ΣΤΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Διευθυντής: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, δδω
“Άλκαμείους 127.

Υπεύθυνος συντάξης: ΜΗΤΣΟΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, Στός Δημητρακοπούλου.
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΚΩΝΣΤ. ΔΕΜΕΛΑΓΑΣ, δδω Γοργύλου 17.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4

Όροι συνδρομών

Έσωτερικού: Έτησία Δρχ. 200

Έξωτης: Έξάμηνος 100

Έξωτερικού: Δολάρια 6

Καταζητείται υπό όρων της Άφρας

Τα «Παναθηναία» άντιπροσωπεύουν καθ' όλην την Άμερικην δια την κατά φύλον πάλησιν ύπ' της Έταιρίας ATHENS NEWS AGENCY.

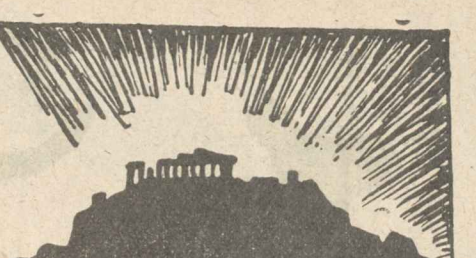
(308—310 West 58th Street).

NEW YORK CITY

εις την όποιαν δέον ν' άπευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι.

“Έτος Α΄. Άριθμ. φύλλου 13

Κυριακή 19 Μαρτίου 1933



έγκατάλειψαν αυτό από μέρος του ύπουργείου. Έδω ο «άεριστής» έσταμάτησε τον λόγο του και ρώτησε:

— Καφές ύπάρχει;
— Μάλιστα, άρχηγέ μου! άποκρίθηκε κάποιος. Ο καφετής όμως ζητάει... πρώτα τα λεφτά!

Ο Άρμάνδος έράνησε διπλωματικός.
— Δεν πειράζει, εινε, σε μένα θα κάνει πσι!

Ο καφές προγγέλη και ο Δελαπατρίδης συνέχισε τον λόγον του.

— Θα κάμω, κύριοι, τεραστίας οικονομίας. Θα σάς πω όλους και θα σας άνικαταστήσω δια των όπαδών μου, οι όποιοι προσφέρουν να έργασούν δια μέν. Έπίσης έξεφωρσις δάνειον 50 χιλ. άδων λαρόν εκ μέρος της Κυβερνήσεως υπό φίλου μου γ. Μαζιδόνα, το όποιον όμως δια να μεταφέρω εις την Έλλάδα, έχω άνάγκην ενός έκαιτοαδράχμου.

— Δεν φτάνει ένα πενηντάρι; διέκρινε κάποιος.

— Άς εινε και πενηντάρι! άποκρίθηκε ο «άεριστής».

Οι υπάλληλοι του ύπουργείου έκαναν αμέσως... έσαν και παρέδωσαν στον «άεριστή» πενήντα δραχμές. Έκείνος άπεχώρησεν εύχαριστήμενος και ύποσχέθηκε ότι θα ίδρύσι προσέχως και ύπουργείον... Έρωτος.

Η Μαρία Καρατζά παντρεύτηκε από έρωτα. Η εύτυχία όμως του συζυγικού της βίου εκόφτηκε όσο τα ρόδια. Μερικούς μήνες ύστερα από τον γάμο της, έφάνηκαν τα πρώτα νέφρη.

— Με άπασα! έφάνησε ο σύζυγος, που κάτι είχε μωρατεί.

— Όχι! διεμαρτυρήθη εκείνη.

— Με άπασα και το έξωι ώπ' ή γειτονιά!

— Καλέ κι εγώ λές;

Ο σύζυγος, άπ' άπαντήσεως, έδωσε στο έξτερόν του ήμισυ μία κατραπατιά. Έπειτα μία κλωστή και το ξυλόκνημα εκράτησε άκατην ώρα.

— Βοήθεια! με σκοτώνει ο κακούργος! φώναξε ή Μαρία.

— Άν σ' άρέσει, λές, τώρα ψευδία! φοβέσαι ο σύζυγος.

Η ξυλόκνημα δέν εκρατήθηκε τότε.

— Ε, ναι, λοιπόν, σε άπατώ, γιατί μ' άρέσει!

Έπειτα άρπασε το καπέλο της κι έξεφωρσισε.

Τη συνέχισι της ιστορίας μίας τη δίνει το άστυνομικό δελτίο.

Καταζητείται υπό όρων της Άφρας

Τα «Παναθηναία» άντιπροσωπεύουν καθ' όλην την Άμερικην δια την κατά φύλον πάλησιν ύπ' της Έταιρίας ATHENS NEWS AGENCY.

(308—310 West 58th Street).

NEW YORK CITY

εις την όποιαν δέον ν' άπευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι.

“Έτος Α΄. Άριθμ. φύλλου 13

Κυριακή 19 Μαρτίου 1933

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ



Σατυρική Σελίδα

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΑΤΥΡΕΣ

Ο ΥΠΚΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡ' ΠΑΝΑΓΗ

Είχε πέσει ο κύρ' Παναγής να κά-
νη νάνι
Όταν στο σπίτι του εξαφάνη κα-
(ταφάνει
Ο 'Αγγελίδης και του κρούει τη
(θύρα
Και κράζει : —«Εύτηνα, πρόεδρε, να
(σε συλλάβω
έν όνόματι της 'Επανοστάσεως και
(του Πλαστήρα
Μα πού να ξυπνήση τον Τσαλδάρη
Ποίτε με κανόνια δεν ξυπνάει;
(τον τον τάρη
Και μάταια ο 'Αγγελίδης οκρούει
(κατ' ανέμους
—«Εύτηνα, Παναγή, να σε συλλάβω
(βω, χριστιανέ μου
Μα του κάκου φωνάζει... και δεν
(συμμαζεύεται
Κοιμάται ο Παναγής και όνειρεύε-
ται
Και τότε ο 'Αγγελίδης στη στιγμή
Στόν Πλαστήρα τραβάει ίσα γραμ-
μή.
Μπαίνει μέσα, πού λές, και άνα-
(φέρει
Ότι μ' άλλο εκείνο το σεφέρι
Και τις φωνές που τραντάζανε τη
γή
δεν ξύπνησε, άλλοιμονο τον Πανα-
(γή!
Καταλαυθαίνει το στρατηγό θυμός
(κα' όργη
Και συνέρχονται παρευθύς οι συρα-
(τηγοί

Κι' αρχίζουν το γνωστό, πού
(λές, τροπάρι

Περί του πώς θα ξυπνήσουν
(τόν Τσαλδάρη.

Λέει ο Ένας το κοντό κι' άλ-
(λος το μακρύ του

Κι' ό,τι κατεβάξει καθενός
(ή κεφαλή του,

«Ως πού τέλος καλούν το Μοσχο-
(δίτη

Και συντάσσουν μ' ανακοίνωσι, με
(άλλους λόγους ήτοι :

«Για να ξυπνήση ο Παναγής του
(Παμιωνάντα

» αρχίζουν να βροντούν κανόνια
(«Σκόντας

» και καμπάνες όλων των ναών και
(ναϊδρίων

» να σφυρίξη και της Κηφισσίας το
(«θηρίον»

» δυναμίτες και φουρνέλα να βρον-
(τήσουν».

» να παίζουν όλες ή αρχήστρες μα-
(ζυ και να ήχηση

» ή σάλπιγγες της Δευτέρας Παρου-
(σίας

» πως ξυπνήσει ο Παναγής ό...και
(μυσίας)!

Κι' εὐθύς αρχίζει νταβατοῦρι προ-
(μερό

» αρχήστρες, κανόνια και φουρνέλα έν
(χορῶ,

» μα δεν ξυπνά ο Παναγής, άλλα
(θαρυῶ,

» άλλαξε μόνον για μιά στιγμή πλευ-
(ρό

» και συνέχισε τον ὕπνο του βαθύ-
(τετρα

» κι' ἔξησ' αὐτός καλά κι' εμείς κα-
(λύτερα

ΩΡΑ ΚΑΛΗ

«Ωρα καλή στη πρόμνη σου,
κι' αέρα στά παπιά σου,
στρατηγέ και στρατηλάτα,
Κι' αν θές να μην ευρίης γερά
δώ περά το μπελά σου
Φτερά κάνε και περλάτα.
Θές στην Ευρώπη λήγανε,
θές και στη σελήνη
Χαλάλι να σου γίνη.
» Αν θέλεις πάλι πήγανε
άκουα και στον Άρη
να σπρώξω και κει πάνω
τον κοσμάκη στο ποδάρι.
» Εμείς θα σε κυττάζουμε
από τη γή δώ περά
και θε να σου φωνάσουμε :
—Χαίρε των κινήματιών
περιφανή... αστέρα!

ΧΕΡΙ-ΧΕΡΙ

» Απαλίσθη κι' ο Κυριάκος
» κρέμα στο παιδί
Κάποιο λάκο είχε ή γάβα
λένε δηλαδή,
Και για να μην πέση μέσα
» έργα μόλα κι' έργα λένε
Συναπτήλθε χέρι-χέρι
» μετά του Καραμπέρη
» εις της Νίκαιας τά μνην.

ΣΕ ΚΑΛΟ ΣΟΥ!

Σε καλό σου, Μοσχοβίτη,
σε καλό σου να σου γίνη,
δεν σου έφτανε, βρέ τζάνεμ,
ή γνωστή «Μοσχοβίτη»,
ή λαμπρά έφεύρεσί σου ;
Τ' ήθελες να μπής στη μύτη
του λαού ;
Και σε βάλαν—τώρα ξύσου—
στην φρερού !
Ποιός θα γράφη πειά οτά «Νέας»
Τ' άρθρα κείνα τά όρατα.

» που τόσο κάνουν κρότο
κι' έκραζαν οι αναγνώστα :
— Τη λεκάνη, καμαρώτο !...»
Τό Ρεμάρκε ποιός θα βροίξη ;
Ποιός υπέρ Πατρίς θ' άφροίξη ;
Βράσε ούζι !...

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

» Εδώ παρατηρείς και βλέπεις την
(όδον Πανεπιστημίου
Την Έθν. Βιβλιοθήκη που έπάχου-
(νε τουρλου-τουρλου βιβλία
πλάι τό Πανεπιστήμιο που βράνει
(ή ξύλεια
και παραπλεύρως πάλιν την Άκα-
(δημία
» που στεγάζεται ή νεοελληνική μο-
(ρία
Πιο κάτω έν' ο Κήπος του Κλα-
(υμάνος
» του κάθε πανσανίος μελαγχολεί έ-
(ρημος και άμόνος,
να και τό υπουργείο των Οικονομ-
(κίων
» που δίδεται συχνά μάλ' αωσκή των
(πονητικών.
Και τώρα πειά αν σοί βολεί
» τράβα παραπάνω να δής και τη
(Βουλή,
» που κάθε κουρριοκεφαλάκης όμιλεί,
την πάσα νύχτα και ήμέρα
και κοπανάζει φρεσκότατον αέρα
Εί' ακόμα, άδερφός, πιο κάτω
ένε τό καφενείο του Ζαχαριάτου,
που ή γεροντία μας συνεδράζει
» χασμάται, τεντώνεται, γουργουρίζει
(και νυστάζει.
Αυτή, έν όλίγοις, έννε ή Άθήνα
γνωστή εις όλους Τρελλοκατερίνα.
» τό όποτον
» πόλις φαίνεται στην άρχή
μα κατά βάθος έν' φρενοκομείον !

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΝΙΚΗΝ



Και πρόσφυγες ήγινήκαμε, τζάνεμ, και φέσι ήφορέσαμε και την ήκλογή την ήπήραμε !...